

မင်းမှုထမ်း ဝင်းငြိမ်း

A Royal Duty |
Paul Burrell |

အခန်း(၁)

ဝင်းငြိမ်း

မင်းမှု ထမ်း

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာ စကား

ကိုယ်ပိုင်စာ ဖတ်ချိန်ရှားပါတဲ့ ကျွန်တော် အတွက် သင်္ကြန်ပိတ်ရက်များ ဟာ အတိုးချစာဖတ်တဲ့ ရက်များ ပါပဲ။ ဗိုလ်မှူးဂျိမ်း (စ)ဟေးဝစ် ရေး ခဲ့တဲ့ Love and War ကို ဖတ်ခဲ့ရေး ခဲ့တာလည်း သင်္ကြန်ကာလပါ။ ၂၀၀၃ ခုနှစ် မှာ ဒိုင်ယာနာရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုး ပေါ(လ)ဘာရယ်(လ) ရေး သားလိုက်တဲ့ A Royal Duty ဆိုတဲ့ စာအုပ် ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ သြစတြေးလျားမှာ နေတဲ့ ဆရာကိုမြင့်သန်းနဲ့ ဇနီး သန်းသန်းရည်တို့က စာအုပ်ထွက်ထွက်ခြင်း ၂၀၀၃ ခုနှစ် ၊ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်အ ဖြစ် ဝယ်ယူပေးပို့ခဲ့တာကြောင့် ၂၀၀၄ ခုနှစ် သင်္ကြန်ရက်မှာ ရေး မယ်လို့ တေးထားခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်... မမျှော်လင့်ဘဲ မန္တလေးမှာ သွားနေတဲ့ ကျွန်တော် ညီ ကိုရဲ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်လို့ တင်ပါးဆုံရိုး အက်သွားတယ်။ အော်ပရေး ရှင်း လုပ်ရမယ်။ အစ်ကို အမြန်လိုက်လာပါ ဆိုတာကြောင့် ၂၀၀၄ ခုနှစ် သင်္ကြန်အကြိုညမှာ ကားနဲ့ လိုက်သွားရပါတယ်။ တည်းခိုတဲ့ Universe Hotel နဲ့ နန်းတော် အထူးကုဆေးရုံတို့ ကူးချည်သန်းချည်လုပ်ရင်း သင်္ကြန်ရက် ကုန်ဆုံးခဲ့ရပါတော့တယ်။ သင်္ကြန်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့သလို ဘာသာပြန်မယ့်ကိစ္စလည်း ရေစုန်မျောသွားခဲ့ရပါတယ်။

တစ်နှစ် လုံးလုံး ဒီစာအုပ်ကို မကိုင် ဖြစ်တော့ဘူး။

၂၀၀၅ ခုနှစ် ဧပြီလဆန်းပိုင်းမှာ ချားလ်မင်းသားနဲ့ ၃၀ နှစ် လုံးလုံး တိတ်တခိုးချစ်သူအ ဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့တဲ့ ငယ်ချစ်ဟောင်း ကယ်ဗီလာပါကာဘိုးလိစ်တို့ လက်ထပ်ပွဲဆင်နွှဲတဲ့ သတင်းက နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အင်တာနက်မှာ ဖတ်လာရပါတယ်။ ဒီသတင်းများ ကြောင့် ကျွန်တော် ဆန္ဒရှိခဲ့တဲ့ A Royal Duty ကလည်း ရင်ထဲကို

တစ်ကျော့ပြန်ဝင်လာခဲ့ပါတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ် သင်္ကြန်ရက်မှာ စတင်ရေး သား ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

ဘာသာပြန်အခန်းဆက် ဖတ်ချင်တယ်လို့ တောင်းဆိုကြတဲ့ ကျွန်တော်၊ စာဖတ်ပရိသတ်များ (မြောက်ပေးတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပေါ့)ကိုရော မူရင်းစာအုပ် လက်ဆောင်ပေးပို့ခဲ့တဲ့ ဆရာကိုမြင့်သန်း၊ မသန်းသန်းရည်တို့ကိုပါ အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပါရစေ။

၂၀၀၅ ခုနှစ် ၊ ဇွန်လက စတင်ပြီး ဖော်ပြခဲ့တဲ့ မင်းမှု ထမ်း အခန်းဆက်ကို ၂၀၀၉ ခုနှစ် မတ်လအထိ အဆက်မပြတ် အားပေးခဲ့ကြတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များ ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူး တင်ပါတယ်။

လေးစားစွာ ဖြင့်

ဝင်းငြိမ်း

...

နီဒါန်း

မင်းသမီးက ၁၉၉၇ ခုနှစ် ၊ ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့ မနက် ၄ နာရီအချိန် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ပဲရစ္စမြို့က ဆေးရုံမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာက ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့၊ သော ကြာနေ့ကပေါ့။ ကင်စတန်နန်းတော် ရဲ့ ရှေ့တံခါးကနေ သူ့ ဗီအမ်ကားထွက်သွားတော့ ကားနောက်ခန်းကနေ ကျွန်တော် ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်သွားခဲ့တာပါ။

အဲဒီ နေ့မတိုင်ခင် တစ်ရက်က ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ကင်စတန် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိတဲ့ Waterstone စာအုပ်ဆိုင်ကို ရောက် ဖြစ်ခဲ့ကြသေးတယ်။ အချိန်က တော် တော် နည်းနေပြီ ဖြစ်လို့ လမ်းလျှောက်မနေကြတော့ဘဲ ကားနဲ့ပဲ သွားခဲ့ကြပါတယ်။ စာဖတ်တော့ အင်မတန်မြန်တဲ့ မင်းသမီးအတွက် လမ်းခရီးမှာ ဖတ်ဖို့ စိတ်ပညာစာအုပ်တွေ ၊

ဝိညာဉ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်၊ စိတ်နဲ့ ကုစားခြင်းစာအုပ် ဒါဇင်ဝက်လောက် ဝယ် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်ကနေ ဘယ်မှ ဆက်မသွားတော့ဘဲ နန်းတော် ဆီကို ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခရီးထွက်ဖို့ ပစ္စည်းတွေ ထည့်နေတာ လက်စသတ်ခါနီး မှာ မို့ပါ။ မင်းသမီးကို သူ့အဝတ်အစားတွေ ထိန်းသိမ်းပေးတဲ့ ‘အင်ဂျလာ ဘင်ဂျမင်’ က ကူညီပေးခဲ့ပါတယ်။

နန်းတော် ဝင်းထဲ မောင်းဝင်လိုက်တော့ မင်းသမီးက တော် တော် လေး စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပုံ ရပါတယ်။ ‘ဒီတစ်ခေါက် ခရီးထွက်ရမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အဖော်ကလည်း ကောင်း၊ စာအုပ်တွေ လည်း အေးအေးဆေးဆေး ဖတ် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်’ လို့ ဆိုခဲ့တယ်။

မင်းသမီးရဲ့ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ ‘ရိပြာ’က သင်္ဘောသားလေးယောက် သာ မောင်းရတဲ့ ရွက်သင်္ဘောတစ်စီးငှားပြီး သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် ဂရိကျွန်းစုကို လည်ပတ်ကြမယ့် ခြောက်ရက်ခရီး စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ခရီးက ပြန်လာရင် အခြားအမျိုးသမီး မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ‘လာနာ’ ကလည်း မင်းသမီးနဲ့အတူ အီတလီနိုင်ငံကို ငါးရက်ကြာ ခရီးသွားကြဖို့ စီစဉ်ထားပါသေးတယ်။ မီလန်မြို့က Four Seasons ဟိုတယ်မှာ တည်းကြမယ်ပေါ့။ အဲဒီ အချိန်ထိ သြဂုတ်လ နောက်ဆုံးပတ်မှာ ‘ဒိုဒီ’ နဲ့အတူ အချိန်ဖြုန်းဖို့ အစီအစဉ် မရှိခဲ့သေးပါဘူး။ လာနာနဲ့ သွားမယ့်ခရီးစဉ်အတွက် ဟိုတယ်မှာ အခန်းကြိုတင် ငှားရမ်းထားပြီး ဖြစ်သလို လေယာဉ်လက်မှတ်လည်း ကြိုတင်ယူထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် လာနာရဲ့ ဖခင် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတာကြောင့် ဒီခရီးစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတဲ့အခါ မင်းသမီးက ရုတ်တရက် အားသွားတယ်။ သားတော် တွေ ကလည်း သြဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့မှ ကင်စတန်နန်းတော် ကို ရောက်လာကြမှာ ပါ။ တစ်ယောက် တည်းရှိနေမယ့် ရက်တွေ မှာ သူနဲ့အတူ ဂျီနီကာလ် ရွက်သင်္ဘောစီးရင်း ပြင်သစ်ရေပိုင်နက်မှာ အပန်းဖြေကြရအောင်လို့ ဒိုဒီက စကားကမ်းလှမ်းလာတော့ မင်းသမီးက လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

စာရာနဲ့ ခရီးထွက်ပြီး ဒိုဒီဆီ မသွားခင် မင်းသမီးက သြဂုတ်လ ၂၁ ရက်နေ့မှာ ကင်စတန်နန်းတော် ကို တစ်ရက်တည်း ပြန်လာဖို့ အစီအစဉ် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်

က အဲဒီ နေ့ဆိုရင် အင်္ဂလန်မှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မူလအစီအစဉ်မှာ တိုင်း
မင်းသမီးခရီးထွက်တဲ့ရက်မှာ ကျွန်တော် ကလည်း မိသားစုနဲ့အတူ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ ‘နားစ်’
မြို့မှာ မိသားစုနဲ့ အပန်းဖြေခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းသမီးနဲ့
ကျွန်တော် သြဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့မှာ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံကြတာပါ။ ခရီးထွက်ဖို့ ပျော်နေတဲ့
မင်းသမီးရဲ့ အပျော်တွေ က ကျွန်တော့် ကိုပါ ကူးစက်ခဲ့ပါတယ်။ ခန်းမဆောင်ထဲမှာ ရှိဆာနဲ့
ကျွန်တော် မင်းသမီးကို ထိုင်စောင့်ရင်း ‘ရှိဆာ... ဒီ တစ်ယောက် က မင်းသမီးနဲ့ မသင့်တော်
တာ အမှန်ပဲ။ ဒီတော့ မင်းဘက်က တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ဦး’ လို့ ကျွန်တော် က
ပြောလိုက်တယ်။ ဒီ တစ်ယောက် ဆိုတာ ဒိုဒီကို ရည်ညွှန်းမှန်း ရှိဆာကလည်း သိပါတယ်။
‘ရှိဆာအနေနဲ့ မင်းသမီးကို အတိုက်အခံ ဘယ်ပြောလို့ရပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့်
တတ်နိုင်သလောက်ပေါ့’ ကျွန်တော့် စကားကြားတော့ ရှိဆာက ပြုံး ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်။

အပေါ်ထပ်မှာ မင်းသမီးက အလုပ်များ နေတယ်။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်က
ရှင်းစရာရှိတာတွေ ကို ရှင်း၊ အမှိုက်တောင်းကို အပြင်ထုတ်၊ ပခုံးမှာ လွယ်မယ့် အိတ်ထဲ
ပါသင့်တာတွေ ပါအောင် စစ်ဆေး၊ သူငယ်ချင်းနှစ် ယောက် လှေကားက ဆင်းလာရင်း
တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ မင်းသမီးက ထုံးစံအတိုင်း နောက်တစ်ခေါက် စစ်ဆေးမှု
ထပ်လုပ်ပါတယ်။ စိတ်ထဲက စစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပါးစပ်က ရေရွတ်ပြီးတော့ စစ်တာပါ။
“ပဲစိပ်တို၊ တယ်လီဖုန်း၊ ဝေါ့က်မန်...”

ကျွန်တော် က လှေကားခြေရင်းကနေ လက်ရမ်းကိုကိုင်ရင်း မင်းသမီးကို
မော့ကြည့်နေမိတယ်။ ဗားစေ့(စ)ဝတ်စုံကို ရိုးရိုးကလေး ဝတ်ဆင်ထားပါတယ်။

“မင်းသမီး... ဒီနေ့လောက် ကြည့်ကောင်းတာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊
အခုလည်း အသားအရေက တော် တော် လေး ညိုနေပါပြီ၊ တကယ်တော့ ပင်လယ်ထွက်ပြီး
နေစာလှုံဖို့တောင် မလိုတော့ပါဘူး...” လို့ ဆိုလိုက်တော့ မင်းသမီးက ပြုံး ပြီး
ဆက်ဆင်းလာခဲ့တယ်။

အပြင်ထွက်ခါနီး မှ မင်းသမီးက “ဒါလေးခဏ....” လို့ဆိုကာ သူ့အိတ်ကို
ကျွန်တော့် လက်ပေးခဲ့ပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်ခန်းဘက်ကို သွားခဲ့သေးတယ်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်

မှာ ခရီးထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ် သွားပါပြီ။ နန်းတော် တံခါးဝက ထွက်လိုက်ပြီး ဗီအမ်
ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာ ယာဉ်မောင်းက စက်နှိုးလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် က
တံခါးမပိတ်သေးတဲ့ ကားတွင် : ကိုယ်တိုင်ဝင်ထိုင်ပြီး မင်းသမီးကို ကားထိုင်ခုံ
ခါးပတ်ပတ်ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ “ဖုန်းဆက်ဖို့များ အခွင့်အရေး ရမယ်ဆိုရင်
ဆက်မယ်မဟုတ်လား ပေါ့လဲ” လို့ မင်းသမီးက ဆိုတယ်။

“ဆက်မှာ ပေါ့...”လို့ ကတိပေးလိုက်ပါတယ်။ အပန်းဖြေခရီးစဉ်အတွင်း :
မင်းသမီးသုံးဖို့ လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်သစ်ကို ကျွန်တော် ပဲ စီစဉ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒီနံပါတ်ကိုလည်း
အရေး ကြီးတဲ့ လူနည်းစုလောက်သာ သိခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။

“ပျော်စရာခရီးစဉ် ဖြစ်ပါစေ ပေါ့လဲ...” မင်းသမီးက ကျွန်တော် အတွက်
ဆုတောင်းစကား ဆိုလိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတဲ့ ဗီအမ် ကားပေါ်ကနေ လက်ပြနုတ်ဆက်
သွားပါတယ်။ နန်းတော် တံခါးမှာ ရပ်ပြီး မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေမိတယ်။ ဝင်းတံခါးမှထွက်၊
ဘယ်ဘက်ကိုကျေ၊ မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အထိပါပဲ။ ဗီအမ် ကားက မင်းသမီးကို
ဟီးသရိုးလေဆိပ်သို့ ပို့ဆောင်မှာ ပါ။ လေဆိပ်ကျရင် အေသင်ကိုသွားမယ့် လေယာဉ်နဲ့
ခရီးထွက်ခွာ သွားပါလိမ့်မယ်။

...

ကျွန်တော် တို့ ‘ဘာရယ်(လ)’ မိသားစုက ဇနီး ဖြစ်သူ မာရီယာဘက်မှ တော်
စပ်တဲ့ ကော့(စ)ဂရု(ဖ) မိသားစုများ နဲ့ အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ နားစ်မြို့မှာ လေးရက်ကြာ
လည်ပတ်ကြပါတယ်။ ကီ(လ)ကင်နီ ရဲတိုက်ကြီးသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကြသလို ဗီဗီ
ရပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်မှ နာမည် ကြီး ဇာတ်လမ်းတွဲ ဗီအယ်လ် ကီဇ် အင်ဂျယ် ရိုက်ကူးတဲ့
ရွာကလေးကိုလည်း သွားလည်ခဲ့ကြပါသေးတယ်။ နာမည် ကြီး ဖိတ်ဇာ လန် ပတ်စ်
ကိုလည်း ရောက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒီခရီးစဉ်အတွင်း မှာ ကျွန်တော် ဇနီးသည် မာရီယာက
တင်းကျပ်တဲ့အမိန့် ထုတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်တွေ အားလုံးနဲ့ မင်းသမီးကို
မေ့ထားရမတဲ့။ ‘ဒါ မိသားစု အားလပ်ရက်၊ မိသားစုပိုင်တဲ့ အချိန်’ လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

ပြဿနာက မင်းသမီးကို ဖုန်းဆက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ဆက်ရမယ်။ လေးရက်လုံးလုံး အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာကို ကျွန်တော် ‘ဘော့စ်’ က သတိထားမိမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ... လမ်းလျှောက်ထွက်ဦးမယ်လို့ အကြောင်းပြပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန် မင်းသမီးက ရိုဆာနဲ့အတူ ကုန်းပတ်ပေါ် ရောက်နေတယ်။ မင်းသမီးက သူ ရောက်နေတဲ့ နေရာမှာ နေသာပြီး ပူနွေးကြောင်း ပြောတော့ ကျွန်တော် က အိုင်ယာလန်မှာ တော့ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့အကြောင်း ပြော ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူက ဝိညာဉ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ပြီးသွားလို့ နောက်တစ်အုပ် စတင်နေကြောင်းပြောပြီး စကားဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဖုန်းမချခင်မှာ ကျွန်တော် က အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းထပ်ဆက်ပါဦးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ရပါသေးတယ်။ အဲဒီ အချိန်ဆိုရင် မင်းသမီးက ဒီဒီနဲ့အတူ ‘ဂျီနီကာ(လ)’ ရွက်သဘောပေါ် ရောက်နေပါပြီ။ မိသားစုရှိရာ ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော် က တော် တော် ဝေးဝေး လမ်းလျှောက်လိုက်ရတဲ့အတွက် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားကြောင်း ပြော ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။

ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်နေ့မှာ မင်းသမီးက ကင်စတန်ကို လေယာဉ်နဲ့ ပြန်ခဲ့ပြီး အဲဒီ နေ့မှာပဲ ဒီဒီနဲ့တွေ့ဖို့အတွက် နိုက်စ်သို့ လေယာဉ်နဲ့ ပြန်ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ယောက် ဆုံမိတော့မှ ‘ဂျီနီကာလ်’ ရှိရာသို့ သွားကြတာပါ။ မင်းသမီး ခရီးထွက်သွားတဲ့ ကာလအတွင်း ကင်စတန်နန်းတော် ရဲ့ ဧည့်ဆောင်ကို ပြင်ဆင်ခဲ့ကြတာကြောင့် အပြာရောင် ခန်းဆီးများ တပ်ဆင်ထားတာကို တွေ့ခဲ့ရတဲ့အပြင် ဆိုဖာအသစ်များ လည်း လဲထားတာကို တွေ့ သွားပါသေးတယ်။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ အသစ်လဲလှယ်တဲ့ကိစ္စက မင်းသမီးရဲ့ ပြင်းပြလှတဲ့ ဆန္ဒတစ်ရပ်ကြောင့် ပါ။ တစ်ခါတုန်းက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အိမ်များ ရဲ့ ပုံစံတွေ ကို ဖော်ပြထားတဲ့ လက်ကမ်းစာရွက်များ ကို ကြည့် ဖြစ်ခဲ့ရာက တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်တစ်လုံးရဲ့ ပုံစံကိုတွေ့ပြီး မင်းသမီးက ဝယ်လိုစိတ် ပေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ အိမ်က အမေရိကန်ရောက် ဗြိတိသျှရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျူလီအင်ဒရူးရဲ့

အိမ်ပါ။ သူ့စိတ်ကူးက အားလပ်ရက်များ မှာ သွားနေမယ်ပေါ့။ ကင်စတန်နန်းတော် က လန်ဒန်မှာ အခြေစိုက်နေအိမ် ဖြစ်ပြီး အမေရိကားက နေအိမ် ကတော့ အပန်းဖြေနေအိမ်ပေါ့။

အမေရိကားမှာ သွားနေမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးက ဆောင်းရာသီကတည်းက ပေါ်ပေါက်နေခဲ့တာပါ။ “အမေရိကားက ကျွန်မရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပဲ။ တကယ်လို့ သွားနေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရင် ပေါလ်တို့မိသားစုပါ ကျွန်မနဲ့ လိုက်နေစေချင်တယ်” လို့ ဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဆေးရောင် စုံ စာမျက်နှာများ စွာ နဲ့ ပုံဖော်ထားတဲ့ ဂျူ လီရဲ့ အိမ်ပုံစံကိုချကြပြီး နှစ် ယောက် သား စီမံခန့်ခွဲခဲ့ကြဖူးတယ်။ “ဒါ ကတော့ အဓိက ဧည့်ခန်းဆောင်ပေါ့။ ဒီအခန်းက ဝီလျံအတွက်၊ ဒါက ဟယ်ရီအတွက် အခန်း၊ ဟောဒါ ကတော့ ပေါလ်တို့မိသားစုအတွက်၊ အဲဒီ မှာ ဆိုရင် ကျွန်မတို့အတွက် ဘဝအသစ်ပြနိုင်မှာ ပဲ။ ရင်ခုန်စရာ မကောင်းဘူးလား ပေါလ်...၊ အဲဒီ မှာ က ဘာမဆို ရနိုင်တယ်လေ...” တဲ့။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမေရိကားမှာ နေဖို့ ရည်မှန်းခဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းသမီး ပြောသလောက်တော့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး မ ဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ “ကျွန်တော် အထင်ပြောရရင် ချက်ချင်း ကြီးတော့ မဆောင်ရွက်သင့်သေးဘူး ထင်တယ်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းမှ ဆောင်ရွက်သင့်တယ် ထင်ပါတယ်” လို့ သူ့စိတ်ကူးယဉ် ဆပ်ပြာပူဖောင်းကလေး ကွဲမသွားရအောင် နှစ် သိမ့်ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီ ညနေမှာ မင်းသမီးက ကျွန်တော့် ကို နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု မေးလာပြန်ပါတယ်။ “တကယ်လို့ အမေရိကားကို လောလောဆယ် မသွားသင့်သေးဘူး ထင်ရင် Cape Cod ကို ဘယ်လို သဘောရလဲ၊ သူက လန်ဒန်နဲ့ ပိုနီးတယ်၊ အဲဒီ ကနေ ကျွန်မတို့ ကမ္ဘာအနှံ့ ခရီးထွက်နိုင်တယ်၊ အကူအညီလိုတဲ့သူတွေ ကို ရှာဖွေပေးနိုင်မယ်လေ” တဲ့။

ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် သား ထိုင်ပြီး အမေရိကန်လူနေမှု ဘဝကို

စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြတယ်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ နားနေနိုင်မယ်။ အမြဲတမ်း ပူနွေးတဲ့ နေခြည်ရနေခြင်းကိုက လွတ်လပ်မှု အရသာ ရစေတယ်။ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက သူ့စိတ်ထဲမှာ အမြဲရှိပေမယ့် ကင်စတန်နန်းတော် မှာ ဘယ်တော့မှ မ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ။ “အဲဒီ မှာ ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ခွေးတစ်ကောင်လည်း မွေးနိုင်မယ်” တဲ့။ မင်းသမီးက ခွေးအနက်တစ်ကောင်လောက် မွေးချင်တဲ့ ဆန္ဒ အမြဲရှိခဲ့ပါတယ်။ အမေရိကားမှာ သွားနေမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့တင် သူ့ခမျာ တော် တော် ပျော်နေခဲ့ပါပြီ။

“ကျွန်မ အရင်တုန်းကတည်းက ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အမေရိကားမှာ သွားနေကြမယ်လို့...” လို့ ဆိုပါတယ်။

မင်းသမီး ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါပြီ။ အကြောင်းအရာပေါင်း များစွာ ကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြတယ်။ ဒါတွေ က လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော် မပြောလိုပါ။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေ က ကျွန်တော် နဲ့အတူ မြေကြီးထဲအထိ သယ်ဆောင်သွားမယ့် ကိစ္စတွေ ပါ။ မကြာခင်မှာ ပဲ အားလုံး အံ့သြသွားစေမယ့် ကိစ္စတွေ က ပေါ်လာတော့မယ်။ အဲဒီ အတွေ့ နဲ့ပဲ သူ ရင်ခုန်နေခဲ့ပါပြီ။

နားစ်က ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် နေ့စဉ်လိုလို ကျွန်တော် မင်းသမီးထံ ဖုန်းဆက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကနေ ဆက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တိုင်း မင်းသမီးက ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ နေစာလှုံနေတာ ဖြစ်စေ၊ သူမရဲ့ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက် တည်း နားနေချိန် ဖြစ်စေ ကြုံတတ်ပါတယ်။ ပထမတစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်ကတည်းက အဲဒီ အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှ သူ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီဒီက သူ့အတွက် ငွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံဘောင်တစ်ခုပေးပြီး အဲဒီ ဘောင်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ထွင်းထားတယ်လို့ မင်းသမီးက ဆိုတယ်။

“ဒါဆို တော် တော် ကလေးကို လေးလေးနက်နက် သဘောထားတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ့” လို့ ကျွန်တော် က မှတ်ချက်ပေးတော့ မင်းသမီးက....

“ဟုတ်ဘူး... အရမ်းကိုချစ်တတ်တဲ့ သဘောပေါ့..” လို့ ပြောပြီး ရယ်နေတယ်။
ဒိုဒီက မင်းသမီးအတွက် လည်ဆွဲတစ်ကုံးနဲ့ နားဆွဲတစ်ရန်လည်း လက်ဆောင်ပေးသေးသတဲ့။

“တော် တော် ဆိုးတဲ့သူ” လို့ ပြောပြီး တခပ်ခပ် ရယ်နေလေရဲ့ ။

အခြေအနေကို ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါတယ်။

ဒိုဒီက မင်းသမီးကို အရူးအမူး ချစ်နေပြီ ဖြစ်လို့ သည်းသည်းမည်းမည်း :
ချစ်ခွင့်ပန်နေပါပြီ။ အချစ်ငတ်နေတဲ့ ကျွန်တော် သခင်မအတွက် အချစ်ခံရခြင်းဟာ ပီတိ
ဖြစ်စရာပေါ့။ တကယ်တော့ ဒိုဒီက ညစာစားပွဲမှာ ကတည်းက ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ပြီးသားပါ။
ဒါပေမယ့် မင်းသမီးက အဖြေပေးရမှာ စောလွန်းသေးတဲ့အတွက် အဖြူအမည်း :
သည်းသည်းကွဲကွဲ အဖြေမပေးခဲ့သေးတာပါ။

“အဲဒီ တော့... မင်းသမီးက ဘာပြောလိုက်သလဲ” လို့ ကျွန်တော်
စပ်စုကြည့်ခဲ့ပါတယ်။

“လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ ပေးတဲ့အတွက် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပဲ
ပြောခဲ့တာပေါ့” တဲ့။

မင်းသမီး ကွယ်လွန်သွားချိန်မှာ ကောလာဟလ နှစ် ခု ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။
တစ်ခုက ဒိုဒီနဲ့ မင်းသမီးတို့ လက်ထပ်ကြဖို့ အစီအစဉ် ရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ နောက်တစ်ခုက
မင်းသမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ ကောလာဟလများ ပါပဲ။
ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။

လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ် ဆိုတာ ကတော့ ဒိုဒီရဲ့ မိတ်ဆွေများ ဘက်က
ထွက်လာတဲ့စကား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီစကားကို ဒိုဒီကိုယ်တိုင်က သူ့မိတ်ဆွေတွေ ကို
ပြောခဲ့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မိတ်ဆွေတွေ က ခဏခဏ မေးကြလွန်းတော့ ဖြေခဲ့တာနေမှာ
ပါ။ မင်းသမီးဘက် ကတော့ လက်ခံတဲ့အဆင့်ကို မရောက်သေးပါဘူး။ မင်းသမီးအနေနဲ့ အဲဒီ
အချိန်က ပျော်နေတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့အထိတော့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါဘူး။

နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တော့ မင်းသမီးက ဒိုဒီ နောက်တစ်နေ့ လက်ဆောင်ထပ်ပေးရင် ‘လက်စွပ်’ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ခန့်မှန်းထားပါသတဲ့။

“လက်စွပ်ပေးလာရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပေါလ်၊ လက်ခံလိုက်ရင် သူ့ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြု ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်.. နောက်တစ်ကြိမ် ဒုက္ခမကြုံချင်တော့ဘူး ပေါလ်...” တဲ့။

“လွယ်ပါတယ်၊ သူ လက်စွပ်ပေးလာရင် လက်ခံလိုက်ပါ၊ ညာဘက်လက်၊ လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်လိုက်၊ ဒါဆိုရင် လက်ထပ်ပါမယ်လို့ အဓိပ္ပါယ် မသက်ရောက်တော့ဘူး၊ မိတ်ဆွေအ ဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ရောက်သွားပြီ၊ လက်တော့ မမှာ :စေနဲ့နော်၊ ညာဘက်လက် လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်” လို့ ကျွန်တော် က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ အကြံပေးလိုက်ပါတယ်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အကြံ၊ အဲဒီ အတိုင်းပဲ ကျွန်မ ဝတ်မယ်” တဲ့။

အဲဒီ နောက်မှာ တော့ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် လက်စွပ်အကြောင်း ထပ်မပြော ဖြစ်ကြတော့ပါဘူး။ ဒိုဒီက လက်စွပ် တကယ်ပေးခဲ့သလား၊ မပေးဘူးလားဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မမေး ဖြစ်တော့ဘူး။

မင်းသမီးရင်ထဲမှာ ဒိုဒီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သံသယတစ်ခု ဝင်နေတာ ရှိပါသေးတယ်။

“သူ ရေအိမ်ထဲကို မကြာခဏ ဝင်တတ်တယ်၊ ဝင်သွားရင်လည်း တံခါးဂျက် အမြဲချထားတယ်၊ ပြီးတော့ သူ မကြာခဏ ‘ချေ’ တတ်တယ်၊ ပြောတာတော့ အခန်းလေအေးစက်က မကောင်းလိုဘူး၊ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း တော့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မိတယ်၊ ဒါလည်း သူ့အတွက် ကျွန်မ ကူညီနိုင်မယ့် ကိစ္စတစ်ခုပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့ ပေါလ်ရယ်” တဲ့။ ကျွန်တော် က စကားလမ်းကြောင်းက ကလေးနှစ် ယောက် ဘက် ပြောင်းသွား ခဲ့တယ်၊ သူ့ကလေးတွေ ကို လွမ်းလှပြီ၊ ကလေးတွေ နဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်တွေ့ရအောင် ဒိုဒီနဲ့ ခရီးစဉ်ကို နှစ် ရက်လျှော့စေပြီး လန်ဒန်ကို နှစ် ရက်လောက် စောရောက်အောင် ပြန်နိုင်ဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ် စီစဉ်တော့ ဒိုဒီက အဲဒီ လိုမ ဖြစ်အောင်

မင်းသမီးကို သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ ပေါလ်... အားကစားခန်းကို သွားဖို့လည်း လိုအပ်နေပြီ...”

“တဲ့။

“အဲဒီ သင်္ဘောက ဇိမ်ခံသင်္ဘောဆို၊ အားကစားလုပ်ဖို့ အခန်းမပါဘူးလား” လို့ မေးလိုက်တော့ သက်ပြင်းချသံ ကြားရတယ်။ လက်ပွန်းတတီး နေခဲ့ကြတာ ကြာပြီဆိုတော့ သူ့သက်ပြင်းသံကြားတာနဲ့ ဘာဆိုတာ ကျွန်တော် မှန်းလို့ရပါတယ်။

“မပြောနဲ့တော့ မင်းသမီး၊ အခြေအနေကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်၊ ဟိုလူက မင်းသမီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှု အားလုံးကို ထိန်းချုပ်ထားလို့ ထောင်ချောက်ထဲမှာ မိနေသလို ခံစားနေရတယ် မဟုတ်လား” လို့ မေးလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဟုတ်တယ် ပေါလ်၊ ကျွန် အိမ်ပြန်သင့်ပြီ” တဲ့။

ဩဂုတ်လ ၂၉ ရက်နေ့ ဖုန်းဆက်ရာမှာ တော့ ခရီးစဉ် ပြောင်းသွား ပြီတဲ့။ ပဲရစ်ကို သွားမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျွန်တော် နဲ့ စကားပြောတာ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်ကပါ။ သူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး ၂၄ နာရီအတွင်း လက်ကိုင်ဖုန်းနဲ့ စကားပြောတာ ဖုန်းမှတ်တမ်းအရ ၆ ကြိမ်သာ ရှိခဲ့ပြီး တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော် နဲ့ ပြောခဲ့တာပါ။ အဲဒီ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပြောတုန်းက ကျွန်တော် က ယောက် ဖတော် သူ ပီတာကော့(စ)ဂရ(စ)ရဲ့ အိမ်ကပြောခဲ့တာပါ။ သူ့အိမ်က ဒီနှစ် နွေရာသီကမှ ဝယ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် အပန်းဖြေခန်း နေအိမ်နဲ့ နှစ် အိမ်ပဲ ဝေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖုန်းပြောနေစဉ်မှာ ကျွန်တော် ဇနီး မာရီယာနဲ့ သားများ ၊ ယောက် ဖပီတာ၊ သူ့ဇနီး ‘စူ’ နဲ့ သမီးနှစ် ယောက် တို့ကပါ ကျွန်တော် ကို အနှောင့်အယှက် မပေးကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိနစ်လေးဆယ်ကြာအောင် မင်းသမီးနဲ့ ဘာတွေ များ ပြောနေပါလိမ့်လို့တော့ သိချင်စိတ်တွေ များ နေကြတာပေါ့။

အဲဒီ နေ့က ဖုန်းဆက်တော့ မင်းသမီးရဲ့ ခရီးစဉ်လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွား ပါပြီ။ မူလတုန်းက မြေထဲပင်လယ်ဒေသကနေ လန်ဒန်ကို တိုက်ရိုက်ပြန်ဖို့ ဖြစ်ပြီး ဩဂုတ်လ ၃၀ ရက်နေ့မှာ ပြန်ရောက်ဖို့ပါ။ အဲဒီ နေ့က စနေနေ့ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ

ရောက်လာမယ့် သားတွေ ထက် တစ်ရက်ကြိုရောက်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒိုဒီက ပဲရစ်ကို အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဝင်ဖို့ ပေါ်လာသတဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း ဒိုဒီက မင်းသမီးကို သူနဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ သိမ်းသွင်းလိုက်နိုင်ပုံ ရပါတယ်။

“ကျွန်မတို့ ပဲရစ်ကို သွားရဦးမယ် ပေါလ်ရေ၊ ဒါပေမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့တော့ လန်ဒန်ကို ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့မယ်လို့ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်၊ အခု ဘယ်က ပြောနေသလဲ ရှင်မှန်းနိုင်ပါ့မလား...”

ဆာဒီနီးယားလို့ ကျွန်တော် က မှန်းပြောလိုက်တယ်။

“မဟုတ်ဘူး ပေါလ်ရေ၊ မိုနာကိုကို ရောက်နေတယ်၊ ဒီညရော ဘယ်ကိုသွားမယ် ထင်သလဲ”

မင်းသမီးက ကျွန်တော့် ကို ပဟေဠိလုပ်ပြန်ပါတယ်။

စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်း တစ်ခုလို့ ကျွန်တော် က မှန်းဆလိုက်ပြန်ပေမယ့် လွဲပြန်ပါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီည ကျွန်မ သွားမယ့်နေရာက ဂရေ့စ်ကယ်လီရဲ့ သချိုင်းဂူနေရာပဲ၊ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်” တဲ့။

ဂရေ့စ်ကယ်လီရဲ့ အသုဘကို ၁၉၈၂ ခုနှစ် က မင်းသမီး လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်အ ဖြစ် ပြန်လည်ရောက်ရှိခြင်းပါပဲ။

“သူ့အတွက် ကျွန်မ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ချထားပေးမယ်၊ ပြီးတော့ စကားတွေ လည်း ပြောဦးမယ်”လို့ ဆိုခဲ့တယ်။

အဲဒီ နောက်မှာ တော့ သူ့စိတ်တွေ က အိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ သားနှစ်ယောက် အတွက် အဝတ်အစားချုပ်ပေးဖို့ စက်ချုပ်သမားကို တနင်္လာနေ့မှာ ခေါ်ထားဖို့။ ဘယ်နေ့မှာ ဘာပွဲတွေ တက်ဖို့ရှိသလဲ စတဲ့ သူ့တာဝန်တွေ မေးပါတယ်။ ကလေးတွေ ရောက်နေမယ့်အချိန်မို့ လက်ခံတဲ့ Appointment တွေ လည်း တတ်နိုင်သမျှ နည်းအောင်

စီစဉ်ထားပြီးသားပါ။ ဒါမှလည်း မင်းသမီးအနေနဲ့ သားတော် များ နဲ့ အချိန်များများ အတူတူနေခွင့် ရမှာ ကိုး။

စကားတွေ တဝကြီးပြောနေရတာ ကိုပဲ မင်းသမီးက မကျေနပ်သေးပါဘူး။

“ပေါလ်... ကျွန်မရောက်မယ့် နေ့ကျရင် နောက်မကျစေနဲ့နော်၊ စောစောလာခဲ့၊ ကျွန်မ ပြောစရာတွေ အများ ကြီး ရှိသေးတယ်၊ လူချင်းတွေ့မှ ပြောတော့မယ်” တဲ့။

စောင့်နေရတာ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ကျွန်တော် ဇနီးသည်ကလည်း မီးဖိုခန်းထဲကနေ အော်ခေါ်နေပြီ။

“ပေါလ်... ကျွန်မကို ကတိပေးဦး”

မင်းသမီးက ဆိုပြန်ပါတယ်။

“ကျွန်မ ရောက်မယ့်နေ့ကျရင် နောက်မကျပါဘူးလို့...”

ကျွန်တော် က နန်းတော် တံခါးဝကနေ ဆီးကြိုနေမှာ ပါလို့ ကတိပေးလိုက်ရပါတယ်။

“ကတိနော်... ပေါလ်” တဲ့။

ကျွန်တော် ရယ်မိပါတယ်။

“ကျွန်တော် ကတိပေးမှ မင်းသမီး ပျော်မယ်ဆိုရင် ထပ်ပြီး ကတိပေးပါတယ်” လို့ ဆိုတဲ့ မင်းသမီးက ရယ်တယ်။ အဲဒီ တုန်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောခဲ့တာပါ။ ခုတော့ဖြင့် ဒီစကားတွေ က ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ တစ်သက်တာ စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။

“ကောင်းတယ် ပေါလ်၊ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် တွေ့တော့မှပဲ ပြောစရာစကားတွေ အများ ကြီး ပြောပြမယ်” တဲ့။

ဒီစကားသံဟာ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရတဲ့ မင်းသမီးရဲ့ စကားသံများ ပါပဲ။

အခန်း (၁)

ငယ်ဘဝ

တောင်ကုန်းများ ထူထပ်လှတဲ့ ဒါဘီရှိုင်းယားပြည်နယ်ရဲ့ လမ်းပေါ်မှာ နှစ် ထပ် ဘက်စတ်ကားကြီးတစ်စီးက ၁၉၅၆ ခုနှစ် ရဲ့ တစ်ခုသော ညမှာ တအိအိ မောင်းနှင်လျက် ရှိပါတယ်။ အချိန်အားဖြင့် ည ၁၁ နာရီ ထိုးလှပါပြီ။ ဒီကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့သူ အများ စုက ဒီဒေသမှာ မိရိုးဖလာ လုပ်ငန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေတဲ့ ကျောက်မီးသွေးတွင် :တူးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ကြသူများ ပါ။ ဒါကြောင့် လည်း ဒီဒေသရဲ့ လေထုမှာ ကန့်အနံ့၊ ကတ္တရာ အနံ့၊ သစ်သားမီးလောင်နံ့များ ထုံမွမ်းလျက်ရှိနေပြီး ဒေသခံများ အတွက် ကတော့ မထူးခြားတော့ပါဘူး။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ဦးထုပ်အမည်း :ဆောင်းပြီး တစ်ယောက် တည်း ထိုင်လာတဲ့ ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် က သူ တပ်ဆင်ထားတဲ့ မျက်မှန်အပိုင်းကလေးကို ဖုန်သုတ်ပြီး ပြန်လည်တပ်ဆင်လိုက်ပါတယ်။ သူ့နာမည် က ဆာရာကတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မကြာခင်မှာ သူ ဆင်းရဲတော့မယ့် မှတ်တိုင်ကို ရောက်တော့မှာ မို့ အနားမှာ ချထားတဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ကို အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်ပြန်ပါတယ်။ သူ ဆင်းရဲမယ့် မှတ်တိုင်က Grassmoor လို့ခေါ်တဲ့ မှတ်တိုင်ပါ။ အဲဒီ မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းပြီးရင် လမ်းဖြတ်ကူးရပါမယ်။ လမ်းတစ်ဖက်ကို ရောက်သွားရင် ရွာလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း တည့်တည့်လျှောက်သွားပြီး လမ်းဆုံးမှာ ညာဘက်ကို ကွေ့ကာ အိမ်နံပါတ် ၅၇ လို့ တပ်ထားတဲ့အိမ်ဟာ သူ့အိမ်ပါပဲ။

လုပ်ငန်းခွင်ကနေ စနေညများ ပြန်လာခွင့်ရပြီဆိုရင် သူ့သားသမီး ရှစ်ယောက် ထဲက အကြီးဆုံးသမီး ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်လီနဲ့ စကားတွေ တဝကြီးပြောဖို့ အခွင့်အရေး ရတာ ပေါ့။ ဒေါ်လီတို့မိသားစုက နာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့ ဖခင်ကြီး ဝီလျံကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ တာဝန်ယူထားကြတာပါ။ ဝီလျံကလည်း တစ်ခါတုန်း ကတော့ ဒီဒေသရဲ့ လူအများ

မိရိုးဖလာလုပ်ကိုင်တဲ့ ကျောက်မီးသွေးတွင် ၊ အလုပ်သမားတစ်ဦးပါပဲ။ ခုတော့ သူ့အဆုတ်ထဲမှာ ကျောက်မီးသွေးအမှု နဲ့တွေ့ ပြည့်ကျပ်နေပြီ ဖြစ်လို့ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လည်း ဆာရာက ကျောက်မီးသွေးတွင် ၊ရဲ့ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်ဆင်းချိန်ကို အချက်ပြတဲ့ နောက်ဆုံးဥဩမဆွဲခင် အိမ်ပြန်ဖို့ အမြဲတမ်း အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားတတ်ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရမယ့် နောက်ဆုံးဘတ်စ်ကားကို သူ စီးလေ့ရှိပါတယ်။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ရင် ည ၁၁:၁၅ အချိန်မှန်ပါ။ ဒါကြောင့် လည်း ပီလျံက ဇနီးသည်ကို တွေ့ဖို့ဆိုရင် နာရီတကြည့်ကြည့် အမြဲရှိနေတတ်တာပေါ့။

မှတ်တိုင်မှာ ရပ်ဖို့အတွက် ဘတ်စ်ကားက အရှိန်လျှော့လိုက်ပါပြီ။ ဆာရာက လက်အိတ်ကို ကောက်စွပ်လိုက်ပြီး ပေါင်ပေါ်က လက်ဆွဲအိတ်ကိုကိုင်ကာ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ အိမ်ကိုရောက်ပြီလို့ ဆိုနိုင်လောက်အောင် ဖြစ် သွားပါပြီ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို ဆင်းလိုက်ကာ ဘယ်ဘက်ကိုကျွေ့ပြီး ရပ်ထားတဲ့ ဘတ်စ်ကားနောက်ဘက်ကနေ လမ်းတစ်ဖက်ကိုကူးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ခြင်းပါ။ ကန့်အနံ့ပါတဲ့ လေကို တဝကြီးရှူလိုက်ပြီး ဘတ်စ်ကားနောက်ဘက်ကနေ လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ တစ်ဖက်ကနေ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာတဲ့ မော်တော် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက ကားနောက်ကွယ်ကနေ ရုတ်တရက် ထွက်လာတဲ့သူ့ကို မမြင်လိုက်ဘဲ တိုက်လိုက်မိတာ ဆာရာခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး လေထဲမှာ မြောက်တက် သွားပါတော့တယ်။ အချိန်က ည ၁၁ နာရီ ၁၅ မိနစ်ကို သီသီကလေး စွန်းခဲ့ပါပြီ။

ဆာရာကတိဆိုတာက ကျွန်တော် မမိလိုက်တဲ့ ကျွန်တော် အမေဘက်က အဘွားပါ။ အဘွားက ဆိုင်ကယ်တိုက်ခံရတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ ပဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရပါတယ်။ နောင်မှာ တော့ ဒီနေရာဟာ ကျွန်တော် တို့ကလေးများ ရဲ့ ကစားကွင်း ဖြစ်လာခဲ့တာပေါ့။ အဘွား ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားချိန်မှာ အသက် ၆၃ နှစ် သာရှိသေးပြီး ဦးခေါင်းမှာ ပြင်းထန်တဲ့ ဒဏ်ရာပေါင်းများစွာ ရရှိပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်းပါ။

ရက်စက်လွန်းပြီး ကြေကွဲစရာကောင်းတဲ့ အဲဒီ ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းဟာ ကျွန်တော် မမွေးဖွားမီ ၂ နှစ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါ။ ဒီအ ဖြစ်အပျက်ကြောင့် လည်း ကျွန်တော်

မိဘနှစ်ပါး မျှော်မှန်းတာထက်စောပြီး အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ခဲ့ကြတာလို့ ဆိုပါတယ်။ အဘွား ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် လည်း လောကကြီးထဲကို စောပြီး ရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင် မမှာ ပါဘူး။

မကျန်းမာလို့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတဲ့ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးက အမျိုးသမီးတစ်ဦး လှေကားပေါ်တက်လာသံကို ကြားလိုက်ပါတယ်။ နောက်ဖေးဘက် တံခါးဖွင့်သံကိုလည်း သူ ကြားလိုက်သတဲ့။ ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဆုနိုးမြင့်ခြင်းခံခဲ့ရတဲ့ အိမ်ဆောင် ရွှေနာရီကလေးကို သူ ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ၁၁ နာရီ ၁၀ မိနစ်သာ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီည ဆရာ ငါးမိနစ်စော ရောက်တယ်လို့ အဘိုးက အောက်မေ့ခဲ့တာတဲ့။

ခြေသံများ က သစ်သားလှေကားမှတစ်ဆင့် သူ့အခန်းဝကို ရောက်လာပြီး သူ အင်မတန် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မျက်နှာပိုင်းပိုင်းကလေးတစ်ခု အခန်းဝမှာ ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးက ဘွားဘွား မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့သမီး အငယ်ဆုံး ကျွန်တော် မာမီ ဖြစ်လာမယ့် ဘာရယ်လ်ကတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာရယ်လ်က ဘိုးဘိုးရဲ့ ကုတင်ခြေရင်းမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး သူ ဒီနေ့ သူ့ချစ်သူနဲ့ အနီးအပါး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်လည်ခဲ့တာ ဘယ်လိုပျော်ကြောင်း ဘိုးဘိုးကို ပြောပြနေတာပါ။ ဘာရယ်လ်နဲ့အတူ လျှောက်လည်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူဆိုတာက ကျွန်တော် ဒက်ဒီ ဖြစ်လာမယ့် ဂရေဟမ်ဘာရယ်လ် ဖြစ်ပြီး မာမီဟာ ဒက်ဒီရဲ့ ပထမဦးဆုံးချစ်သူလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ဒက်ဒီက အသက် ၂၁ နှစ် သာ ရှိသေးပြီး ရွာနဲ့ ၂၁ မိုင်ဝေးတဲ့ နေရာမှာ အလုပ်သွားလုပ်တာပါ။ ဘွားဘွား ဆင်းသွားတဲ့ ၂ ထပ် ဘတ်စ်ကားကြီးကို သူ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့သေးတာတဲ့။

အိမ်နံပါတ် ၅၇ ရဲ့ တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရတော့ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အဖေရော၊ သမီးပါ တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။ အိမ်နီးချင်း အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးက မာမီ လန့်မသွားအောင်လို့ ပခုံးကိုဖက်ထားပြီးမှ ‘ဆရာတော့ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်သွားပြီ၊ လာ မြန်မြန်လာ... မြန်မြန်လာ...’

လို့ဆိုပြီး ဆွဲခေါ်သွားသတဲ့။ အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ မာမီ လိုက် သွားပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်က ၁၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ပိုင်းအုံနေတဲ့သူတွေ က ဘွားဘွားရဲ့

ရုပ်အလောင်းကို မာမီ မကြည့်စေချင်ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မာမီက ကြည့်ပါရစေလို တောင်းပန်ပြီး တိုးဝှေ့ဝင်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ ဘွားဘွားကို မြင်သွားပြီး တစ်ချက်သာ အော်လိုက်နိုင်ပါသတဲ့။

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် တမ်းတလိုက်တဲ့ အဲဒီ တစ်ချက်ကနေ မာမီ ဘယ်တော့မှ စိတ်ပုံမှန်အနေအထားကို ပြန်မရောက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘွားဘွားကိုတပြီး ငိုနေတဲ့ မာမီကို မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘွားဘွားရဲ့ အုတ်ဂူရှိရာကိုသွားပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်၊ လတ်ဆတ်တဲ့ ပန်းကလေးတွေ ချရင် ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်အတွင်း အိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ဘွားဘွား သိသင့်သိထိုက်တာတွေ ကို မာမီက တတွတ်တွတ် ပြောပြပါတယ်။ အဝေးရောက်နေတဲ့ အိမ်သား တစ်ယောက် ကို ပြောပြသလိုပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် လည်း မာမီနဲ့အတူ အုတ်ဂူဆီ ပါသွားတတ်ပါတယ်။ မာမီက တစ်ခါတလေ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထမင်းဟင်းချက်ရင်းလည်း ဘွားဘွားကို စကားပြောချင် ပြောနေတတ်တာပါ။ ဘွားဘွားဟာ ကျွန်တော် တို့နဲ့အတူ အမြဲရှိနေတယ်လို့ မာမီက ယုံကြည်ပါတယ်။

ဘွားဘွား ရုတ်တရက် ဆုံးပါးချိန်မှာ မာမီအသက် ၂၁ နှစ် မပြည့်သေးပါဘူး။ ဒီတော့ မာမီက ဒက်ဒီကို “ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ၂၁ နှစ် မြောက် မွေးနေ့ပါတီလုပ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ထပ်ကြမလား၊ နှစ် ခုစလုံး လုပ်ဖို့တော့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး” လို့ ဆိုသတဲ့။ ဘွားဘွား ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခြင်းဟာ မာမီနဲ့ ဒက်ဒီအတွက်လည်း အချစ်တွေ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခြင်းပါပဲ။ သူတို့နှစ် ယောက် ယူကြမလား၊ မယူဘဲ ဒီအတိုင်း နေကြရမလားဆိုတာ ဝေခွဲရ တော် တော် ခက်ခဲ့တာပါတဲ့။

နောက်ဆုံးမှာ တော့ ဒက်ဒီက ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ “ဒါဆိုလည်း တို့များ လက်ထပ်လိုက်ကြတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်” တဲ့။

တကယ်လို့ ဘွားဘွားသာ မသေသေးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် မိဘနှစ် ပါးလည်း လက်ထပ် ဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကလည်း ဒက်ဒီကြောင့် ပါ။ ခုတော့ ဘွားဘွားက ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားပြီး မာမီမှာ ဒိုကိုးရာမဲ့လို ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့အတွက် လက်ထပ်ဖို့

အခြေအနေကို တွန်းပို့လိုက်သလို ဖြစ် သွားပါတယ်။ အိမ်နံပါတ် ၅၇ မှာ က မကျန်းမာနေတဲ့ ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော် အဒေါ် အကြီးဆုံး အန်တီပါးလ်က ပြုစုပေးပြီး မေမေက ကူညီပေးရပါတယ်။ အန်တီပါးလ်က ကျွန်တော် တို့လမ်းထဲမှာ ပဲ အိမ်နံပါတ် ၁၆ မှာ နေတာပါ။

ဘွားဘွားကွယ်လွန်သွားပြီး ၄ လ အကြာမှာ ဘယ်ရယ်လ်ကတိနဲ့ ဂရေဟမ်ဘာရယ်လ်တို့ လက်ထပ်လိုက်ကြပါတော့တယ်။ အဲဒီ နေ့က ၁၉၅၇ ခုနှစ် ၊ မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ပါ။ မင်္ဂလာပွဲဆိုပေမယ့် အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်စုံ တစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အတွက် သတိတရ ခံစားနေကြရပါတယ်။ မင်္ဂလာပွဲ ပြီးပြီးချင်း မာမီက သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့ပဲ ဘွားဘွားရဲ့ အုတ်ဂူကို သွားကာ သူ့လက်ကိုင်ပန်းစည်းကို ဘွားဘွားရဲ့ အုတ်ဂူပေါ် တင်ခဲ့ပါတယ်။

မာမီနဲ့ ဒက်ဒီရဲ့ အချစ်သက်တမ်းက ၄ နှစ် ကြာမြင့်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ် ယောက် ချစ်ခါစက မာမီက အသက် ၁၇ နှစ် သာ ရှိပါသေးသတဲ့။ သူတို့နှစ် ယောက် က တစ်ရွာတည်းသားတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ တစ်ရွာစီမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ကြတာပါ။ မာမီက အသက် ၁၇ နှစ် သာ ရှိသေးပေမယ့် အန်တီပါးလ်နဲ့ အတူတူလိုက်ပြီး ကျောက်မီးသွေး အလုပ်သမားများ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်ပါသတဲ့။ အဲဒီ ဆိုင်က အန်တီပါးလ်နဲ့ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ အာနီဝေါကားတို့ ပိုင်ဆိုင်တာပါ။ အန်တီပါးလ်တို့ဆိုင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဘီယာဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။ ဆိုင်နှစ် ဆိုင်စလုံးမှာ လာရောက် စားသောက်ကြတဲ့သူတွေ ဟာ ကျောက်မီးသွေးတွင် :က ဝန်ထမ်းတွေ ချည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် မျက်နှာရင်းတဲ့ သူတွေ ချည်းပါပဲ။

ဒုတိယမြောက် အဲလီဇဘတ် ၁ ရင်မကြီး နန်းတက်တဲ့ ၁၉၅၂ ခုနှစ် ရဲ့ တစ်ခုသော ညမှာ ပေါ့။ အန်တီပါးလ်တို့ဆိုင်ထဲကို ဒက်ဒီနဲ့ သူ့အစ်ကို ဆီဇယ်လ်တို့ ဝင်လာကြပြီး ဆိုင်ထဲမှာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ မာမီကို မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျမတတ် ကြည့်ကြသတဲ့။ မာမီက ပြောတာ ကတော့ “လူကိုကြည့်လိုက်တာများ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတာပဲ” တဲ့။ ဒက်ဒီ ကတော့ “တစ်သက်မှာ ဒီမိန်းမလောက် ချောတာ

တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး” လို့ ဆိုတယ်။

အဲဒီတုန်းက ဒက်ဒီက အသက် ၁၈ နှစ် သာရှိသေးပြီး ရှက်တတ်ကြောက်တတ်တယ်။ ရည်းစားလည်း တစ်ခါမှ မထားဖူးသေးဘူးတဲ့။ ဘီယာလေး ခပ်ထွေထွေကြောင့် သာ ဒက်ဒီက မာမီကို သူနဲ့အတူ အပြင်ထွက်လည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ရဲခဲ့တာလို့ နောင်မှ မာမီက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြပါတယ်။ မာမီက သူ့ကို လက်ခံလိုက်ပြီး တခြားဘယ်ယောက်ျားကိုမှလည်း လှည့်မကြည့်တော့ပါဘူးတဲ့။ ဒက်ဒီက သားသမီးငါးယောက် ရှိတဲ့ မိသားစုမှာ တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ပြီး သူတို့မိသားစုက ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေ မွေးပါတယ်။ ပန်းသီးခြံကိုလည်း ပိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီဒေသမှာ ရှိတဲ့ လူတွေ အားလုံး ကျောက်မီးသွေးတွင် မှာ ဝင်အလုပ်လုပ်ကြပေမယ့် ဒက်ဒီကတော့ အဲဒီ အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျောက်မီးသွေးဝယ်ယူတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ တော့ စာရေး ဝန်ထမ်းအဖြစ် ဝင်အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ အားလုံးက တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဂရေဟမ်လည်း ကျောက်မီးသွေးတွင် ထဲကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြပေမယ့် အဲဒီလိုတွင် ထဲ ဆင်းရဲမှာ ကို ဒက်ဒီကလည်း အင်မတန် ကြောက်ခဲ့တာပါ။

အသက်အရွယ်ရောက်သူတိုင်း နိုင်ငံတော် ကာကွယ်ရေး ဝန်ထမ်း ထမ်းဆောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ကြောင့် ဒက်ဒီ အိမ်ကနေ နှစ် နှစ် ဝေးကွာသွားခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံတော် နဲ့ ဘုရင်မကြီးအတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာမှာ ဒက်ဒီက လေကြောင်းမှာ ဝင်ရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ပြောပြတာ ကတော့ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးများ ပြေးလမ်းမှာ ဒက်ဒီက လုံခြုံရေး တာဝန်ကျတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

၁၉၅၄ ခုနှစ် မှ မွေးရာဇာတိ ဖြစ်တဲ့ ဒါဘီရှိုင်းယားကို ပြန်ရောက်ခဲ့တာပါ။

၁၉၅၈ ခုနှစ် ဇွန်လ ခြောက်ရက်နေ့ဟာ တခြားသူများ အတွက် အမှတ်ရစရာ နေ့တစ်နေ့ မဟုတ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့် မိဘများ အတွက် ကတော့ အမှတ်တရနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နေသာပြီး ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့ နွေတစ်ညနေခင်းပါ။ အဲဒီနေ့မှာ ချက်စတာဖီးလ် သားဖွားဆေးရုံမှာ ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ ဒက်ဒီတို့က သမီးကလေး

တစ်ယောက် မွေးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့ကြပြီး ယောက်ျားလေး မွေးလာတဲ့အတွက် တအံ့တသြ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ နောင်မှာ ပြောပြပါတယ်။ မိန်းကလေးလို့ ထင်တဲ့အတွက် သူတို့က နာမည် ကြိုရွေးထားတာက ပင်မလာဂျိန်းပါတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းဆွဲသည်က “မစွပ်ဘာရယ်လဲရေ... ပင်မလာလေး မဟုတ်ဘူးတော့။ ယောက်ျားလေးတော် ရေ” လို့ ပြောလိုက်တော့ သူတို့မှာ တအံ့တသြပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ပေါလ်လို့ အမည် တွင် မယ့် ကျွန်တော် လူ့လောကထဲကို ရောက်ရှိလာခဲ့ရပါတယ်။

လက်ထပ်တဲ့နေ့ကတည်းက မာမီရင်ထဲမှာ သားသမီး တစ်ယောက် အမြန်လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ဆန္ဒ ရှိခဲ့ပေမယ့် ဒက်ဒီ ကတော့ လင်ကိုယ်မယား အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်သေးတဲ့အတွက် သားသမီး မလိုချင်သေးပါဘူးတဲ့။ မာမီက ဆိုင်မှာ လည်း အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ အိမ်မှာ နေပြီး ဘိုးဘိုးကိုပဲ ပြုစုနေရပါတယ်။ ဒီတော့ ဒက်ဒီကို “ကျွန်မ တစ်နေ့လုံး ဖေဖေကို ပြုစုနေရတာ စိတ်အပန်းပြေအောင်လို့ သားသမီး တစ်ယောက် လောက်တော့ ယူချင်တယ်” လို့ တောင်းဆိုခဲ့သတဲ့။ ဘိုးဘိုးကို ပြုစုရတဲ့ မာမီဟာ ဘိုးဘိုးအိပ်တော့မှသာ ဒက်ဒီရှိရာ အိပ်ခန်းကို လာရတာ ပါ။ နှစ် ယောက် သားတွေ တော့မှ သူတို့မိသားစုအရေး ကို ဆွေးနွေးကြရတယ်ပေါ့။ ၁၉၅၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာတစ်ညမှာ မာမီက သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်တော့ ဘိုးဘိုးရော ဒက်ဒီပါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိခဲ့ကြတာပါပဲ။

မာမီက ကျွန်တော် ကို မွေးဖွားချိန်အထိ သူ့ဖခင်ကို ဂရုတစိုက် ပြုစုမြဲပါ။ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ငန်းကအစ မုတ်ဆိတ်နှုတ်ခမ်းမွေး ရိတ်တာအဆုံး သူကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ပေးပါတယ်။ မွေးခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် ကို မမွေးနိုင်သေးခင် မာမီက သူ့အမေကို တပြီးအော်တော့ အပြင်မှာ စောင့်နေတဲ့ ဒက်ဒီက ထွက်ပြေးလိုက်တာ ဆေးရုံကနေ ၆ မိုင်ဝေးတဲ့ သူ့မိဘနှစ် ပါးအိမ်ရောက်တော့မှပဲ ရပ် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အိမ်ရောက်သွားလို့ သူ့မာမီက “ဟဲ့... ဘာ ဖြစ်လာတာလဲ၊ မိန်းမ ကလေးမွေးတာ ဆန်းသလား၊ နင်ကိုယ်တိုင်များ မွေးရရင် ခက်ပဲခက်ရချည်ရဲ့” လို့ ဆီးပြီး ဆူသတဲ့။

ဆေးရုံမှာ တော့ ကျွန်တော် ကို မွေးပြီးပါပြီ။ အနီးနဲ့ ထုပ်ထားတယ်ပေါ့။

အချိန်က ည ၈ နာရီ။ မိခင်ရောကလေးပါ ကျန်းမာတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို နှစ် ဖက်မိဘတွေ သိသွားကြပါပြီ။ ကျွန်တော်ကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ အဆောင်နာမည် က ဒုတိယမြောက် အဲလီဇဘက်ဘုရင်မ အဆောင်ပါတဲ့။

ချက်ပယ်လ်လမ်း အိမ်နံပါတ် ၅၇ ကို ကျွန်တော် ရောက်ပြီး ၆ လ အကြာမှာ ဘိုးဘိုးက အိမ်နံပါတ် ၁၆ မှာ ရှိတဲ့ အန်တီပါးလ်တို့အိမ်ကို ပြောင်းသွား ပါတယ်။ အန်တီပါးလ်က မုဆိုးမ ဖြစ်သွားတာ မကြာသေးတဲ့အတွက် ဘိုးဘိုးကို ပြုစုဖို့လည်း အချိန်ပိုရလာတာပေါ့။ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဘိုးဘိုးကို ပြုစုရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မာမီ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ အန်တီပါးလ်က ဘိုးဘိုးကို ခေါ်သွားတာနေမှာ ပါ။ နောက်နှစ် နှစ် အတွင်းမှာ မာမီက ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒက်ဒီကလည်း လိုလိုလားလားပါ။ သမီးလေး တစ်ယောက် လိုချင်ကြတာကြောင့် တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှ နေရာတွေ မှာ မိန်းကလေးပုံတွေ ကပ်ထားတာ ကျွန်တော် မှတ်မိပါသေးတယ်။

ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်နေရာမှာ ရှိတဲ့ မိသားစုတစ်စု ကတော့ ကျွန်တော် တို့နဲ့မတူ ထူးခြားနေပြန်ပါတယ်။ သူတို့က ကလေး တစ်ယောက် ကို လိုချင်ကြတယ်။ သူတို့နေတဲ့ ဒေသက အင်္ဂလန်နိုင်ငံ နော်ဖောက်ဒေသရဲ့ ဆန်ဒရင်ဟမ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ပါ။ အဲဒီ မှာ စပင်ဆာစ်မိသားစုများ ရှိပါတယ်။ သူတို့မှာ ဂျိန်းနဲ့ ဆာရာဆိုတဲ့ သမီးနှစ် ဦး ထွန်းကားပြီးပါပြီ။ ဖျန်ဆိုတဲ့ သားကလေးတစ်ဦး ထွန်းကားခဲ့ပေမယ့် နာရီပိုင်းအတွင်း မှာ ပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်တစ်ခါ မွေးလာမယ့် ကိုယ်ဝန်ဟာ ယောက် ၃လေးပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ တမ်းတနေကြတာပါ။ အဲဒီ သားရတနာဟာ ဖခင် ဖြစ်သူ မြို့စားရဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံခွင့်ရမယ့် သားလည်း ဖြစ်ပါသတဲ့။

၁၉၆၁ ခုနှစ် မှာ တော့ မိသားစုနှစ် ခုစလုံးရဲ့ ဆန္ဒတွေ ဟာ ပြောင်းပြန် ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့ မိသားစုမှာ အန်သိုနီဝီလုံအမည် ရှိတဲ့ ညီတစ်ဦးကို မတ်လ ၃၀ ရက်နေ့မှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ မာမီက ဆေးရုံတက်မနေတော့ဘဲ အိမ်နီးနားချင်း အမျှ သမီးကြီးတစ်ဦးရဲ့ အကူအညီနဲ့ အိမ်မှာ တင် မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ သမီး တစ်ယောက်

လိုချင်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ဒုတိယမြောက် သားရတနာ
မွေးဖွားလာတော့လည်း ဒက်ဒီနဲ့ မာမီမှာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံးပါဘူး။ ဆာဒရင်ဟမ်မှာ တော့
မြို့စားအရိုက်အရာ ဆက်ခံမယ့် သားရတနာ မမွေးဖွားဘဲ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့မှာ
တတိယမြောက် သမီးရတနာကိုသာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ သမီးရဲ့ နာမည် က
ဒိုင်ယာနာဖရန်စစ္စ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် ထက် ၃ နှစ် ငယ်ပါတယ်။

ညီလေး အန်သိုနီ မမွေးဖွားမီ သုံးလအလို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလမှာ
ဘိုးဘိုး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘိုးဘိုးရဲ့ အသုဘအခမ်းအနားကို ကျွန်တော်
ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေခဲ့ပါတယ်။ ဧည့်ခန်းအလယ်ခေါင်မှာ ဘိုးဘိုးကို
ထည့်ထားတဲ့ခေါင်း ချထားပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ အိမ်နီးနားချင်း လူကြီးများ နဲ့
ပြည့်နှက်နေပါတယ်။ အားလုံးက အနက်ရောင် အဝတ်တွေ ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ဘိုးဘိုးကို
မမြင်ရတော့တဲ့အတွက် တစ်လမ်းလုံးက ရှိသမျှအိမ်တွေ ရဲ့ ပြတင်းပေါက်များ မှာ ခန်းဆီးတွေ
ပိတ်ကာထားပြီး ဘိုးဘိုးကို အလေးအမြတ်ပြုကြောင်း ပြသခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
ကျွန်တော် တို့ရွာရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံက အသုဘ မသင်္ဂြိုဟ်မီ နောက်ဆုံးညမှာ မိတ်ဆွေများ နဲ့
ဆွေမျိုးများ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင် နဲ့သာ ခေါင်းရှိရာ အခန်းထဲမှာ နေခြင်းဖြင့်
ကွယ်လွန်သူကို အလေးအမြတ်ပြုကြရတဲ့ အစဉ်အလာ ရှိပါတယ်။

အိမ်နံပါတ် ၅၇ မှာ နေထိုင်စဉ်ကာလက ကျွန်တော် အရမ်းငယ်သေးတဲ့အတွက်
သိပ်တော့ မမှတ်မိလှပါဘူး။ မှတ်မိတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ရေချိုးတဲ့အခါ အိမ်နောက်ပေးမှာ
ချိုးရတဲ့ကိစ္စပါ။ ကျောက်မီးသွေးနဲ့တည့်ထားတဲ့ ရေနွေးအိုးထဲကနေ ခပ်ပြီး ရေအေးနဲ့စပ်ကာ
ရေချိုးရပါတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ မာမီက မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကိုင်ပြီး အဆင်သင့်
စောင့်နေတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့အိမ်က အမြဲတမ်း အေးစက်နေတာပါ။ ရေချိုးရတာ
အရမ်းအေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် အေးအေးမမိအောင်လို့ မာမီက ကမန်းကတန်း
သုတ်ပေးတာပါ။

ဘိုးဘိုးဆုံးပြီး သိပ်မကြာခင်မှပဲ ကျွန်တော် တို့မိသားစု အိမ်နံပါတ် ၄၇ သို့
ပြောင်းခဲ့ကြပါတယ်။ နေခဲ့တဲ့ အိမ်နှစ် အိမ်စလုံးဟာ အနောက်ဘက် မျက်နှာပြုများ ဖြစ်ပြီး

အိမ်ရှေ့မှာ လယ်ကွင်းများ သာ ရှိပါတယ်။ အိမ်သစ်မှာ ကျွန်တော် ရတဲ့ အခန်းပြတင်းပေါက်က ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ရှိနေတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးများ က မျက်စိတစ်ဆုံးပါပဲ။ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ တောင်တန်းကြီးတွေ ကိုလည်း တွေ့နေရပါတယ်။ ကွင်းထဲမှာ ကတော့ မြင်းပုကလေးများ ကျက်စားနေကြတာကိုလည်း မမြင်ချင်အဆုံးပါ။

အိမ်နံပါတ် ၄၇ ကို ကျွန်တော် တို့ ပြောင်းလာကြတော့ မာမိက ဒီအိမ်ဟာ အရင်အိမ်ထက် ကောင်းတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဒီအိမ်မှာ ရေချိုးခန်း သီးခြားပါတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တို့ ရေချိုးရာမှာ အဆင်ပြေလို့ပါပဲ။ အိမ်လခကလည်း အရင်အိမ်ထက်တော့ ဈေးကြီးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်က ပိုကောင်းတဲ့အတွက် ပေးရတာ တန်တယ်လို့ မာမိက ပြောပါတယ်။ အသုံးစရိတ် များ လာတဲ့အတွက် ဒက်ဒီက အလုပ်ပိုလုပ်ရပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့အိမ်က အရင်အိမ်ထက် ပိုကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇောခင်းထားတာတွေ ဘာတွေ မရှိပါဘူး။ ဖယောင်းပုဆိုးသာ ခင်းထားတာပါ။ အဖြူ အမည်း ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကလေး တစ်လုံးလည်း ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ အရုပ်တွေ က မူ နိတိမူ နိဝါး ဖြစ်သွားတတ်သေးတာကြောင့် ဒက်ဒီက ဝါယာကြိုးနဲ့ဆက်ပြီး အိမ်ပြင်ကို ထုတ်ထားရပါသေးတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဒီရုပ်မြင်သံကြားစက်ကလေး ရှိတာကြောင့် ကျွန်တော် တို့မိသားစုမှာ ဘီဘီစီက ထုတ်လွှင့်တဲ့ ဖျော်ဖြေရေး ဇာတ်လမ်းတွေ တွေ ကို ကြည့်ခွင့်ရခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

ကျွန်တော် အသက် ၅ နှစ် အရွယ်မှာ မာမိကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်ပါပြီ။ တနင်္လာနေ့တိုင်း မာမိအဝတ်လျှော်တဲ့အခါ ကျွန်တော် က ကူညှစ်ပေးတတ်ပြီး အင်္ကျီနေ့ ကတော့ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ ကြေးထည်ပစ္စည်းတွေ ကို အရောင် ပြောင်လက်လာအောင် တိုက်ချွတ်ဆေးကြေရတဲ့နေ့ပါပဲ။ ကျွန်တော် က ကလေးဆိုတော့ သတင်းစာစက္ကူ အပိုင်းအစများ နဲ့သာ ကြေးထည်များ ကို ပွတ်တိုက်ပေးရပြီး မာမိ ကတော့ ကြေးချွတ်ဆေးနဲ့ ပြောင်လက်လာအောင် ပွတ်တိုက်ရတာ ဖြစ်လို့ အဲဒီ နေ့တွေ ဆိုရင် မာမိလက်မှာ မည် :သည်းနေတာပါပဲ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ငါကြီးလာရင် ဒီလိုပွတ်တိုက်ဆေးကြောရတဲ့

ကြေးထည်တွေ မဟုတ်ဘဲ အမြဲတစေ အရောင် ထွက်နေမယ့် အကောင်းစားကြေးထည်တွေ
ကို အမေ့အတွက် ဝယ်ပေးမယ်လို့ တွေးခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့အိမ်မှာ တန်ဖိုးထားရတဲ့
ပစ္စည်းနှစ်ခု ရှိပါတယ်။ တစ်ခုက သစ်သားနာရီကြီးတစ်လုံးပါ။ ဒီနာရီကြီးက ၁၅
မိနစ်တစ်ကြိမ် သံစုံထွက်ပေါ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်တော် ကလေးဘဝကတည်းက
ကြားခဲ့ရတဲ့ သံစဉ် ဖြစ်နေပါပြီ။ နောက်တစ်ခု ကတော့ စန္ဒရားကြီးတစ်လုံးပါ။ ကျွန်တော်
တို့အိမ် ဧည့်ခန်းမှာ ခန့်ခန့်ထည်ထည် နေရာယူထားတာပေါ့။ ငယ်ငယ်ကတည်းက
တစ်ပတ်တစ်ပါး မာမီရယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရယ် ဒီစန္ဒရားကြီးကို တီးကြပြီး သီးချင်းတွေ
ဆိုကြလေ့ရှိပါတယ်။

မာမီက သူ့အိမ် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တာကို အင်မတန် ဂုဏ်ယူတတ်ပါတယ်။
မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိမ်သန့်ရှင်းရေး ကို ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်တာပါ။
လှေကားထစ်တွေ အစ ကာဘော်လစ်ဆပ်ပြာနဲ့ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောပြီး
ပြတင်းပေါက်မှန်များ ကိုလည်း ရှာလကာရှည်နဲ့ ပြောင်လက်နေအောင်
တိုက်ချွတ်ဆေးကြောလေ့ ရှိပါတယ်။ ခန်းဆီးတွေ ကိုဆိုရင်လည်း ဘယ်တော့မှ
ဟောင်းနွမ်းသွားရတယ် မရှိအောင် လျှော်ဖွပ်ထားတတ်ပါတယ်။

အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေ ကတော့ အမြဲတစေ ငွေကျပ်နေတတ်တာပါပဲ။
ကျွန်တော် တို့အိမ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် နေမကောင်း ဖြစ်မှသာ လတ်ဆတ်တဲ့
အသီးအနှံတွေ စားခွင့်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် အသက် ၈ နှစ် အရွယ်လောက်တုန်းက
အသားဝါ ရောဂါ ဖြစ်တဲ့အတွက် လိမ္မော်သီး၊ စပျစ်သီး၊ ငှက်ပျော်သီးတွေ ကို
ပထမဆုံးအကြိမ် ၀၀လင်လင် စားခဲ့ရပါတယ်။ နေမကောင်းတဲ့သူရဲ့ ကုတင်ဘေးမှာ
ပန်းအိုးထိုးတယ်ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော် တို့လို လက်လုပ်လက်စား လူတန်းစားများ
အတွက် ဘယ်တုန်းကမှ မ ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အသုဘမှာ သာ ပန်းအိုးထိုးနိုင်ခဲ့တာပါ။

အပတ်စဉ် သော ကြာနေ့ညတိုင်း ဒက်ဒီက သူ့လုပ်အားခကို ယူဆောင်လာလေ့
ရှိပြီး မာမီလက်ကို အပ်ပါတယ်။ မာမီက အသုံးစရိတ်များ အတွက် ခွဲဝေပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး
ဖယ်တာ ကတော့ အိမ်ငှားခပါ။ နောက်တော့မှ စားစရိတ်ကို ချွန်ပါတယ်။ စားစရိတ်

ပိုက်ဆံထဲက တချို့ကို ဒက်ဒီက ယူသွားပြီး ငါးရောင် :တဲ့ဆိုင်မှာ တစ်နာရီလောက် တန်းစီးရပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့မိသားစုရဲ့ စနေညများ ဟာ ငါးနဲ့ အာလူးကြော်စားရတဲ့ ညများ ပါပဲ။ အိမ်မှာ အိမ်သုံးစရိတ် ပြတ်တဲ့အခါတွေ လည်း အကြိမ်များ စွာ ကြုံရပါတယ်။ အဲဒီ ကာလက စီးပွားရေး အကျပ်အတည်းကာလ ဖြစ်လို့ အိမ်သုံးစရိတ် ပြတ်ပြီဆိုရင် မာမီက ကျောက်မီးသွေးတွင် :တူးသမားများ သမဝါယမမှာ ငွေသွားချေရပါတယ်။

ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်လာချိန်မှာ သတိထားမိတာ ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးများ ထဲမှာ ကျွန်တော် တို့မိသားစုက အဆင်းရဲဆုံး ဖြစ်တယ်ဆိုတာပါပဲ။ မာမီ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ အန်ကယ်လ်ဘီလ်ဆိုရင် မော်တော် ကားများ နဲ့ ဓာတ်ဆီရောင်း ပါတယ်။ သူ့ကားဂိုဒေါင်ကြီး မျက်နှာစာမှာ အနီနဲ့ အပြာ ရေး ဆွဲထားတဲ့ ရောမဆိုင်:ဘုတ်ကြီးကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ သူ့မှာ မော်တော် ကားတွေ အများ ကြီးရှိတဲ့အတွက် အန်ကယ်လ်ဘီလ်ဟာ သန်းကြွယ်သူငွေကြီးတစ်ဦးလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ဒက်ဒီအများ တစ်ပတ်ရစ် မော်တော် ကား စီးခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် တို့မိသားစု ပထမဦးဆုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ရစ် မော်တော် ကားက မောရစ္စမိုင်နာ မော်တော် ကား အနက်ကလေးပါ။ ဒီနောက်မှာ တော့ ၁၉၅၇ ခုနှစ် ထုတ် ဖိုဒ်ဇက်ဖားကား ပြောင်းစီးကြပါတယ်။ အဲဒီ ကားကြီးက အပြာနဲ့ နို့နှစ် ရောင် နှစ် ရောင် စပ် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကားနှစ် စင်းစလုံးမှာ ထိုင်ခဲ့တွေ က သားရေထိုင်ခဲ့တွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘောင်းဘီကိုဝတ်တဲ့ ကျွန်တော် တို့ညီအစ်ကို နွေရာသီကာလ ကျောင်းသွားတိုင်း မထိုင်နိုင်လောက်အောင် ပူလောင်ခဲ့တာပေါ့။

အန်ကယ်လ်ဘီလ်ရဲ့ ဒုတိယဇနီး ဖြစ်တဲ့ အန်တီမာဂျီက ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ ဘာပဲဝတ်ဝတ် သေသေသပ်သပ် ဝတ်တတ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကဆိုရင် အန်တီမာဂျီဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ဦးကျနေတာပဲလို့ မှတ်ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် မာမီ ကတော့ ပွင့်ရိုက်ထည်များ ကို ဝယ်ယူပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ချုပ်ဝတ်တာပါ။ အန်တီမာဂျီကတော့ အသင့်ချပ်ပြီး ဝတ်စုံများ ကို သူ့သမီးနှစ် ယောက် ဖြစ်တဲ့ စန္ဒရာ၊ ရှိလာတို့နဲ့အတူ ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိပါတယ်။ သူတို့မိသားစုက ချမ်းသာတော့ အဲဒီ

ခေတ်ကထုတ်တဲ့ ဖိုတိုပလေး မဂ္ဂဇင်းများ ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ဝတ်ယူဖတ်ရှုနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ မဂ္ဂဇင်းမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့ အဲလိဇဘတ်တေလာ၊ ဂျိန်ဆိုင်မွန်၊ ဘက်တဒေးဗစ္စ၊ ဂျိန်းမင်စဖီးလ်တို့ရဲ့ ပုံတွေ ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြထားတာပေါ့။ သူတို့အိမ်ကိုသွားရင် ကျွန်တော် က အမြင့်မှာ တင်ထားတဲ့ အဲဒီ မဂ္ဂဇင်းတွေ ကို သိပ်ဖတ်ချင်တာပေါ့။

“အဲဒီ စာအုပ်တွေ နင်လိုချင်ရင် ယူသွား၊ ငါတို့ဖတ်ပြီးပြီ” လို့ စန္ဒရာက ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ကံကြမ္မာကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ သူ့စိတ်ပြောင်းမသွားခင် ကျွန်တော် နိုင်သလောက် မ၊ပြီး ပြန်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီ စာအုပ်တွေ ကို ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲမှာ ထားပြီး ကြိုက်နှစ်သက် တဲ့ မင်းသမီးတွေ ရဲ့ ပုံကို စာအုပ်မှ ဖြုတ်ကာ ကျွန်တော် အိပ်ခန်း နံရံများ ပေါ်မှာ ကပ်တော့တာပေါ့။

ကျွန်တော် ညီငယ် ဖြစ်တဲ့ ဂရေဟမ် (ကျွန်တော် ဒက်ဒီနဲ့ နာမည် တူထားပါတယ်)က မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် တို့မိသားစုထဲကို ဝင်လာခဲ့သူလို့ ဆိုရပါမယ်။ မာမီက ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း သိလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် မမွေးခင်က ရွေးချယ်ခဲ့ကြတဲ့ မိန်းကလေးနာမည် ပင်မီလာဂျိန်းက သူတို့ရင်ထဲမှာ နောက်တစ်ကျော် ပြန်ပေါ်လာကြပြန်ပါရော။ တတိယမြောက် ရင်သွေးဟာ ၁၉၆၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှ မွေးဖွားမယ်ဆိုတာ သိထားတော့ မာမီက နိုဝင်ဘာလအတွင်းမှာ ကျရောက်မယ့် ဘွားဘွား ကွယ်လွန်တဲ့ရက် ၉ နှစ် မြောက်နေ့မှာ မွေးပါရစေလို့ နေ့စဉ်ဆုတောင်းခဲ့တာပေါ့။

နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့မှာ မာမီ ရွှေမ္မာပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်က ကျွန်တော် အသက် ၇ နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်လို့ ဗိုက်နာတဲ့ ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ မာမီကို မှတ်မိနေသလို ဆေးရုံကားပေါ်မှာ တင်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားကြတာကိုလည်း မှတ်မိနေကြပါတယ်။ ကားတံခါးကြီး မပိတ်လိုက်ခင်မှာ မာမီက “ဘုရား ဘုရား ဒီနေ့တော့ မမွေးပါရစေနဲ့” လို့ ဆုတောင်းသံ ကြား ဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ မာမီ သေများ သွားမလားလို့တောင်း ထင်ခဲ့မိတာပါ။ သူ မွေးချင်တဲ့ရက်ကျမှ မွေးရမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ်နာရီပေါင်းများစွာ နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကို ခံစားနေရဦးမှာ ပါ။

သူ့ကိုယ်စောင့်နတ်များ က သူ့ဆန္ဒကို ဖြည်းဆည်းပေးလိုက်ဟန် တူပါရဲ့။

နောက်နေ့ကူးတဲ့အထိ ဗိုက်နာနေခဲ့ပြီး နိုဝင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့ ည ၁၁ နာရီကျမှ ကျွန်တော် ညီငယ် ဂရေဟမ်ကို ညှပ်ဆွဲပြီး မွေးခဲ့ရပါတယ်။ ဘွားဘွား ကွယ်လွန်တဲ့ ၉ နှစ် နှစ် ပတ်လည်အချိန်နဲ့ ၁၀ မိနစ်သာ ကွာပါတယ်။

ကျွန်တော် ငယ်ဘဝက သာမန်ကလေးငယ်များ လိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းခဲ့တာပါ။ တစ်လမ်းလုံးမှာ လည်း အမျိုးတွေ က များ တာကြောင့် ဘယ်အိမ်ကိုပဲဝင်ဝင်၊ ဘယ်အိမ်ကိုပဲ ထွက်ထွက် တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်ထွက် သွားလာခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က တက်ခဲ့ရတဲ့ အလယ်တန်းကျောင်းက Grass Moor အလယ်တန်းကျောင်းပါ။ မစ္စတာသော မတ်စ်ဆိုတဲ့ ဆရာက ကျွန်တော် တို့ကို ဘာသာစုံ သင်ကြားပေးပါတယ်။ ဆရာက အသံသြဇာ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခန်းလုံးကြားအောင် သင်နိုင်တဲ့ ဆရာပါပဲ။ တစ်ရက်မှာ တော့ ဆရာက “မင်းတို့ကျောင်းက ထွက်တဲ့အခါ ဘာအလုပ် လုပ်ချင်ကြတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ် ရေး ကြစမ်း” လို့ ခိုင်းပါတယ်။

အတန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသား ၃၀ လောက် အသံတိတ်သွားကြပြီး ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြပါတယ်။ ကျောင်းသားအများ စု ကတော့ သူတို့ဖခင်များ ရဲ့ ခြေရာကိုနင်းပြီး ကျောက်မီးသွေးတွင် မှာ လုပ်မယ်လို့ စာစီစာကုံး ရေး ကြပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်က ကျွန်တော် အသက် ၁၀ နှစ် သာ ရှိသေးပေမယ့် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ကျောက်မီးသွေးတွင် မှာ ဘယ်တော့မှ အလုပ်မလုပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ မြေအောက် မှာ င်မှာ င် မည် မည် ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရပြီး လုပ်သက်ရလာတဲ့အခါမှာ ကျောက်မီးသွေးမှ နံ့တွေ က အဆုပ်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်ကာ ရောဂါ ရကုန်ကြတာ ကျွန်တော် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် က “ကျွန်တော် ကြီးလာရင် ဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုခုမှာ အလုပ်လုပ်မယ်” လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး စာစီစာကုံးကို ရေး ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို စိတ်ဓာတ်ဝင်လာခြင်းဟာ ကျွန်တော် မာမီက သွင်းပေးထားတဲ့ အတွေ့ အခေါ်ကြောင့်

လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ အရွယ်တုန်းက ကျွန်တော် ဟာ အင်မတန် ရက်တတ်ကြောက်တတ်သူ ဖြစ်ပြီး စကားလည်း ပွင့်ပွင့်ပြောခဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။

စာစီစာကုံးတွေ ရေး ပြီးလို့ တင်လိုက်ကြတော့ ဆရာသော မတ်စ်က ကျွန်တော် စာစီစာကုံးကို တစ်တန်းလုံးကြားအောင် ဖတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားပြီး သူငယ်ချင်းတွေ ကလည်း ဝိုင်းဟားကြပါတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ဆရာသော မတ်စ် ကျွန်တော် တော် တော် ဒေါသ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခုနေခါမှာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အများ တကာနဲ့မတူ ကျောက်မီးသွေးတွင် :တူးသမား လုပ်မယ်လို့ မရေး ခဲ့တဲ့ မင်းမှု ထမ်းတစ်ဦး လုပ်ချင်တယ်လို့ ရေး ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် စာစီစာကုံးဟာ သမားရိုးကျလမ်းစဉ်ကို ဖောက်ထွက်ရာကျလို့ ဆရာက ရွေးချယ်ဖတ်ပြခဲ့တာပဲလို့ သဘောပေါက်လာမိပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှ ယောက်ျားကြီးများ ဟာ ကျောက်မီးသွေး အလုပ်သမားတွေ ချည်းပါပဲ။ ပညာတတ် လူတန်းစား ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်လို့ ဘယ်သူမှ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ကြပါဘူး။ ကျွန်တော် မိသားစုထဲမှာ တောင် ညီနှစ် ယောက် ဖြစ်တဲ့ အန်တိုနီနဲ့ ဂရေဟမ်တို့က ကျောက်မီးသွေးအလုပ်ကိုပဲ ဝင်လုပ်ခဲ့ကြတာပါ။

အလယ်တန်းကျောင်းကနေ အထက်တန်းကျောင်းတက်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော် တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စဉ်းစားအပ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ အထက်တန်းကျောင်း ရောက်ပြီဆိုရင် လူငယ်ကလေးများ က လူပျိုဘဝ ရောက်လာကြပြီး ဒီအင်အားတွေ ဟာ ကျောက်မီးသွေးတွင် မှာ လိုအပ်တဲ့ လုပ်အားများ အတွက် ဖြည့်တင်းပေးမယ့် ဝန်ထမ်းတွေ ပဲပေါ့။ အဲဒီ လို လူရွယ်တွေ ထဲမှာ ကျွန်တော် ကတော့ ခြွင်းချက်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ၁၁ တန်း အောင်မြင်ပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘဝထဲကို မစွတာသေမတ်စ် ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်မိဘများ ကို ကျွန်တော် နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီကလေးဟာ ပညာရေး မှာ အလားအလာ ရှိတဲ့ကလေး ဖြစ်တာကြောင့် ပညာရေး ကို ဆက်လက် အားပေးသင့်တယ်လို့ တိုက်တွန်းစကား ဆိုလိုက်ခြင်းပါပဲ။

ဆရာသော မတ်စ်ရဲ့ တိုက်တွန်းမှု ကို ကျွန်တော့်မိဘများ ကလည်း လက်ခံခဲ့ကြတာကြောင့် ကျွန်တော် တို့ ဇာတိမြေနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ William Rhodes

အလယ်တန်းကျောင်းကို ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီကျောင်းက သဒ္ဓါနည်းကျကျ သင်တဲ့ကျောင်း မဟုတ်ပေမယ့် တခြားကျောင်းများ ထက်တော့ အဆင့်မြင့်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

ဒီကျောင်းမှာ နေခွင့်ရလိုက်ခြင်းကိုက ကျွန်တော် တို့ ဇာတိမြေမှာ တော့ ဂုဏ်တစ်ခုပါပဲ။ ကျောင်းတက်ဖို့အတွက် မိဘများ က ဝတ်စုံအသစ် ဝယ်ပေးကြပါတယ်။ ဈေးတော် တော် ကြီးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မှန်းမိပါတယ်။ ကျောင်းသွားဖို့အတွက် ကျွန်တော် မိဘများ က မီရထားနဲ့ လိုက်ပို့ကြမှာ ပါ။ ကျွန်တော် ၁၀မှာ မီးရထားစီးရခြင်းဟာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ ၁၉၆၉ ခုနှစ် မှာ ကျွန်တော် ကျောင်းစတင်ခဲ့ရတာ ကျွန်တော် ဘေးမှာ လိုက်ပါလာခဲ့တဲ့ အမေမျက်နှာက ဂုဏ်ယူနေတာ အပြည့်အဝ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါတယ်။

ကျောင်းကြို နှစ် ထပ်ဘတ်စ်ကားကြီး ကျွန်တော် စီးခဲ့ပါတယ်။ ကားပေါ်တက်သွားတော့ ကျွန်တော် နဲ့ ယူနီဖောင်းတူ၊ ကျောင်းတံဆိပ်ချင်းတူတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက် နံဘေးမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ သူက “ဟေ့ကောင်၊ ဦးထုပ်ချွတ်လိုက်၊ မင့်ကြည့်ရတာ တောသားနဲ့တူတယ်” လို့ ဆိုတာကြောင့် ကျွန်တော် ဦးထုပ် ကမန်းကတန်း ချွတ်လိုက်ရတာ ပေါ့။ အဲဒီ ကျောင်းသားနာမည် က ကင်မီဝေါ်လ်တာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော် ထက် လူကောင်ထွားပြီး အနုပညာမှာ လည်း ပိုပြီးတော် ပါတယ်။ နောင်မှာ သူက ကျွန်တော် ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး ငါးနှစ် လုံးလုံး ကျွန်တော် နံဘေးမှာ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးသူလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် တက်ရတဲ့ကျောင်းက ဆရာမများ အုပ်ချုပ်ပြီး စည်းကမ်း အင်မတန် တင်းကြပ်ပါတယ်။ ဆရာတိုင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ကြိမ်လုံးကိုယ်စီ ရှိကြပါတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ပညာရေး အပြင် ဘာသာရေး ကိုလည်း အလေးထားသူ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းသားတွေ ရင်ထဲမှာ ဘုရားသခင်ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေတဲ့စိတ် ဝင်လာအောင်လည်း သွန်သင်ပေးနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျောင်းစာများ ထဲမှာ ကျွန်တော် အထူးချွန်ဆုံးက သမိုင်းဘာသာရပ်ပါပဲ။ ခေတ်အဆက်ဆက်က ရှင်ဘုရင်မိဖုရားများ ရဲ့ အကြောင်းများ ကို ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်

ပြောနိုင်လောက်တဲ့အထိ ကြေညက်ခဲ့ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းများ က ကျောင်းဆင်းလို့ ကစားနေချိန်မှာ ကျွန်တော် ကတော့ မကစားဘဲ အိမ်စာပြီးအောင် လုပ်နေခဲ့တာပါ။ သမိုင်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကျွန်တော် ဟာ ခေတ်အဆက်ဆက်က တော် ဝင်မိသားစုဝင်များ အကြောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား ရှိခဲ့ပါတယ်။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် နွေဦးပေါက်ကာလ ကျွန်တော် အသက် ၁၂ နှစ် သားအရွယ်မှာ ကျွန်တော် တို့မိသားစု လန်ဒန်ရွှေ့မြို့တော် ကြီးကို သွားရောက်လည်ပတ်ကြပါတယ်။ ကုန်တိုက်ကြီးများ၊ ဈေးဆိုင်တန်းများ ကို ဝင်ရောက် လည်ပတ်ကြပြီးတဲ့နောက် ဘာကင်ဟမ် နန်းတော် ကြီးရှေ့ကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် မိဘများ က ဘုရင်မကြီး နေထိုင်တဲ့နေရာကို မြင်ဖူးချင်တဲ့ဆန္ဒကြောင့် သွားခဲ့ကြခြင်းပါပဲ။

“ဒီနန်းတော် ထဲမှာ ဒက်ဒီတို့နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဘုရင်မကြီးနေတာပေါ့ကွ” လို့ ဒက်ဒီက ကျွန်တော် တို့ ညီအစ်ကိုကို ပြောပြပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့ ညီအစ်ကိုများ မျက်စိရှေ့မှာ က် မြင်တွေ့ရတဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ နန်းတော် ကြီးကို ကြည့်ပြီး ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ နန်းတော် စောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ တာဝန်လဲလှယ်ကြပုံကလည်း ကျွန်တော် တို့မိသားစု မဆိုထားနဲ့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လာရောက်ကြတဲ့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ ပင်လျှင် စောင့်ကြည့်ကြရတဲ့ အခမ်းအနားတစ်ခုပါပဲ။ ဒါတွေ ကိုမြင်ရတော့ ကျွန်တော် တို့ နေတဲ့ဘဝနဲ့ သူတို့ဘဝဟာ အလှမ်းကွာလှချည်လားလို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရပြီး မာမီကို ရုတ်တရက် ပြောလိုက်မိတာ ကတော့ “ကျွန်တော် တစ်နေ့ကျရင် ဒီနေရာမှာ အလုပ်လုပ်မယ် မာမီ” ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောလိုက်မိတယ် ဆိုတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တကယ်တော့ ကလေး တစ်ယောက် ရဲ့ အိပ်မက်တစ်ခု ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အာကာသ သူရဲကောင်း နီးလ်အမ်းစထရောင် ဟာလည်း တစ်နေ့မှာ လကမ္ဘာပေါ်ကို ပထမဆုံး ခြေချတဲ့သူ သူ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ လိုပါပဲ။ ကျွန်တော် လည်း ဒီနေရာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ကျွန်တော် စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ဒက်ဒီက ကျွန်တော် ခေါင်းကို အသာအယာ ပွတ်သတ်ပြီး “ဟုတ်တာပေါ့... ငါ့သားက ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်မှာ ဆိုတော့ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရမှာ ပေါ့” လို့ နှစ် သိမ့်ခဲ့ပါသေးတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ဒက်ဒီရော ကျွန်တော် ပါ နောက် ၁၀ နှစ် ကာလအတွင်း မှာ ကျွန်တော် ဟာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဘုရင်မကြီးနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးနေရာမှာ ရောက်ရှိပြီး ထွက်တော် မူ အခမ်းအနားများ မှာ သူ စီးနင်းတဲ့ မြင်းခြောက်ကောင်၊ က ရွှေရထားပေါ်မှာ အစောင့်အ ဖြစ် လိုက်ပါခွင့် ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ လုံးဝ မသိခဲ့ကြပါဘူး။

ကျွန်တော် အသက် ၁၆ နှစ် အရွယ်မှာ အထက်တန်းပညာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ဂုဏ်ထူးများ စွာ လည်း ရရှိခဲ့ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ပညာ ဆက်လက်သင်ယူဖို့အတွက် ဒါဘီရှိုင်းယားပြည်နယ်မှ ကောလိပ်တစ်ခုကို လျှောက်ထားခဲ့ရာ ၁၉၇၄ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလမှာ ဝင်ခွင့်ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် သင်ယူမယ့်ဘာသာရပ်က ဟိုတယ်များ မှာ အိပ်ခန်းများ ထိန်းသိမ်းတဲ့ ပညာရပ် ဖြစ်ပြီး နှစ် နှစ် ကြာ သင်ယူရမှာ ပါ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ အချက်အပြုတ်ပညာ၊ အိပ်ရာအခန်းအနားများ ကို အသေသပ်ဆုံး ပြင်ဆင်တဲ့ပညာ၊ အိမ်မှု ထိန်းသိမ်းတဲ့ပညာ၊ စာအုပ်များ စနစ်တကျ ထားသိုတဲ့ ပညာတို့ကိုလည်း လေ့လာသင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒီပညာရပ်များ မှာ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်ခဲ့တဲ့အတွက် British Catering Award ကို Chesterfield မှ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ထူးထူးခြားခြား ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် အနေနဲ့ လက်တွေ့ အတွေ့အကြုံရရှိဖို့သာ လိုပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် တတ်ထားတဲ့ ပညာများ ကို ဘယ်ငှာနများ မှာ အသုံးချရမလဲဆိုတာ စရင်းချရေး ထားပါတယ်။ အဓိက ကတော့ နာမည် ကြီးဟိုတယ်ကြီးများ ပါပဲ။ ကျွန်တော် စာရင်းထဲမှာ ဇိမ်ခံပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးများ လည်း ပါဝင်ပါတယ်။ ၂၀၂၂ လို့ခေါ်တဲ့ ဇိမ်ခံသင်္ဘောကြီး ပါဝင်သလို ဝန်ထမ်းအင်အား အမြဲတမ်းလိုအပ်နေတဲ့ ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် ဟာလည်း ကျွန်တော် ရည်မှန်းချက်ထဲမှာ တစ်ခုအပါဝင် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ နှစ် နွေရာသီမှာ ကျွန်တော် ပညာအရည်အချင်းကို ဖော်ပြပြီး အလုပ်ငှာနများ စွာ သို့

လျှောက်လွှာများ တစ်ပြိုင်တည်း ပေးပို့ခဲ့ပါတယ်။

ပထမဆုံး စာပြန်လာတာ ကတော့ Travco Hotel မှ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကြယ်သုံးပွင့်အဆင့် သူ့လက်အောက်ခံ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ခန့်ထားလိုကြောင်း ပြန်ကြားလာခြင်းပါ။ အဲဒီ အလုပ်ကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကောလိပ်ကနေ စောစောစီးစီး ထွက်ပြီး ၁၉၇၆ ခုနှစ် ၊ ဇွန်လမှာ အလုပ်ဝင်ရမှာ ပါ။ အလုပ်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်ကိုလာသမျှ ကျွန်တော် နာမည် နဲ့ စာတွေ ကို မာမီဖောက်ဖတ်ပြီး ကျွန်တော် ဆီ အကြောင်းကြားပေးပါလို့ မှာ ထားရပါတယ်။ နေရာပေါင်းများစွာ က အလုပ်မလိုသေးကြောင်း ပြန်ကြားစာတွေ ရသလို အချို့နေရာများ ကလည်း အင်တာဗျူး လာရောက်ဖြေဆိုဖို့ ဖိတ်ခေါ်ကြတာတွေ ပါပါတယ်။ အဲဒီ အထဲမှာ ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် မှ ခေါ်စာတစ်ဆောင်လည်း ပါဝင်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ညီအငယ်ဆုံး ဂရေဟမ်နဲ့အတူ လန်ဒန်ရွှေမြို့တော် ဆီ လာခဲ့ကြပါတယ်။

ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် ကြီးထဲကို ဘေးပေါက်ကနေ ဝင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် က အနက်ရောင် ဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ဆင်ထားပါတယ်။ ကျောင်းတုန်းက စာအုပ်ထဲမှာ သာ ဖတ်ခဲ့၊ သင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် ကြီးရဲ့ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကော်ဇောနီပေါ်နင်းကာ အင်တာဗျူး တွေ့ဆုံရမည့် သူရှိရာအခန်းသို့ သွားခဲ့ပါတယ်။ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ နန်းတွင်း ၊ အမှု ထမ်းများ ရဲ့ ဥပမိရုပ်များ ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် လို တောသား တစ်ယောက် ကို အမှု ထမ်းခွင့်ပြုပါ့မလားလို့ အားငယ်မိတာလည်း အမှန်ပါပဲ။

ပထမထပ်မှာ ရှိတဲ့ အိမ်တော် ဝန်ရဲ့ လက်ထောက်အခန်းကို ဝင်ခါနီး မှာ မာမီပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို နားထဲမှာ ကြားယောင်လာမိပါတယ်။ “သား... ကိုယ့်ပညာကို ကိုယ်ယုံပါ။ အဲဒါဆိုရင် အစစအရာရာ အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်” တဲ့။ မာမီစကားဟာ ကျွန်တော် အတွက် အားဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့ အသုံးပြုလိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ အမှားကြီး မှာ သွားခဲ့ပါလေရော။ အင်တာဗျူး

ဖြေရမယ့်အခန်းထဲ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ခွင့်မတောင်းဘဲ ခုံတစ်လုံး ဆွဲထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အင်တာဗျူး မေးမယ့်သူကို လေးလေးစားစားနဲ့ ‘ဆာ’ တပ်မခေါ်မိခြင်းပါပဲ။

“မင်း ဒီလိုပဲ လူကြီး တစ်ယောက် ဆီက ခွင့်ပြုချက်မတောင်းဘဲ ဝင်ထိုင်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိသလား။ အထက်လူကြီးတွေ ကို ရိုသေလေးစားတတ်တဲ့ အကျင့်ရော ရှိရဲ့ လား” လို့ အင်တာဗျူး မေးတဲ့သူက ဟောကပါလေရော။

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတတ်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်းအခု ငါနဲ့စကားပြောနေချိန်မှာ ဘာကြောင့် ‘ဆာ’ လို့ ရိုရိုသေသေ မပြောတာလဲ” တဲ့။

နောက်နှစ် ပတ်အကြာမှာ တော့ လျှောက်ထားတဲ့အလုပ်အတွက် ကျွန်တော် ကို မခန့် ဖြစ်ပါကြောင်း အကြောင်းကြားစာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီအလုပ်မှာ မခန့် ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်များ ကို မှတ်တမ်းတင် သိမ်းဆည်းထားပါကြောင်း၊ နောင် လိုအပ်တဲ့အခါမှာ ဆက်သွယ်ပါမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားတဲ့အတွက် ဟိုတယ်လုပ်ငန်းမှာ ပဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါတော့တယ်။ ဟိုတယ်အုပ်ချုပ်ရေး ပိုင်း Bournemouth ဒေသက သူတို့လက်အောက်ခံ ဟိုတယ်သစ်တစ်ခုဆီကို တာဝန်ချထားလိုက်ကြပါတယ်။

အဲဒီ ဟိုတယ်မှာ နေရတာ ကျွန်တော် မိနစ်ပိုင်း စိတ်ပျက်မိပါတယ်။ နေရတဲ့ အခန်းကလည်း အင်မတန် ကျဉ်းပါတယ်။ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီကို လွမ်းတဲ့စိတ်ကလည်း ကျွန်တော် ကို ဖိစီးနေပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားအလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်း မပေါ်ပေါက်သေးတဲ့အတွက် ဒီမှာ ပဲ လုပ်နေရပါတယ်။ အပေါင်းအသင်း မရှိတဲ့အပြင် လူလိုတဲ့နေရာတိုင်း ကျွန်တော် ဝင်လုပ်နေရတာ ဖြစ်လို့ စိတ်ပျက်သထက် ပျက်လာပါတော့တယ်။

နိုင်ဘာလရဲ့ အေးချမ်းလှတဲ့ တစ်နံနက်ခင်း၊ အမှတ် ၄၇ ချက်ပယ်လဲလမ်း
နေအိမ်မှာ တော့ ဒက်ဒီက လုပ်ငန်းခွင်ကို ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်ပြီး အဲဒီ တုန်းက အသက် ၁၅
နှစ် အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ အန်သိုနီက နွားနို့ညှစ်နေခဲ့ပါတယ်။ မာမီက မိသားစု
မနက်စာစားဖို့ ပြင်ဆင်နေဆဲ ဖြစ်ပြီး ညီအငယ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဂရေဟမ် ကတော့ အိပ်ရာထဲမှာ
နှပ်ကောင်းနေဆဲပါ။ အဲဒီ အချိန်က ခြံဝက စာထည့်တဲ့ သေတ္တာထဲကို တစ်စုံ တစ်ယောက် က
စာထည့်ခဲ့ကြောင်း သိသာစေဖို့ အချက်ပေးတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလိုက်ကြရပါတယ်။
မာမီက လက်သုတ်ပြီး ခြံကို ထွက်လာကာ စာကိုထုတ်ယူလိုက်ပါတယ်။
မစ္စတာပေါလ်ဘာရယ်လ်အတွက် စာနှစ် စောင် ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

စာတစ်စောင်က နို့နှစ် ရောင် စာအိတ် ဖြစ်ပြီး ဆောက်သံသင်မိတန်ကပါ။ အဖြူ
ရောင် စာအိတ် ကတော့ အနက်ရောင် ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့
စာတစ်စောင် ဖြစ်ပါတယ်။ မာမီက စာနှစ် စောင်စလုံးကို သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး
နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်များ နေခဲ့တာပါ။ ဂရေဟမ်က
အပြင်သွားဖို့ အဝတ်လဲနေတဲ့အချိန်ကျမှ မာမီက “ပေါလ်အတွက် စာနှစ် စောင်တော့
ရောက်နေတယ်၊ တစ်စောင်က ဇိမ်ခံသင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ အမှု ထမ်းဖို့တဲ့၊ နောက်တစ်စောင်
ကတော့ ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် မှာ အမှု ထမ်းဖို့ ခေါ်တာပဲ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ အမှု ထမ်းရင်
တို့မိသားစုနဲ့ တော် တော် နဲ့ ပြန်ဆုံရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းဘယ်တော့မှ ပေါလ်ကို
မပြောနဲ့၊ ဒီစာကိုလည်း မာမီ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တော့မယ်” လို့ဆိုပြီး
ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောပေါ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ခေါ်တဲ့စာကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်ပါသတဲ့။

မာမီက ကျွန်တော် ရှိတဲ့ ဟိုတယ်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် က
အလုပ်ခန့်ထဲစာ ရောက်နေကြောင်း၊ ခု ချက်ချင်း ပြန်လာဖို့ အကြောင်းကြားလာပါတယ်။
ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ငယ်ဘဝ အိပ်မက်ပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အိမ်ကိုပြန်ပြီပေါ့။
တကယ်တော့ အခွင့်အရေး နှစ် ခု ဆုံစည်းလာတဲ့အခါမှာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင်
ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်ခဲ့တာဟာ ကျွန်တော် မာမီပါပဲ။ တကယ်လို့ မာမီသာ ကျွန်တော် ကို စာနှစ်
စောင်စလုံး ပေးခဲ့လို့ရှိရင် ကျွန်တော် တွေ ဝေသွားမှာ အမှန်ပါ။ ဒီအ ဖြစ်အပျက်ကို ၁၉၉၅

ခုနစ် ကျွန်တော် မာမီရဲ့ ရုပ်အလောင်း မြေချတော့မှသာ ညီငယ် ဖြစ်တဲ့ ဂရေဟမ်က ပြောပြခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကျွန်တော် ဟာ ကမ္ဘာမှာ အထူးခြားဆုံး မိန်းမသားတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဝေလမင်းသမီးအပါးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပါပြီ။ မာမီကြောင့် သာ ဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်လို့ ကျေးဇူးအတင်ထိုက်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မာမီပဲလို့ ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် အပါးမှ ချစ်သူချင်သူတွေ ခွဲခွာသွားကြပေမယ့် မာမီ ကတော့ ကျွန်တော် အပါးမှာ စောင့်ရှောက်နေမြဲ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဘွားဘွားဆုံးတုန်းက မာမီ ဘွားဘွားအုတ်ဂူမှာ သွားပြီး စကားတွေ ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော် လည်း ခုထက်ထိ မာမီနဲ့ စကားတွေ ပြောနေဆဲပါ။

...

အခန်း(၂)

အခန်း (၂)

ဘာကင်ဟမ်ရွှေနန်းတော်

ကျွန်တော် မျက်စိရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကို မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ။

ဘာကင်ဟမ်ရွှေနန်းတော် ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်တဲ့ ဘုရင်မကြီးရဲ့

ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲမှာ ဘုရင်မကြီးက စာရေး စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စူးစိုက်တွေ
တောနေပုံ ရပါတယ်။ သူ ခေါင်းပြန်မော့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို ပြုံး ပြီးငေးကြည့်နေမိတဲ့
ကျွန်တော် ကို တွေ့ သွားပါတော့တယ်။ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ဘုရင်မကြီးက
“မင်းဘာ ဖြစ်လို့ ပြုံး နေတာလဲ ပေါလ်” လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ သူ့အသံမှာ ရွှင်ရွှင်မြူး မြူး
ဖြစ်နေတာကြောင့် ကျွန်တော် ကလည်း ရဲရဲတင်းတင်းပဲ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော် မျိုးကြီးနေရာကနေ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘုရင်မကြီးကိုမြင်ရတဲ့
မြင်ကွင်းက ပြုံး ချင်စရာ ဖြစ်နေလို့ပါ”

ကျွန်တော် စကားဆုံးတော့ နှစ် ယောက် စလုံး နှစ် နှစ် ကာကာ ပြုံး
လိုက်မိပါတော့တယ်။ အချိန်အားဖြင့် ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန်ကို နီးနေပါပြီ။ ပုံမှန်အားဖြင့်
စက်ရာဆောင်ကို ဝင်ရမယ့်အချိန်ကို ကျော်လွန်နေပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်မကြီးက
ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးက စားပွဲတစ်ခုမှာ ထိုင်ရင်း စာရေး နေတာပါ။
ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်က ဝိုးသားဝတ်စုံ ဖြစ်ပြီး ပန်းနုရောင် ညှပ်ဖိနပ်ကိုလည်း
စီးထားပါသေးတယ်။ သူ့ခေါင်းထက်မှာ တော့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်တို့သာ
ဆင်မြန်းရတဲ့ သရဖူကို ဆောင်းထားပါတယ်။ ဒီသရဖူက မင်းခမ်းမင်းနားများ ကျမှသာ
ဆောင်းလေ့ရှိတဲ့ သရဖူပါ။ ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်နဲ့ ခေါင်းထက်က သရဖူဟာ လားလားမျှ
မတင့်တယ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အမြင်မှာ ရယ်စရာ ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့။

ဒီမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတာ ကတော့ ကျွန်တော် တစ်နေ့တာ

တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ပြီးစီးလို့ နှုတ်ဆက်ဖို့ ဝင်လာချိန်မှာ မြင်လိုက်ရခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် တာဝန်များ ထဲက နောက်ဆုံးတာဝန် ဖြစ်တဲ့ သူ့ခွေးကိုးကောင်ကို ကော်ဇောနီခင်းထားတဲ့ ကော်ရစ်ဒါထောင့်တစ်နေရာမှာ သိပ်ခဲ့ပေးပြီးပါပြီ။ သူတို့အားလုံး အိပ်တော့မှ ထူထဲတဲ့ ခန်းဆီးတစ်ခုနဲ့လည်း ကာရံပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတာဝန်အနေနဲ့ ဘာများ လုပ်ပေးစရာ ကျန်ပါသေးသလဲလို့ မေးဖို့ရာ အဝင်လိုက်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းပါ။

သရဖူဆောင်း၊ မျက်မှန်တပ်ထားတဲ့ ဘုရင်မကြီးက စာရေး စားပွဲမှာ စာကြည့်မီးနဲ့ စာများ ကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖတ်နေပါတယ်။ အလင်းရောင် ကျနေတဲ့ သရဖူထက်က ကျောက်မျက်ရတနာများ ရဲ့ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အလင်းများ က အခန်းထဲမှာ တလက်လက် တောက်ပနေပါတယ်။ ညှပ်ဖိနပ် စီးထားတဲ့ ဘုရင်မကို ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေ့ဖူးပေမယ့် ညကြီးအချိန်မတော် သရဖူဆောင်းပြီး ထိုင်နေတာကိုတော့ မတွေ့ဖူးတာ အမှန်ပါ။ တကယ်တော့ နောက်တစ်နေ့မှာ ပါလီမန် ဖွင့်ပွဲရှိတာကြောင့် နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲအနေနဲ့ မိန့်ခွန်းပြောရမှာ ဖြစ်လို့ သူ့အဆောင်အယောင် ဖြစ်တဲ့ သရဖူကို နေသားတကျ ဆောင်းနိုင်အောင် လေ့ကျင့်တဲ့အနေနဲ့ ဆောင်းထားပုံရပါတယ်။ ဒီသရဖူရဲ့ အလေးချိန်ဟာ သကြားနှစ် အိတ်လောက် လေးတယ်လို့ ကျွန်တော် မှတ်သားဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော် ပြုံး လိုက်ပြီး “နောက်ထပ် ဘာများ လုပ်ပေးဖို့ ရှိပါသေးသလဲခင်ဗျာ” လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

“မရှိတော့ပါဘူး ပေါလ်ရယ်” လို့ဆိုပြီး ဘုရင်မကြီးက ခေါင်းပြန်ငုံကာ သူ့အလုပ်ကိုသူ ဆက်လုပ် နေပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်ပြီး “ကောင်းသော ညပါ ဘုရင်မကြီးခင်ဗျာ” လို့ နှုတ်ဆက်ကာ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒီ တစ်ကြိမ်သာ သရဖူဆောင်းထားတဲ့ ဘုရင်မကြီးကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။

...

စခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ မွေးရာဇာတိမြေကို စွန့်ခွာပြီး လန်ဒန်ရွှေမြို့တော် ဆီက ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် ကြီးကို ရောက်လာခဲ့လိုပါပဲ။

နန်းတော် ထဲကို ပထမဆုံး ဝင်ရတဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော် ကြောက်ဖူးတုန်နေခဲ့မိပါသေးတယ်။ လက်ထဲမှာ အဝတ်သေတ္တာငယ်တစ်လုံးကို ကိုင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ ဒီနေရာမှ အလုပ်လုပ်ရတာ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ လို နေမှာ ပဲလို့ အောက်မေ့ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ဟိုတယ်တွေ မှာ တစ်ခန်းနဲ့ တစ်ခန်းကူးတဲ့ ကော်ရစ်ဒါတွေ က ကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေ ဖြစ်ပြီး နန်းတော် ထဲမှာ တော့ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှတဲ့ ကော်ရစ်ဒါတွေ နဲ့ ဆက်သွယ်ထားတာ ဖြစ်တဲ့အပြင် ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကော်ဇောအပြည့် ခင်းထားတာချည်းပါပဲ။ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်လေရာတိုင်းမှာ ခြူး ပန်းခြူး နွယ် အနုပညာလက်ရာတွေ နဲ့ ခြယ်သထားတာ တွေ့ရလို့ စိတ်ထဲမှာ ပြတိုက်တစ်ခုခုထဲကိုများ ရောက်နေသလားလို့တောင် အောက်မေ့မိပါတယ်။

ကျွန်တော် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေ သာ ခုနေအခါ ကျွန်တော် ကို တွေ့မယ်ဆိုရင် ကက်ဗီးထုပ်ဆောင်းပြီး မင်းမှု ထမ်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပုံစံကို ဘယ်လိုများ ပြောကြမှာ ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် အတွက် သီးခြားသတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ အခန်းထဲကို ရောက်တဲ့အခါမှာ နံရံအပြည့် တပ်ဆင်ထားတဲ့ မှန်ရှေ့မှာ အတော် ကြာကြာ ကျွန်တော် ရပ်နေမိပါတယ်။ မှန်ထဲက ပုံရိပ်မှာ လူစိမ်း တစ်ယောက် လိုပါပဲ။ ဒုတိယမြောက် အဲလီဇဘက်ဘုရင်မရဲ့ မင်းမှု ထမ်း တစ်ယောက် ပုံနဲ့ မတူဘဲ တတိယမြောက် ဂျော့ဘုရင်လက်ထက်က မင်းမှု ထမ်းပုံစံ ပေါက်ပေါက်တယ်။ ကတ္တီပါအပြာနဲ့ ချပ်ထားတဲ့ ဦးထုပ်၊ အနက်ရောင် အပေါ်ဝတ်ရုံ၊ ရွှေခြည်များ နဲ့ ထိုးထားတဲ့ ပန်းခက်များ ၊ ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် ရဲ့ တံဆိပ်၊ ဝတ်ရုံရှည်မှ ရွှေကြယ်သီးများ ၊ ပန်းရောင် ခြေအိတ်ရှည်၊ အနက်ရောင် သားရေဖိနပ်တို့က ကျွန်တော် ပုံစံကို အပြောင်းကြီး ပြောင်းသွား စေပါတယ်။ ဘယ်ဘက်ဘေးမှာ ဓားရှည်တစ်ချောင်းကိုလည်း လွယ်ထားရပါသေးတယ်။ လက်မှာ ကချည်သားအဖြူရောင် လက်အိတ်နဲ့။

မိနစ်တော် တော် ကြာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်ပြီး မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာတော့ ဒီဝတ်စုံတွေ ဝတ်ထားရတာ ကိုပဲ ဂုဏ်တစ်ခုလို့ ထင်မှတ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဝတ်ထားတဲ့ဝတ်စုံက အသစ်စက်စက် ဝတ်စုံမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှေ့အဆက်ဆက် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်း ၂၀၀ လောက်ကတည်းက မင်းမှု ထမ်းများ ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြပြီး အဆင့်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြပါ။ ပြုတ်နေတဲ့နေရာကို ပြန်ချုပ်၊ ပြုနေတဲ့နေရာကို ပြန်ဖာ၊ ဒီနည်းနဲ့ ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြတာ အဝတ်အထည်များ ရဲ့ အရည်အသွေးက ကောင်းလွန်းတဲ့အတွက် အရောင် မှိန်သွားတယ်လို့မရှိပါဘူး။ အပြောင်းအလဲရယ်လို့ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒါ ကတော့ ဘယ်ဘက်ပန်းမှာ တပ်ဆင်ရတဲ့ အမှတ်အသား တံဆိပ်ပါပဲ။ ဒီတံဆိပ်မှာ “နိုင်ငံတော် အား မဖွယ်မရာ ကြံသူတို့သည် ရှက်ဖွယ်လိလိတည်း” လို့ ရေး ထားတာပါ။ ဒီစာတမ်းက ဘုရင်မကြီးရဲ့ သရဖူများလည်း ရေး ထိုးထားပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့ မင်းမှု ထမ်းများ အတွက် အထူးကြပ်မတ်စောင့်ထိန်းရတဲ့ တာဝန်တစ်ရပ်ဆိုရင်လည်း မမှာ ပါဘူး။

ကျွန်တော် အတွက် ခွဲတမ်းချပေးလိုက်တဲ့ ဝတ်စုံများ ကို အတပ်ထုတ်ပေးရာ မြေတိုက်ခန်းမှာ အစမ်းဝတ်ကြည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီ အခန်းမှာ က ကြမ်းပြင်ကနေ မျက်နှာကျက်အထိ မြင့်လှတဲ့ ဗီရိုကြီးများ တန်းစီရှိနေပါတယ်။ ဝတ်စုံအပြည့်အစုံရဖို့ အဲဒီ ဗီရိုကြီးများ ထဲက တစ်နေ့လုံးလုံး ထုတ်ယူရပါတယ်။ ဒီဝတ်စုံတွေ ဟာ ကျွန်တော် ရှေ့ကသူတွေ ဝတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘာကင်ဟမ်ရွှေနန်းတော် မှာ သာ မကပါဘူး။ တခြားရဲတိုက်များ၊ နန်းတော် များ မှာ လည်း မင်းမှု ထမ်းများ ဝတ်ဆင်ရတဲ့ အဆောင်အယောင်များ ဟာ တစ်ပတ်ရစ်များ ချည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ မင်းမှု ထမ်းတွေ မဆိုထားနဲ့ ဘုရင်မကြီးရဲ့ သားတော် များ ဖြစ်တဲ့ အင်ဒရူးမင်းသားနဲ့ အက်ဒဝပ်မင်းသားတို့လည်း တစ်ယောက် အကျကို တစ်ယောက် ဝတ်ရတာ ပါ။

ဝတ်စုံတွေ ထုတ်ပေးတဲ့နေရာက တာဝန်ခံ ဖြစ်တဲ့ မာတင်ဘတ်က ကျွန်တော် ကို ဝတ်စုံငါးစုံ ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ တစ်စုံက ဘုရင်မကြီး ထွက်တော် မူတဲ့ အခမ်းအနားများ မှာ ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံ။ တစ်စုံက နန်းတွင် မှာ အမှု ထမ်းနေစဉ် ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံ။

နောက်တစ်စုံက နန်းတော် ပြင်ပကို တာဝန်နဲ့သွားတဲ့အခါ ဝတ်ဆင်ရမယ့် ဝတ်စုံ စသဖြင့် နေရာဌာနအလိုက် ဝတ်ဆင်ရမယ့် ဝတ်စုံများ ပါ။

ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် မှာ အရင်ကထားခဲ့တဲ့ တရားလွှတ်တော် ရုံးကို ဝင်ဆာရဲတိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်တဲ့အတွက် နေရာအတော် များများ မှာ ပရိဘောဂများ နဲ့သာ ပြည့်နေပြီး နေရာလွတ်တွေ အများ ကြီးပါ။ ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့အတွက် ဝန်ထမ်းအသစ်များ ကိုလည်း ရွေးချယ်ခန့်ထားနေဆဲ ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။

ခရစ္စမတ် မတိုင်ခင်ရက်အထိ ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်ကို တိတိကျကျ သတ်မှတ်မပေးသေးပါဘူး။ ဝင်ဆာနန်းတော် မှာ သွားပြီး အလုပ်သင်ဘဝနဲ့ လေ့ကျင့်သင်ကြားနေရပါတယ်။ ဝင်ဆာနန်းတော် ရဲ့ အရှေ့မြောက်ထောင့်က တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော် ရောက်နေပါတယ်။ ဒီနေရာက ကြည့်ရင် နန်းတော် ရဲ့ အရှေ့ဘက် ဝင်ပေါက်ကို စီးမြင်ရပြီး ပန်းဥယျာဉ်များ နဲ့ ဂေါက်ကွင်းများ ကိုလည်း မြင်ရပါတယ်။ ဒီနေ့ ပထမဆုံးတာဝန် ကျွန်တော် စတင်ထမ်းဆောင်ရပါတော့မယ်။ ကျွန်တော် လက်ထဲမှ ကော်ဖီပန်းကန်လုံးများ ထည့်ထားတဲ့ ငွေလင်ပန်းရှိနေပြီး လက်အိတ်ဝတ်ထားတဲ့ လက်နှစ် ဖက်က တဆတ်ဆတ် တုန်နေတာကြောင့် ကော်ဖီပန်းကန်များ လည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မရှိဘဲ လှုပ်နေပါတယ်။ ဗိုက်ထဲကလည်း တစ်စုံတစ်ခုက ဆွဲဆုပ်ထားသလို ခံစားနေရပါတယ်။ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ့် ဝတ်စုံအပြည့်အစုံနဲ့ တစ်စုံတစ်ခု မှာ ယွင်သွားမှာ ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲနေပါတယ်။ သူတို့ရှေ့ရောက်ရင် ကျွန်တော် က ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်နေရမှာ လား၊ ငွေလင်ပန်းကို ချလိုက်ရမှာ လား။ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား။ ဒီနေ့ တော် ဝင်မိသားစုရှေ့မှာ က်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် အခစားဝင်ရတော့မယ်လေ။

ညစာ စားဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ခန်းမထဲမှာ ကျွန်တော် လည်း အခြားဝန်ထမ်းများ နည်းတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော် ရှိနေတဲ့ အခန်းကနေ ကော်ဇောနီကိုနင်းပြီး သွားလိုက်မယ်ဆိုရင် သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ တော်

ဝင်မိသားစုများ ရှိနေကြမှာ ပါ။ သူတို့မိသားစုက ရှေးဘုရင်အဆက်ဆက်တို့လို ဖယောင်းတိုင်
မီးအလင်းရောင် နဲ့ ညစာစားသုံးကြမှာ ပါ။ သူတို့ညစာ စားတာက နှစ် နာရီလောက်
ကြာပါတယ်။ အဲဒီ နှစ် နာရီအတွင်းမှာ ဝန်ထမ်းပေါင်းများစွာ တို့က ကုန်စည်များ
သယ်ဆောင်တဲ့ ကွန်ဗေယာခါးပတ်များ လို အဆက်မပြတ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုယ် ချပေးနေကြရပါတယ်။ လူတိုင်းလက်ထဲမှာ ငွေထည်ပန်းကန်များ၊
ဖန်ခွက်များ ရှိနေကြပြီး နောက်ဆုံး အချို့တည်းတဲ ပူတင်းစားချိန်အထိ လှုပ်ရှားကြရပါတယ်။
အချို့တည်းချိန်မှာ ပန်းသီးချပေးတဲ့သူ၊ ငှက်ပျောသီး ချပေးတဲ့သူ၊ နာနတ်သီးချပေးတဲ့သူများ က
ရွှေပန်းကန်နဲ့ ရွှေဖွန်း၊ ခက်ရင်းတို့ကိုထည့်ပြီး ချပေးကြရတာ ပါ။ တော် ဝင်မိသားစုဆိုတော့
ငှက်ပျောသီးစားတာတောင် မျောက်တွေ စားသလို အခွံခွာစားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေဖွန်း၊
ရွှေခက်ရင်းကိုသုံးပြီး စားကြတာပါ။

ရွှေခန်းတော် အတွင်းမှာ သူတို့မိသားစု မျက်နှာစုံညီ ညစာစားတာ မဆိုထားနဲ့၊
တစ်ယောက် ချင်းစကားကိုက စနစ်တကျလုပ်ပေးရတာ ပါ။ ဒီနေ့လို မျက်နှာစုံညီ
စားကြပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အပါအဝင် ဝန်ထမ်းအားလုံးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နဲ့
ကိုယ့်ကဏ္ဍကို ကိုယ်ပီပြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ သတိထားကြရပါတယ်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
ကပြနေကြတဲ့ သရုပ်ဆောင်များ ကိုယ့်အခန်းကဏ္ဍ မရောက်သေးရင်
ပိတ်ကားနောက်ကွယ်က စောင့်ဆိုင်းနေကြသလို ကျွန်တော် တို့လည်း အသင့်အနေအထားနဲ့
စောင့်နေကြရတာ ပါ။ ညစာစားပွဲကို တာဝန်ခံစီစဉ်တဲ့ တာဝန်ရှိသူက အစီအစဉ်အတိုင်း
လွှတ်ပေးမှ ကျွန်တော် တို့က ထွက်ရတာ ပါ။ သူက “အသား... သွား” ဆိုရင်
အသားဗန်းကိုင်ထားတဲ့သူက သွားရုံပဲ။ “အာလူးသမား သွား...” ဆိုလိုက်ရင်
အာလူးဗန်းသမား ထွက်သွားရုံပဲ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် အလှည့်ကျ
ထွက်ရတာ ပေါ့။ ကျွန်တော် က ဝန်ထမ်းအသစ်ဆိုတော့ အသားဗန်းတို့၊ အာလူးဗန်းတို့ကို
မကိုင်ရသေးပါဘူး။ ကော်ဖီသောက်မယ့် ကြွေလက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များ ထည့်ထားတဲ့
ငွေဗန်းကိုကိုင်ပြီး အဆင်သင့် စောင့်နေရတာ ပါ။

“ကော်ဖီ...”

ကျွန်တော် အချိန် ရောက်ပါပြီ။ ခပ်ဟဟလေး ဖွင့်ထားတဲ့

တံခါးမကြီးကတစ်ဆင့် ထမင်းစားဆောင်ထဲကို ဝင်လိုက်တဲ့အခါမှာ လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ဗန်းက အဆမတန် လေးလာသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ထမင်းပိုင်းကို ကျွန်တော် မျက်စိကစားကြည့်လိုက်ရာ မိသားစု ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် အနားမှာ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ မစ္စတာဒစ်ဒ်မင်က ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို သတိထားမိလိုက်တဲ့အတွက် အားပေးစကား ဆိုပါတယ်။ “စိတ်မပူနဲ့၊ ဘာမှမ ဖြစ်ဘူး” တဲ့။

ကျွန်တော် လုပ်ရတဲ့အလုပ်က ရိုးရိုးကလေးပါ။ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေ ကို တစ်ယောက် ချင်းစီရဲ့ ရှေ့မှာ ချထားပေးရုံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အတွက် ကတော့ မင်းမှု ထမ်းအသစ် တစ်ယောက် တော် ဝင်မိသားစုများ ရှေ့မှာ ကိုကို ပထမဆုံးအကြိမ် အခစားဝင်ရခြင်း ဖြစ်လို့ စိတ်လှုပ်ရှားရခြင်းပါ။

“ထမင်းစားခန်းထဲကို မင်း ဝင်သွား၊ ပန်းကန်တွေ ချပေးပြီးရင် ထောင့်တစ်နေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးရပ်နေ၊ ကော်ဖီထည့်ပေးမယ့် ဝန်ထမ်းက သူ့ဘာသာသူ ကော်ဖီထည့်သွားလိမ့်မယ်” လို့ မစ္စတာ ဒစ်ဒ်မင်က ရှင်းပြပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ လမ်းလျှောက်ပြီး ဝင်သွားလိုက်ရုံပါပဲ။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ပြုံး ပြလိုက်တဲ့အပြုံး ကတော့ အသက်မပါတဲ့ အပြုံး ဖြစ်မှာ သေချာလှပါတယ်။ “ဘယ်သူကမှ မင်းကို ကိုက်မစားဘူး” လို့ ကျွန်တော် ဆရာက အားပေးစကားဆိုရင်း ပခုံးကို ပုတ်လွှတ်လိုက်ပါသေးတယ်။

လေးလံတဲ့ ခြေလှမ်းများ နဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်လာချိန်မှာ မစ္စတာဒစ်ဒ်မင်က ကျွန်တော် ကို ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြန်သတိရမိပါတယ်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် စိုက်မကြည့်မိပေစေနဲ့၊ သူတို့က စားနေတဲ့အချိန်မှာ သူများ ကြည့်တာကို လုံးဝမကြိုက်ဘူး” တဲ့။

ဒီစကားကို သတိရတာ ကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေတဲ့ ငွေဗန်းထဲက ပန်းကန်များ ကိုသာ အာရုံထား ကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။ သတိထားတာမှ တကယ့်ကို

သတိထားတာပါ။ အဲဒါပြီးရင် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမပြည့်တဲ့ ထောင့်တစ်နေရာကို သွားပြီးရပ်နေလိုက်ရုံပါပဲ။

စားပွဲဆီ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် ရှေ့မှာ ကျွန်တော် တစ်သက် မြင်ဖူးသမျှထဲမှာ အကြီးဆုံး ဘဲဥပုံစားပွဲကြီးပါပဲ။ မဟော်ဂနီရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်အောင် တိုက်ချွတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ထင် ပြောရရင် အရှည်ပေ ၂၀ လောက် ရှိပါလိမ့်မယ်။ စားပွဲအလယ်ခေါင်မှာ တော့ ဖယောင်းတိုင်မီးများ ထွန်းညှိထားပြီး အလှပြင်ထားတဲ့ ပန်းအိုးလည်း ရှိနေပါတယ်။ ခန်းမကြီးရဲ့ ပြတင်းပေါက်များ မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ခန်းဆီးများ က ကတ္တီပါ ကြက်သွေးရောင် ခန်းဆီးများ ဖြစ်ပြီး ရွှေရောင် ကြိုးစများ နဲ့ ချည်နှောင်ထားပါတယ်။ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကြီးက မီးလင်ဖိုရဲ့ အထက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားပါသေးတယ်။

မကြည့်ပါနဲ့လို့ တားထားပါလျက်နဲ့ ကျွန်တော် မျက်စိတွေ က မနေနိုင်ဘဲ ကြည့်မိပါသေးတယ်။ စားပွဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ တော် ဝင်မိသားစုဝင် ၃၀ လောက်ထဲက ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော် ဦးတိုက်သွားရတာ က ဘုရင်မကြီးပါ။ သူက ညနေခင်း ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပါတယ်။ အဲဒီ နောက် ဘုရင်မ မယ်တော် က ကျွန်တော် မြင်ကွင်းထဲကို ဝင်လာပါတယ်။ သူက အလယ်ခေါင်းတည့်တည့်မှာ ထိုင်နေတာပါ။ သူ့ထိုင်ခုံက သာမန်ထိုင်ခုံများ နဲ့ မတူဘဲ ပလ္လင်နဲ့တူပြီး အရောင် လည်း ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ခြယ်သထားပါတယ်။ ဘုရင်မ မယ်တော် ကြီးက သူ့အချစ်ဆုံးမြေး ချားလ်စ်မင်းသားနဲ့ စကားပြောနေလေရဲ့ ။ ဘုရင်မကြီးက ချားလ်စ်ရဲ့ တခြားတစ်ဖက်မှာ ပါ။ သူ့ခုံ ကတော့ တခြားအိမ်သားများ ရဲ့ ခုံလိုပါပဲ။ ဘုရင်မကြီးရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကြင်ရာတော် ဖိလစ်မင်းသား ထိုင်နေပြီး သူ့ယောက္ခမကြီး ပြောနေတာများ ကို နားစွင့်နေဟန် တူပါတယ်။

လူအများ ရှေ့မှာ ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးစွာ နဲ့ နိုင်ငံတော် ရဲ့ တာဝန်များ ကို ထမ်းဆောင်နေခဲ့တဲ့ ဘုရင်မကြီးဟာ ခုတော့လည်း သာမန်အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် လို သူ့မိသားစုနဲ့ ပုံမှန်အနေအထားမှာ ပဲ ရှိနေလေရဲ့ ။ ဒီမြင်ကွင်းက ကျွန်တော် ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် တော် ဝင်မိသားစုများ ကို မိသားစုတစ်ခုအသွင် မြင်လိုက်ရခြင်းပါပဲ။ သူတို့နဲ့

ခုလို အနီးကပ်နေခွင့် ရလိုက်ခြင်းကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အမေ့ကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်မိတယ်။ အမေသာ ခုနေ ကျွန်တော် ကို မြင်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်များ ဂုဏ်ယူလိုက်မလဲ။ ကျွန်တော် တို့ ရပ်ရွာက သူငယ်ချင်းတွေ မြင်သွားရင်ကော ဘယ်လောက်များ အထင်ကြီးကြလေမလဲ။

သူတို့ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ များ မှ ရောင် စဉ်များ က ဖယောင်တိုင်မီးအောက်မှာ တလက်လက် တောက်ပနေပါတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေ ကတော့ စက်ရပ်များ နယ် တစ်ယောက် ဝင် တစ်ယောက် ထွက်နဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင် နေကြရပါတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ကျွန်တော် ဆရာ ခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း ထောင့်တစ်နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးရပ်ရင်း အားလုံးရဲ့ လှုပ်ရှားမှု များ ကို ကြည့်နေလိုက်ရုံပါပဲ။

အင်ဒရူမင်းသားနဲ့ အက်ဒဝပ်မင်းသားတို့ကို မျက်စိရှေ့မှာ က်မှာ တွေ နေရသလို အနီးမင်းသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်သက် နှစ် နှစ် သာရှိသေးတဲ့ သူ့ခင်ပွန်းသည် ဗိုလ်ကြီး မာ့ဒ်ဖီလစ်တို့လည်း ရှိနေကြသည်။ ဘုရင်မရဲ့ ညီမတော် မာဂရက် မင်းသမီး ကတော့ အသံစာစာနဲ့ တစ်ပိုင်းလုံးကို ထိန်းထားလေရဲ့ ။ သူ့အသံက ကျယ်လိုက်တာလို့ ကျွန်တော် တွေ လိုက်မိသေးတယ်။

တစ်ယောက် ချင်းစီကို ငေးကြည့်နေမိပေမယ့် သတိဝင်လာချိန်မှာ ကျွန်တော် ကမန်းကတမ်း မျက်နှာလွှဲလိုက်ရပါတယ်။ ရပ်နေရာကနေ အသာလေး အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

“တွေ့လား ဘာမှ မ ဖြစ်ပါဘူးကွ” ကျွန်တော် ဆရာက ပြုံး ပြုံး ကြီး ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတစ်ပွဲအတွက်တော့ ကျွန်တော် အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော် တို့ ရပ်ရွာခလေ့မှာ တော့ နှစ် သစ်ကူးတိုင်း ကျောက်မီးသွေးအနည်းငယ်ကို အိမ်တံခါးမကနေ အိမ်ထဲသို့ သွင်းယူရတဲ့ အစဉ်အလာရှိပါတယ်။ လာမယ့်နှစ် တစ်နှစ် လုံးအတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေ ကို အဲဒီ

ကျောက်မီးသွေးနဲ့အတူ သယ်ဆောင်လာတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ် ကို ကူးပြောင်းမယ့်အချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော် က ဘာကင်ဟမ်ရွှေနန်းတော် အတွင်း : ရောက်ရှိနေတဲ့အတွက် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကူးပြောင်းရပါတော့မယ်။ နန်းတွင်း :က ဝန်ထမ်းများ ထဲမှာ ကျွန်တော် က အသက်အငယ်ဆုံး ဝန်ထမ်း ဖြစ်တဲ့အပြင် ဝါအားဖြင့် လည်း အနုဆုံး ဝန်ထမ်း တစ်ယောက် ပါ။ ဒီတော့ တော် ဝင်မိသားစုအတွက် လာမယ့်နှစ် မှာ ကံကောင်းခြင်းတွေ ကို သယ်ဆောင်လာပေးဖို့ လုပ်ဆောင်ရမယ့် ဓလေ့ထုံးစံဟာ ကျွန်တော် တာဝန် ဖြစ်တယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခံယူလိုက်ပါတယ်။ တော် ဝင်မိသားစုများ ကို နှစ် သစ်ကူးမင်္ဂလာအတွက် နှုတ်ဆက်ကြဖို့ရာ ကျွန်တော် တို့ ဝန်ထမ်းများ တန်းစီစောင့်ဆိုင်းနေကြရပါတယ်။ မှန်တံခါးများ မှတစ်ဆင့် တိုးဝင်လာတဲ့လေအေးကြောင့် ချမ်းနေကြပေမယ့် ညဆယ့်နှစ် နာရီတိတိ အချိန်ကို ကျွန်တော် တို့တစ်တွေ မ ဖြစ်မနေ စောင့်ဆိုင်းနေကြရမှာ ပါ။ ခန်းမအတွင်း :ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ရှန်ပိန်အရက်များ လိုက်တိုက်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ တော် ဝင်မိသားစုများ လည်း စုံစုံညီညီ ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။ ည ဆယ့်နှစ် နာရီတိတိ စထိုးချိန်မှာ ခန်းမအတွင်း :ကို ဝင်နိုင်မယ့် တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဝန်ထမ်းအားလုံးကြားကနေ ကျွန်တော် တိုးဝင်သွားပြီး မီးလင်းဖိုအရောက် တောက်လျှောက်သွားလိုက်တာ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ ထင်းတုံးတစ်တုံးကို ဆွဲယူပြီး ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ဒါဟာ ရိုးရာအစဉ်အလာတစ်ခုပါ။ ထင်းတုံးပစ်ထည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခန်းလုံးမှ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ အစဉ်အလာတစ်ခုကို ဖော်ဆောင်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော် ရရှိတဲ့ ဆုလာဘ် ကတော့ ဝန်ထမ်းအားလုံးရဲ့ အရင် အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မကြီးကို နှုတ်ဆက်ခွင့်ရလိုက်ခြင်းပါပဲ။

ဘုရင်မကြီးရှေ့မှာ ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်ပြီး....

“ဧပြီစရာကောင်းသော နှစ် သစ်ပါ ဘုရင်မကြီးခင်ဗျာ” လို့

နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဘုရင်မကြီးထံ အနီးကပ် အခစားရမယ့်နေရာ ရောက်ဖို့ရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် ကို အလုပ်ခန့်ထားတဲ့စာ လာစဉ်တုန်းက စားဖိုဆောင်မှာ ပန်းကန်ဆေးတဲ့သူအ ဖြစ် စတင်ထာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီ အလုပ်က ကြွေထည်ဖန်ထည်များ ကို တံတောင်ဆစ်လောက်အထိ မြုပ်တဲ့ ဆပ်ပြာရေထဲမှာ ထည့်ပြီး ဆေးရတဲ့အလုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်ဖို့ ရောက်သွားတဲ့နေ့မှာ အဲဒီ နေရာကို တခြား တစ်ယောက် ခန့်ထားပြီး ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ခြေမြန်တော် တပ်သားတစ်ဦးအ ဖြစ် လစာစတာလင်ပေါင် ၁၂၀ နဲ့ ခန့်ထားခြင်း ခံခဲ့ရတာ ပါ။ ဘုရင်မကြီးအပါးမှာ အမြဲတစေ ခစားနေရတဲ့ ခြေမြန်တော် များ ရဲ့ တာဝန်က ပေါ့ပါးပါတယ်။

ဝန်ထမ်းများ အတွက် ပေးထားတဲ့ အခန်းများ က ဟိုတယ်များ မှာ လို တညီတညာတည်းပါပဲ။ အခြေခံအားဖြင့် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းများ ကို ထည့်သွင်းပေးထားပါသေးတယ်။ အခန်းတိုင်းရဲ့ ထောင့်မှာ လက်ဆေးကြေဖလုံတစ်ခု ရှိပြီး တစ်ယောက် အိပ်ကုတင်၊ အံဆွဲများ ပါတဲ့ စားပွဲတစ်လုံး၊ အဝတ်စီရိတ်တစ်လုံးနဲ့ အစိမ်းရောင် ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇောခင်းပေးထားတာပါ။ ပြတင်းပေါက် အမြင့်ကြီးတွေ ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် နေ့အလင်းရောင် အနည်းငယ်သာ ဝင်နိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် တို့နေရတဲ့ အခန်းတွေ မှာ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ရှိလှပါတယ်။ ကျွန်တော် နေရတဲ့ အခန်းကနေ ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် ကြီးရဲ့ အဓိကဝင်ပေါက်ကို မြင်နေရပါတယ်။ ဒီဝင်ပေါက်က ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ ဘုရင်မကြီးကို တွေ့ဆုံဖို့ လာရောက်ကြတဲ့ နိုင်ငံအကြီးအကဲတွေ ဝင်ကြတဲ့အပေါက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ တံခါးပေါက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ‘ဘုရင့်တံခါး’ လို့ အမည် ပေးထားတဲ့ တံခါးပေါက်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဒီတံခါးပေါက်ကနေ ဝင်ခွင့်ရတဲ့သူများ ကတော့ ဘုရင်မကြီးထံ သီးခြားလာရောက်တွေ့ဆုံတဲ့ ဧည့်သည်များ ပါ။ ဥပမာအားဖြင့် အပတ်စဉ် အင်္ဂါနေ့ညနေတိုင်း ဘုရင်မကြီးရဲ့ လမ်းညွှန်မှု ကို လာရောက်နာယူရတဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပေါ့။

ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် မှာ အခန်းပေါင်း ၆၀၀ ကျော် ပါဝင်ပါတယ်။ ဒီအခန်းတွေ ကို လျှို့ဝှက်တံခါးများ နဲ့ ဆက်သွယ်ထားသလို မြေအောက်လမ်းကြောင်းများ မှတစ်ဆင့်

သွားနိုင်အောင်လည်း လုပ်ထားတာ ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် ဟာ ပြင်ပသာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များ မရောက်ဖူးနိုင်တဲ့ သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုဆိုရင် မမှာ ပါဘူး။ နန်းတွင်းမှာ ရှိကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ က အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ရှိတဲ့ တခြားအင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ လို အင်္ဂလိပ်စကားကို ပြောကြတာ မှန်ပေမယ့် သူတို့ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ က အပြင်ကလူတွေ ပြောနေကြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ နဲ့ လုံးဝကွာခြားပါတယ်။ နန်းတွင်းသားများ အတွက် သီးခြားစီစဉ်ထားတဲ့ ရဲစခန်း၊ ၂၄ နာရီ စောင့်ရှောက်နေတဲ့ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့၊ စာတိုက်၊ ခွဲစိတ်ကုသခန်း၊ အဝတ်အထည်များ ကို လျှော်ဖွတ်ပေးတဲ့ ခဝါသည်အဆောင်၊ လျှပ်စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ အခန်း၊ လက်သမားများ အခန်း၊ ပိုက်ဆက်သမားများ အခန်း စတဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်အလိုက် နေထိုင်ကြရတဲ့ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း ရှိသလို သူတို့အတွက် ဘုရားရှိခိုးဖို့ ဘုရားကျောင်းတစ်ခုလည်း ရှိပါသေးတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ နန်းတွင်း သားများ အတွက် ဘားဆိုင်တစ်ဆိုင်လည်း ဖွင့်ပေးထားပါသေးတယ်။

တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြတဲ့ ဝန်ထမ်းများ အတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရာထူးအခေါ်အဝေါ်များ ကလည်း ၁၈ ရာစုနှစ် ကတည်းက သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပါ။ အဲဒါတွေ အပြင် နန်းတွင်း မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်သူတွေ အတွက် လိုက်နာကြရတဲ့ စည်းကမ်းတွေ ၊ ဥပဒေတွေ ၊ ကျင့်ထုံးတွေ ၊ ရိုးရာအစဉ်အလာတွေ ကိုလည်း ဝန်ထမ်းတိုင်း မေ့လို့မရပါဘူး။ ပထမတစ်နှစ် ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် အိတ်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ထည့်ထားပြီး အစစအရာရာကို ရေး မှတ်ထားရပါတယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နာမည် ၊ သူ့ရာထူး၊ ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်နေရာကို ဘယ်ဖြတ်လမ်းကသွားရင် ရောက်နိုင်တယ်ကအစ ချပြီးမှတ်ရပါတယ်။ ညစာစားပွဲအတွက် စားပွဲပြင်ဖို့ တာဝန်ကျရင်လည်း ဘယ်ပန်းကန်က ဘယ်နေရာမှာ နေရာချရမယ်ဆိုတာ သိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါတွေ ကို မှတ်မိအောင် ကျွန်တော် ကတော့ စာအုပ်ထဲမှာ ပုံဆွဲပြီး မှတ်ထားတာပါ။ လင်ပန်းချတာကအစ ပန်းကန်လုံးက ဘယ်နေရာမှာ ၊ ပန်းကန်ပြားက ဘယ်နေရာမှာ၊ ဇွန်းကို ဘယ်လိုထားပြီး ခက်ရင်းက ဘယ်နေရာမှာ ရှိရမယ်။ ဆားပုလင်းက ညာဘက်မှာ ထားရမယ်။ ငရုတ်ကောင်းဘူးက ဘယ်ဘက်မှာ ရှိရမယ်၊ သကြားပုလင်းထဲမှာ

သကြားခဲကလေးတွေ ရှိရမယ်၊ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်မှာ ထောပတ်လုံးကလေး သုံးလုံးထက် မပိုစေရ။ လက်သုတ်ပဝါ အကောင်းစားကိုလည်း မမေ့မလျော့ ချထားရပါတယ်။

နန်းတွင် မှာ နေကြထိုင်ကြ စားကြသောက်ကြတာတွေ က ကျွန်တော် တို့ အရပ်သားများ နဲ့ တခြားစီပါ။ အစစအရာရာ သူ့စည်းသူကမ်းနဲ့ နေထိုင်လှုပ်ရှားကြတာမို့ သူတို့ရေချိုးခန်းများ ကလည်း ကျွန်တော် တို့နဲ့ မတူပြန်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရောက်ခါကစမှာ ရေချိုးခန်းများ ပြင်ဆင်ဖို့ တာဝန်ကျတော့ ရေပန်းကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့အတွက် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတာကြောင့် တခြားဝန်ထမ်းများ ကို မေးယူရတဲ့အထိပါပဲ။

ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက်မှာ ပန်းနုရောင် နံရံကပ်စက္ကူများ နဲ့ အလှဆင်ထားပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်တဲ့ ဝန်ထမ်းများ အနေနဲ့ မနက် ၉ နာရီမတိုင်ခင် အမှုိက်စုပ်တဲ့ လျှပ်စစ်စက်များ ကို အသုံးပြုခွင့် မရှိပါဘူး။ တော် ဝင်မိသားစုများ အိပ်စက်နေတာကို အနှောင့်အယှက် မ ဖြစ်အောင်လို့ တားဆီးထားခြင်းပါ။ အဲဒီ အချိန်မျိုးမှာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်မယ်ဆိုရင် တံမြက်စည်းရှည်များ နဲ့သာ လှည်းကြရပါတယ်။ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက်မှာ ကော်ဇောနီအပြည့် ခင်းထားတယ်ဆိုပေမယ့် နန်းတွင် မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြသူများ အနေနဲ့ အဲဒီ ကော်ဇောများ ရဲ့ အလယ်ကနေ လျှောက်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီကနေသာ လျှောက်ကြရပါတယ်။ အလယ်လမ်းကြောင်းက တော် ဝင်မိသားစုများ သာ လျှောက်တဲ့နေရာပါ။ တကယ်လို့များ ကော်ရစ်ဒါမှာ ကိုယ်လျှောက်နေစဉ် တော် ဝင်မိသားစုဝင်တစ်ဦးဦး လျှောက်လာတာတွေ ရင် ကိုယ်က ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရပ်နေရပါတယ်။ ဆက်လျှောက်ခွင့် မရှိပါဘူး။ အသင့်အနေအထားနဲ့ ရပ်နေပြီး ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာချိန်မှာ ဦးညွှတ်အလေးပြုရပါတယ်။ နှုတ်မှ ဖွင့်ဟနှုတ်ဆက်ဖို့ ခွင့်မပြု ပါဘူး။

ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံအရ ပြောရမယ်ဆိုရင် နန်းတွင် အမှု ထမ်းကောင်း တစ်ယောက် ဝီသဖို့ဆိုတာက ကိုယ့်တာဝန်များ ကို အမြန်ဆုံး ပြီးနိုင်သလောက် ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ရပါမယ်။ ကိုယ်ဆောင်ရွ်တာကို တော် ဝင်မိသားစုဝင်များ မမြင်လေ ကောင်းလေပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဝန်ထမ်းကောင်း တစ်ယောက် ဆိုတာ မှာ င်ရိပ်ထဲမှာ

နေရတဲ့သူပါ။ သူ့ကို မမြင်လေ ကောင်းလေပါပဲ။

ဘုရင်မကြီး စံမြန်းလေ့ရှိတဲ့ Sand Ringham House မှာ ဆိုရင်
ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီး ပတ်ပတ်လည်မှာ လူ တစ်ယောက် နှစ် ယောက် ဝင်ပုန်းလိုရတဲ့
ဗီရိုကြီးများ တမင်တကာ ချထားလေ့ ရှိပါတယ်။ မတော် တဆ ဘုရင်မကြီး
အပေါ်ထပ်လှေကားက ဆင်းလာချိန်မှာ အပျိုတော် တစ်ဦးဦးက ဒီအခန်းထဲမှာ
ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘုရင်မကြီး မမြင်အောင် အဲဒီ ဗီရိုထဲမှာ ဝင်ပုန်းရပါတယ်။ ဒီဗီရိုများ က
အပြင်ကို ထွက်နိုင်အောင် လျှို့ဝှက်တံခါးများ လည်း ရှတဲ့အတွက် ခန်းမထဲကို
ပြန်မထွက်သာတဲ့အခါမှာ အဲဒီ တံခါးများ ကတစ်ဆင့် အပြင်ကို ထွက်ကြရပြီး ခန်းမထဲကို မ
ဖြစ်မနေ ပြန်ထွက်ရမယ်ဆိုရင် တံခါးရွက်ပေါ်ကို နားကပ်ပြီး အပြင်က အသံကို
နားစွင့်ရပါတယ်။ ဘာသံမှ မကြားတော့ဘူးဆိုမှ ထွက်ရတာ ပါ။ ဒီအခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်များ
ဧည့်ခံပြီးလို့ ထွက်သွားပြီဆိုရင် အပျိုတော် တစ်စုက သန့်ရှင်းရေး လုပ်သူကလုပ်၊ ဖန်ခွက်များ
ဆေးသူက ဆေး၊ ထိုင်ခုံများ နေရာတကျပြန်လုပ်သူက လုပ်၊ ကော်ဇောသန့်ရှင်းရေး
လုပ်သူက လုပ် လုပ်ရပါတယ်။

တော် ဝင်မိသားစုများ ရဲ့ ညစာစားပွဲမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့် ရဖို့ရာ
ကျွန်တော် သုံးလ အနီးကပ် လေ့ကျင့်ရပါတယ်။ မီးဖိုဆောင်ကနေယူလာတဲ့
ဟင်းခွက်တစ်ခွက်ဟာ ဘုရင်မကြီး စားတော် ခေါ်မယ့် စားပွဲအရောက် မပူလွန်း မအေးလွန်း
အနေအထားမှာ ရှိရပါတယ်။ ဒါဟာ အဓိက တော် တော် ကျပါတယ်။

နောက်ထပ် အရေး ပါတဲ့ တာဝန်တစ်ခု ကတော့ လူစိမ်းဧည့်သည် တစ်ယောက်
အိပ်တဲ့အခန်းထဲမှာ သူ မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး စောင့်ရတဲ့တာဝန်ပါပဲ။ ဒီပညာကို
တတ်မြောက်အောင် ကျွန်တော် ဆရာ မာတင်ဘတ်က သင်ကြားပေးခဲ့တာပါ။ နန်းတော်
တွင် မှာ ဘယ်သူမှ နှိုးစက်သုံးခွင့် မရှိပါဘူး။ နှိုးဖို့အချိန်ကျပြီဆိုရင် နှိုးရမယ့်ဝန်ထမ်းက
သူ့သခင်၊ သို့မဟုတ် သခင်မ နီးလာအောင် နည်းလမ်းတစ်ခု ကျင့်သုံးရပါတယ်။ မာတင်
ကျွန်တော် ကို သင်ပေးတဲ့နည်းလမ်း ကတော့ လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက်၊ သို့မဟုတ်
အနံ့ပြင်းပြင်းရတဲ့ လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်ကို ဖျော်ပြီး ကိုယ်နှိုးရမယ့် သခင် သို့မဟုတ် သခင်မရဲ့

လက်တစ်ကမ်းမှာ ချထားရပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်နဲ့ သို့မဟုတ် လိမ္မော်ရည်နဲ့ရပြီး နီးလာစေမယ်ပေါ့။ အဲဒီ နည်းနဲ့မှ ကိုယ်နှိုးရမယ့်သူက နီးမလာဘူးဆိုရင် နောက်ဆုံးနည်းကို ကျင့်သုံးရပါမယ်။ အဲဒီ နည်း ကတော့ အခန်းပတ်လည်မှာ ကာရံထားတဲ့ လိုက်ကာများ ဖယ်ရှားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် နေရောင် ခြည် ဝင်လာစေပြီး အိပ်ပျော်နေသူကို နီးသွားစေခြင်းပါပဲ။ နောက်ဆုံးနည်းကို ကျွန်တော် ကတော့ သိပ်သဘောမတွေ့ပါဘူး။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ လိုက်ကာဖယ်ပြီးရင် ကိုယ်က အခန်းထဲမှာ အရပ်တစ်ရပ်လိုရပ်ပြီး သူ့အမိန့်ကို နာခံဖို့ စောင့်ရဦးမှာ ကိုး။

...

ဒုတိယမြောက် အဲလီဇဘက်ဘုရင်မကြီး နန်းတက်တဲ့ ငွေရတုအထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကျင်းပဖို့ ပြင်ဆင်ကြတဲ့အခါ တစ်သက်လုံး သက်သက်သာသာ နေခွင့်ရခဲ့ကြတဲ့ နန်းတွင်း သူ၊ နန်းတွင်း သားတို့မှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ နေ့ညခံပွဲများ ၊ ကပွဲများ နဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကြရပါတော့တယ်။ အဲဒီ လို သမိုင်းဝင်ပွဲကြီး ကျင်းပတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် က ရာထူးငယ်သေးတဲ့အတွက် အဓိကအခန်းကဏ္ဍ တစ်နေရာကမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် မရခဲ့ပါဘူး။ ပွဲတော် ကျင်းပတဲ့ ဇွန်လအတွင်း ၊ ကျွန်တော် အခန်းကနေ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ တတိယမြောက် ဂျော့ဘုရင် ဘိသိက်ခံယူစဉ်တုန်းက စီးခဲ့တဲ့ ရွှေရထားကို ဘုရင်မကြီး စီးတော် မူပြီး သူ ဘိသိက်ခံယူစဉ်တုန်းက ကျင်းပခဲ့တဲ့ St. Paul Cathedral ဘုရားကျောင်းကြီးဆီကို ထွက်တော် မူပါတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ လမ်းဘေးဝဲယာမှ စောင့်ဆိုင်းနေကြတဲ့ ပြည်သူပြည်သားများ ရဲ့ ဩဘာသံများ ဟာ နန်းတွင်း မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူများ ဆီရောက်အောင် ပဲ့တင်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီရထားကို ဘုရင်မကြီး စီးတော် မူတာ ဒုတိယအကြိမ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် အင်မတန် လှပပေမယ့် အတွင်း မှာ စီးနင်းလိုက်ပါရတဲ့သူအဖို့ မသက်မသာ ရှိလှပါတယ်။ ပထမတစ်ကြိမ် စီးစဉ်က ၁၉၅၃ ခုနှစ် ကပါ။ အဲဒီ တုန်းက ဘိသိက်ခံပွဲအတွက် စီးနင်းခဲ့တာပေါ့။ ဘုရားကျောင်းက ပြန်လာချိန် Cocktail ပွဲမှာ ဘုရင်မကြီးက ``အဲဒီ ရထားစီးရတာ ဘယ်လောက် မသက်သာသလဲဆိုတာ ကြာတော့

မေ့နေတာလေ” လို့ ပြောသံ ကြားခဲ့ရပါတယ်။

အဖြူရောင် ဖဲကြိုးများ မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ငွေတံဆိပ်များ ကို ၁၉၇၇ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂ ရက်နေ့မှာ လုပ်သက်တစ်နှစ် ပြည့်သူများ အထိ ဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင် အပ်နှင်းချီးမြှင့်ပါတယ်။ ခြေမြန်တော် များ ထဲမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက် သာလျှင် လုပ်သက် ခြောက်လပဲ ရှိသေးတဲ့အတွက် အဲဒီ တံဆိပ် မရခဲ့ပါဘူး။ ခြေမြန်တော် တပ်သားအ ဖြစ် ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေရဦးမလဲဆိုတာ မတွေ့ တတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းနဲ့ ကြုံလာတော့ ကျွန်တော် ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါဘူး။

...

ဝင်ဆာရဲတိုက်အတွင်း မှာ သတင်းစကားများ ပျံ့နှံ့လာပါတယ်။ မင်းမှု ထမ်းများ ရဲ့ အိပ်ဆောင်များ အတွင်း : တစ်ခုသော အိပ်ဆောင်မှာ မတော် တဆမှု တစ်ခု ဖြစ်ပွားလို့တဲ့။ သဲလွန်စများ က တစ်စုံတစ်ရာကို ညွှန်ပြနေပါတယ်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် သောက်လက်စ ဂျင်ပုလင်းက အိပ်ရာဘေးမှာ ရှိတဲ့ စားပွဲနားမှာ ရှိနေပြီး ဆေးလုံးအချို့ ပါဝင်တဲ့ ပုလင်းတစ်လုံးကလည်း အဖုံးဖွင့်လျက်သား တွေ ကြုံရပါသတဲ့။ စိတ်ကျရောဂါ ဖြစ်နေတဲ့ အခန်းရှင် မင်းမှု ထမ်း ကတော့ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ သတိမေ့မျောနေတာကို တွေ့ ကြုံရပါတယ်။ သူ့ကို သယ်ဖို့အတွက် ဝင်ဆာရဲတိုက်အတွင်း :ကို Augusta Tower Door မှတစ်ဆင့် သူနာတင်ကား ဝင်လာခြင်းက ထူးခြားတဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူနာတင်ယာဉ်များ မြို့တွင်း မှာ မောင်းနှင်တဲ့အခါ ဥဩဆွဲပြီး မီးနီတဖျပ်ဖျပ်နဲ့ မောင်းနှင်သွားတာကို တွေ့ ဖူးကြမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ဝင်ဆာရဲတိုက်အတွင်း :ကို ဝင်လာတဲ့အခါမှာ တော့ ဥဩဆွဲခွင့် မရှိသလို မီးနီဖွင့်ခွင့်လည်း မပြုပါဘူး။ လူနာတင်ဖို့အတွက် ထမ်းစင်ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ သူနာပြုများ ဒုတိယထပ်က အခန်းတစ်ခန်းဆီ ဦးတည်သွားကြပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးရဲ့ အနီးကပ် ခြေမြန်တော် တစ်ဦးကို သူနာတင်ကတိနဲ့ သယ်ဆောင်သွားတာ မြင်လိုက်ကြရပါတယ်။ ဒီခြေမြန်တော် က ဘုရင်မကြီးအပါးမှာ အရိပ်သဖွယ် လိုက်ပါရတဲ့သူ

ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံစည်ရာမှာ မအောင်မြင်ဘဲ အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကျန်းမာရေး က နာလန်မထူတော့ပါဘူး။ ဒီအ ဖြစ်အပျက်က ၁၉၇၈ ခုနှစ် ၊ ဧပြီလအတွင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တာပါ။ အဲဒီ လူက အသက်မသေပေမယ့် ကျန်းမာရေး နာလန်မထူတာကို အကြောင်းပြပြီး အမှု ထမ်းဘဝကို စွန့်သွားခဲ့ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းလောက်မှာပဲ ဘုရင်မကြီးအပါးမှာ အနီးကပ် အမှု ထမ်းတဲ့ အားနက်စ်ဘဲနက်ဆိုသူကလည်း အသက်အရွယ် အိုမင်းလာပြီ ဖြစ်လို့ အငြိမ်းစား ယူသွားပြန်ပါတယ်။ သူက ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အပြီးလောက်ကတည်းက စတင်ပြီး ဘုရင်မကြီးအပါးမှာ ခစားနေခဲ့သူပါ။ အဲဒီ လို ဘုရင်မကြီးရဲ့ စိတ်တော် ကို သိကြတဲ့ အမှု ထမ်းနှစ် ယောက် ရတ်ချည်း လစ်လပ်သွားတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော် တို့ ခြေမြန်တော် များ ထဲက ဘယ်သူတွေ များ တိုးမြှင့်ခန့်ထားခွင့် ရမလဲလို့ စိတ်ဝင်တစား ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ဘုရင်မကြီးအပါးမှာ အမှု ထမ်းခွင့် ရတဲ့သူများ က သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စများ ကို ဆောင်ရွက်ပေးရပါတယ်။ သူ မွေးထားတဲ့ ခွေးကလေးကိုးကောင်ကို အစာကျွေးရခြင်း အပါအဝင်ပေါ့။ လစ်လပ်သွားတဲ့ ရာထူးနှစ် နေရာအနက် ပထမတစ်နေရာကို ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ Paul Whybrew က ရရှိ သွားပါတယ်။ နောက်တစ်နေရာက လစ်လပ်နေဆဲပါ။ ကျွန်တော် တို့ မသိတဲ့ အချက်တစ်ချက်က ဘုရင်မကြီးအနေနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်တဲ့ ပါတီပွဲများ မှာ မင်းမှု ထမ်းများ ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို တစ်စေ့တစ်စောင်း အကဲခတ်နေလေ့ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ သူ လေ့လာတာကလည်း အစုံပါပဲ။ တစ်ဦးချင်းရဲ့ ကိုယ်နှုတ်အမှုအရာ၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်မှု အစရှိတဲ့ အချက်တွေ ပါဝင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် တို့ဟာ ကုန်တိုက်များ မှာ မှန်ခန်းထဲထည့်ပြီး ပြသထားတဲ့ ရောင် ကုန်ပစ္စည်းများ ကို ဝယ်သူများ က စိတ်ကြိုက်လေ့လာ အကဲဖြတ်နေကြတာနဲ့ မခြားပါဘူး။

ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ ကျွန်တော် တို့ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးက မစ္စတာ ဂျန်မလွ၊ င်က လာတွေ့ဖို့ ဆင့်ခေါ်လာပါတယ်။ သူက “မင်းအနေနဲ့ ဘုရင်မကြီးအပါးမှာ အမှု ထမ်းဖို့ စိတ်ဝင်စားသလား” တဲ့။ အဖြေက နှစ် ခု မ ဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရုံပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့

အမှု ထမ်းသက် ၁၆ လအတွင်းမှာ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ ဘုရင်မကြီးအပါးက မင်းမှု
ထမ်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒီနေရာကို ရောက်တဲ့သူများ မှာ အထူးအခွင့်အရေး
ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ ထက် အပါးမှာ ခစားနေတဲ့
မင်းမှု ထမ်းများ က ဘုရင်မကြီးနဲ့ ပိုပြီး တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ ဆက်ဆံမှု ရှိလို့ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ရာထူးတိုးမြှင့်ခံထားခြင်း ခံရတဲ့ ဝန်ထမ်းနှစ် ဦးစလုံးရဲ့ နာမည် က ပေါလ်
ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိကြပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးက ပေါလ်လို့ ခေါ်တော် မူရင် ကျွန်တော်
တို့နှစ် ယောက် ထဲက တစ်ယောက် ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ခွဲခြားသိဖို့
လိုအပ်လာပါတယ်။ ဒီပြဿနာကို ဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြေရှင်းလိုက်ပုံက အရပ်ရှည်တဲ့
ပေါလ်ကို ‘အရှည်ကြီး’ အရပ်ပုတဲ့ ပေါလ်ကို ‘အပုလေး’ လို့ ခွဲခြားလိုက်ခြင်းပါပဲ။ အရှည်ကြီး
ပေါလ်က အရပ် ၆ ပေ ၂ လက်မရှိပြီး၊ ကျွန်တော် က အရပ် ၅ ပေ ၁၀ လက်မသာ ရှိပါတယ်။

တယ်လီဖုန်းဆက်ပြန်ရင်လည်း ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ရဲ့ အသံက
ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်တာကြောင့် ဘုရင်မကြီးက ‘အရှည်ကြီးလားဟေ့’ ‘အပုလေးလားဟေ့’
စသဖြင့် ကွဲကွဲပြားပြားသိအောင် မေးလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီ လိုပဲ သူနဲ့ သူညီမတော်
မာဂရက်တို့ရဲ့ အသံကလည်း ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်တာကြောင့် ဖုန်းဆက်သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
ကျွန်တော် တို့ကလည်း ခွဲခြားရတာ တော် တော် ခက်ပါတယ်။

အရပ် ၅ ပေ ၁၀ လက်မ ရှိပါလျက်နဲ့ အပုလေးလို့ အခေါ်ခံရတာ ကြောင့်
ဒီနာမည် ပြောင် ရခါစမှာ အခေါ်ခံရတိုင်း ကျွန်တော် ရင်ထဲ နာကျင်မှု ဝေဒနာ
ခံစားရပါတယ်။ ဘာကင်ဟမ်ရွှေနန်းတော် အတွင်း : ခစားနေခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုလုံး တော်
ဝင်မိသားစုများ က ကျွန်တော် ကို အပုလေးလို့သာ ခေါ်ကြပါတော့တယ်။ နာမည် ပြောင်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်ရပေမယ့် ကျွန်တော် က ဘုရင်မကြီးရဲ့ အနီးကပ်ခစားရတဲ့ မင်းမှု
ထမ်း ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် ခြေမြန်တော် များ နေရတဲ့ အဆောင်မှာ မနေရတော့ဘဲ
သူ့ထက်အဆင့်မြင့်တဲ့ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ရပါတယ်။

နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ၇ နာရီမှာ ကျွန်တော် တာဝန်များ
စတင်ထမ်းဆောင်ရပါတယ်။ ပထမဆုံး လုပ်ရတဲ့အလုပ် ကတော့ ဘုရင်မကြီးရဲ့ အချစ်တော်

ခွေးကလေးကိုးကောင်ကို လမ်းလျှောက်ပေးရတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ သူတို့ကိုးကောင်ရဲ့ နာမည်တွေ ကတော့ ဘရပ်ရှ်၊ ဂျော်လီ၊ ရှိဒီး၊ မစ်သ်၊ စမုတ်ကီ၊ ပိုက်ပါ၊ ဖေဘယ်လ်၊ စပါကီးနဲ့ ချစ်ပါတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ချစ်ပါတစ်ကောင်သာ အထီး ဖြစ်ပြီး ကျန်ရှစ်ကောင်က အမများ ပါ။ လမ်းလျှောက်ပေးပြီးရင် နံနက် ၈ နာရီတိတိမှာ သူတို့အားလုံးကို ဘုရင်မကြီးရဲ့ စက်တော်ဆောင်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ ခွေးကိုးကောင်ဟာ ဘုရင်မကြီးရဲ့ စက်ရာက နီးနီးချင်း အတွေ့့ချင်ဆုံး အရာတွေ ပါပဲ။

မနက် ၉ နာရီထိုးရင်တော့ ဒီကောင်တွေ ကို ဒုတိယအကြိမ် လမ်းလျှောက်ပေးရပါတယ်။ ၉ နာရီထိုးတာနဲ့ တစ်ပြိုက်နက် ဘုရင်မကြီးဟာ သူတို့ကို တံခါးဖါင့်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အပြင်မှာ စောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ချင်းစီကို လည်ပတ်များ စွပ်ပေးပြီး လမ်းလျှောက်ပေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ခွေးကိုးကောင်ကို ဆွဲထားရတာ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူးဆိုတာ ဆန်ဒရင်ဟမ် အိမ်တော်မှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တွေ့ ကြုံလိုက်ရပါတယ်။ အပြင်ထွက်ရတော့မယ် ဆိုရင်လည်း ဒီကောင်တွေ က သူ့ထက်ငါအရင် ထွက်ချင်ကြတာပါ။ တစ်မနက်မှာ တော့ လှေကားထစ်များ ပေါ်မှာ နှင်းမှု နံကလေးတွေ ကျနေတာကြောင့် စိန္တီပြီး လှေကားထစ်များ က ချောနေပါတယ်။

တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် ဖွင့်လိုက်ချင်း ကျွန်တော် က လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆီးဖမ်းလိုက်ပြီး တစ်ကောင်ချင်းစီကို လည်ပတ်တွေ စွပ်ပေးနေချိန်မှာ ကိုးကောင်စလုံး ဆူညံနေကြတာပါ။ လှေကားထစ်ဆီကို သူ့ထက်ငါ အပြေးအလွှား သွားကြတော့ ကျွန်တော်မှာ သူတို့အားကို နိုင်အောင် ထိန်းရင်း လှေကားထစ်ကို ဆင်းလိုက်ရာ စိန္တီနေတဲ့အတွက် တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျ သွားပါတော့တယ်။ ခွေးတွေ က နှင်းမှု နံတွေ ကြား ပြေးထွက်သွားပြီး ကျွန်တော် ကတော့ လှေကားထစ်ပေါ်မှာ သတိမေ့ ကျန်ရစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သတိရလာတဲ့အချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော် မျက်နှာပေါ်မှာ ဘုရင်မကြီးနဲ့ အိန်းမင်းသမီးတို့ရဲ့ မျက်နှာများ စီးမိုးနေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ “ပေါလ် နေကောင်းရဲ့ လား” လို့ ဘုရင်မကြီးက ကြင်ကြင်နာနာ မေးပါတယ်။ လှေကားထစ်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် သတိလစ်နေတာ ဆယ်မိနစ်လောက် ရှိပြီတဲ့။ ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင် သူတို့နှစ်

ယောက် ကပဲ ဖေးမပေးကြပါတယ်။ နောက်စေ့မှာ ဧရာမဘုကြီးတစ်ခု ထွက်နေတာ စမ်းလိုက်မိပါတယ်။ တော် တော် လေး နာနေတာကြောင့် ဘုရင်မကြီးက အိမ်တော် ဆရာဝန် ဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တဖို့ဒ်ကို ဆင့်ခေါ်ပြီး စမ်းသပ်စေပါတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာထဲမှာ ပဲ လှဲနေပါလို့ ဆရာဝန်က ညွှန်ကြား သွားပါတယ်။ နှင်းထဲမှာ ပြေးလွှားနေတဲ့ ခွေးကိုးကောင်ကိုတော့ တခြားအမှု ထမ်းတစ်ဦးက သိမ်းဆည်းလာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။

ဒီကောင်တွေ ကို အစာကျွေးရတာ ကတော့ သိပ်ဒုက္ခ မရောက်ပါဘူး။ ခွေးကိုးကောင်ရဲ့ အစာစားပွဲဟာလည်း ဧရာမပွဲတစ်ပွဲလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားပါတယ်။ ဘုရင်မကြီး အားလပ်နေတယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဇွန်းနဲ့ ခွံကျွေးတာပါ။ အဲဒီ လိုအခါမျိုးမှာ ကျွန်တော် အနေနဲ့ ဘုရင်မကြီးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စများ ကအစ ပြောဖို့အခွင့်အရေး ရပါတယ်။ ဘာကင်ဟမ် နန်းတော် မှာ ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ဝင်ဆာရီတိုက်မှာ ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ဆာဒရင်ဟမ် အိမ်တော် မှာ ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ဘာမိုရယ်လ် ရဲတိုက်မှာ ပဲ ဖြစ် ဖြစ် ခွေးတွေ ကတော့ ဘုရင်မကြီး သွားလေရာ ပါပါတယ်။ ခွေးတွေ ကို အစာကျွေးရင်း ဘုရင်မကြီးနဲ့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနေပြီဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက် မရှိဘူးပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နှစ် ပေါင်းများစွာ အဲဒီ အခွင့်အရေး ကို ကျွန်တော် ရခဲ့ပါတယ်။

ခွေးတွေ ကို ဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင် အစာကျွေးတော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် က လိမ္မော်ရောင် ပလတ်စတစ်ခွက် ကိုးလုံးကို တန်းစီချထားပေးရပါတယ်။ ထိုင်စရာ မြက်ဖျာကလေး ကိုးချပ်ကိုလည်း သူ့နေရာနဲ့သူ ချထားပေးပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးက တစ်ကောင်ချင်းစီကို နာမည် ခေါ်ပြီး ခွက်တစ်ခွက်ချင်း ချပေးတော့မှ ဒီကောင်တွေ ကလည်း စားကြတာပါ။ အဲဒီ လို အချိန်မျိုးမှာ ဆိုရင် ဘုရင်မကြီးရဲ့ စိတ်က နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပြီး ပျော်ရွှင်နေတဲ့အတွက် စကားတွေ လည်း အများ ကြီး ပြောတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ သူငယ်ဘဝအကြောင်းတွေ ကို ပြန်ပြောရင်း တစ်ခပ်ခပ် ရယ်မောနေတဲ့ အခါတွေ လည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဘုရင်မကြီးက စကားပြောတဲ့အခါမှာ ‘သိလား ပေါလ်... အဲဒီ တုန်းက အရမ်းထူးဆန်းတာပဲ...’ လို့ အစချီတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများ နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း ‘မနေ့က ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့သလဲ သိလား...’ လို့ အစချီတတ်ပြန်ပါတယ်။ သူ ရယ်မောခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခုကို ပြောချင်ရင်တော့ ‘သိပ် ရယ်ရတာ ပဲ သိလား’ လို့ ပြောပါတယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့ပြိုင်မြင်းတွေ က ပြိုင်ပွဲမှာ ဆုဖလား ရပြီဆိုရင် ‘မြင်းတစ်ကောင် ဆုရပြန်ပြီကွဲ့...’ လို့ ပြောတတ်ပါသေးတယ်။

အခါပေါင်းများစွာ ဘုရင်မကြီးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့် ရခဲ့စဉ်အတွင်း တုန်းက တစ်ကြိမ်မှာ တခြားဘုရင် တစ်ယောက် ရဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော် ကြားခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ပထမမြောက် ချားလ်စ်ဘုရင်အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရင်မကြီး ပြောပြနေစဉ်အတွင်း မှာ ကျွန်တော် စိတ်များ က ၁၆၄၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့ လန်ဒန်မြို့တွင်း ကို ဧကရာဇ်စနစ် ဆန့်ကျင်ရေး သမား အိုလီဗာကွမ်းဝဲလ်က လူစုလူဝေးနဲ့ အလံတွေ ကိုင်ဆောင်ပြီး ချီတက်လာကာ ချားလ်စ်ဘုရင်ကို ကွပ်မျက်ခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းကို ပြန်လည်မြင်ယောင် လာစေပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ တော့ ဘုရင်မကြီးက ‘သိလား ပေါလ်... မနေ့က အထူးဆန်းဆုံးကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သကွယ့်’ လို့ အစချီပြီး ပြောပြပါတယ်။ ပထမမြောက် ချားလ်စ်ဘုရင်ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ လူအုပ်ကြီးထဲက တစ်ယောက် သော သူရဲ့ အဆက်အနွယ်တစ်ဦးက ဘုရင်မကြီးထံကို စာရေး လာခြင်းပါပဲ။ သူက ချားလ်စ်ဘုရင် ခေါင်းဖြတ်ကွပ်မျက်ခြင်း မခံရမီ ဂိုက်ဟောလ်ရဲ့ အပြင်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေများ ကို ရေး သားခဲ့တာပါတဲ့။ ခွေးစာများ ကို ရောစပ်နေရင်းက ဘုရင်မကြီးက ကျွန်တော် ကို ဆက်လက်ပြောကြားတာ ကတော့ ‘သူတို့ ချားလ်စ်ဘုရင်ရဲ့ ခေါင်းကို ကုပ်ကနေ ခုတ်သတ်လိုက်တော့ အရိုးတစ်စုက လူအုပ်ထဲကို လွင့်စဉ်ကျသွားသတဲ့ကွယ်။ အဲဒါကို တို့များ ဆီ စာရေး တဲ့ သူရဲ့ အဆက်အနွယ်က ကောက်ပြီး သိမ်းထားခဲ့တာတဲ့။ သူကနေတစ်ဆင့် မျိုးဆက်အဆင့်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်း သိမ်းဆည်းလာခဲ့ကြတာ အဲဒီ အရိုးကို အခု ပို့လိုက်တာပဲ’ တဲ့။

ဘုရင်မကြီးစကားမှာ ကျွန်တော် နစ်မြောနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်

ခြေထောက်နားမှာ ရှိတဲ့ ခွေးကိုးကောင်ကိုတောင် မေ့သွားခဲ့ပါတယ်။ သိလိုဇောနဲ့
'ဘုရင်မကြီးက အဲဒီ အရိုးကို ဘယ်လိုများ စီရင်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါသလဲ' လို့
မေးကြည့်လိုက်တော့ 'လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ် ပေါလ်ရဲ့၊ အဲဒါ ကတော့
ဒီအရိုးရဲ့ ပိုင်ရှင်ဆီကို ပြန်ပို့ပေးရမှာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မနေ့ကပဲ အဲဒီ အရိုးကို သင်္ချိုင်းတော်
ထဲမှာ ရှိတဲ့ ချားလစ်ဘုရင်ရဲ့ ခေါင်းထဲ အထည့်ခိုင်းလိုက်ပြီလေ' လို့ ဖြေပါတယ်။

'ထူးဆန်းတာ ပြောရဦးမယ် ပေါလ်ရဲ့ ... အဲဒီ အရိုးကို ချားလစ်ဘုရင်ရဲ့
ခေါင်းထဲကို ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပါလို့ တို့က အမိန့်ပေးလိုက်တော့ မင်းချင်းတွေ က နှစ်
ရာပေါင်းများစွာ လေအလုံပိတ်ထားတဲ့ ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်ကြတယ်လေ၊ အံ့ဩစရာ
ကောင်းလိုက်တာ ပေါလ်ရယ်၊ ချားလစ်ဘုရင်ရဲ့ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေ က မပျက်မစီးဘဲ
ရှိနေသတဲ့' လို့ အံ့ဩတကြီး ဆက်ပြောပါတယ်။ သူ အံ့ဩတာထက် ကျွန်တော် က
ပိုပြီးအံ့ဩခဲ့ရပါတယ်။

ဘုရင်မကြီးက ဇဝနဉာဏ်ရှိတဲ့အပြင် ကျေးလက်က လူများ ကိုလည်း
အထူးချစ်ခင်တတ်တဲ့စိတ် ရှိပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင် ကျေးလက်မှာ မွေးဖွားခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့်
ဘုရင်မအဖြစ် ရောက်ရှိလာတဲ့အခါမှာ တော့ အသုံးအနှုန်း လေယူလေသိမ်းတို့က
ကျေးလက်ဟန် ပျောက်ခဲ့ပါပြီ။ အင်္ဂလန်အရှေ့ပိုင်း အိုင်ယာလန်၊ ယော့ရှိုင်းယား၊ မာစီဆိုက်ဒ်၊
ဩစတြေးလျားမှ သူ့ခရီးအတွင်း ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့တဲ့ သူများ ကိုလည်း မမေ့မလျော့ ရှိတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကို
မှတ်မိပါတသေးတယ်။ တော်ဝင်မိသားစု စီးနင်းလိုက်ပါလာတဲ့ အမိုးဖွင့်ကားနောက်မှာ
ကျွန်တော် က ဘုရင်မ သက်တော် စောင့်အဖြစ် ထပ်ကြပ်မကွာ စီးနင်းလိုက်ပါလာရလို့
သူတို့ပြောသမျှကို ကြားနေရပါတယ်။ ပရိသတ်အတွင်း မိသားစုရဲ့ ကား
ဖြတ်သန်းသွားတဲ့အခါမှာ ကျေးလက်သူကြီးတစ်ဦးက 'လစ်ဇ်ရေ... ကျုပ်တို့ကိုလည်း
လက်ပြပါဦးတော် ' လို့ အော်လိုက်ပါတယ်။ သူ့အော်သံကို ကြားလိုက်တဲ့ ဘုရင်မကြီးက ပြုံး
တော် မူလိုက်ပါတယ်။ အနားမှာ ရှိတဲ့ သူ့သားတော် ချားလစ်မင်းသားက ကျေးလက်သေလံနဲ့
ပြောလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ စကားကို နားမလည်လိုက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူမယ်တော်

ကိုလှမ်းပြီး ‘သူတို့ ဘာအော်လိုက်တာလဲ မာမီ’ လို့ မေးလိုက်တော့ ဘုရင်မကြီးက ဘာသာပြန်ပြောပြပါတယ်။ ပြီးတော့ ပရိသတ်တွေ ကို လက်ပြုမြဲ ပြနေတာကြောင့် အနားမှာ ပါတဲ့ ကြင်ယာတော် ဖိလစ်မင်းသားကြီးနဲ့ သားတော် ချားလ်စ်တို့က ဘုရင်မကြီးကို ဒီလိုပြောရဲသူ ရှိလေခြင်းဆိုပြီး ရယ်ကြတာကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အနီးကပ်နေခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်၊ အနေနဲ့ ဘုရင်မကြီးရဲ့ ပင်ကိုယ်သဘာဝ လိုက်လံတဲ့ အပြုံး များ ကို ပြည်သူတွေ မြင်စမ်းစေချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူလည်း မိန်းမသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရိုးရာဓလေ့တွေ ၊ အဆောင်အယောင်တွေ ၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ ကို ဦးလည်မသုတ် ထမ်းရွက်နေရတာ ကြောင့် ဣန္ဒြေဆယ်ပြီး နေရတာ ပါ။ တကယ်တော့ သူဟာ အမြဲတစေ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြုံး ပြုံး ရွှင်ရွှင် နေတတ်တဲ့ အမျှ :သမီးကြီးတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံအရ ဘုရင်မကြီးဟာ ဟိတ်ကြီး၊ ဟန်ကြီးနဲ့ နေတတ်သူ မဟုတ်လို့ စကားပြောရတာ လည်း လွယ်ကူပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ပန်းဥယျာဉ်တွေ အကြောင်း၊ တောရိုင်းသဘာဝတွေ အကြောင်း၊ ငြိပြာ ဖြစ်ကြတဲ့အခါတွေ ရှိပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးက လူတွေ ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူဆိုတာ ကျွန်တော် သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ သူ တွေ့ဖူးကြုံဖူးခဲ့တဲ့ သူတွေ ရဲ့ အကြောင်းကို မကြာခဏ ပြန်ပြောင်းပြောပြတာတွေ ရှိသလို မကြာခင်ကာလမှာ တွေ့ရကြုံရမယ့်သူတွေ ရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ကြိုတင်လေ့လာ ပြောပြတတ်တာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူဟာ ဘုရင်မ ဖြစ်လာတဲ့ တောသူမကြီးတစ်ဦးနဲ့ ပိုပြီး တူပါတယ်။

နောက်တစ်ချက် ကတော့ သူဟာ ဘယ်ခွေးချစ်သူနဲ့မှ မတူ၊ ထူးထူးခြားခြား ချစ်တတ်သူတစ်ဦးပါ။ တစ်ခါတုန်းက သူ့ခွေးတစ်ကောင် ချောင်းဆိုးနေတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကြမ်းပေါ်မှာ ခူးထောက်ပွေယူပြီး ပါးစပ်ဖြုတ်ပေးတော့ ကျွန်တော် က သူ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ခွေးပါးစပ်ထဲကို ဆေးသေသေချာချာ ရောက်သွားအောင် ဆေးထိုးပြန်နဲ့ ထိုးထည့်ပေးရပါတယ်။ ခွေးကလေးတွေ က အကောင်းသေးသေးလေးတွေ ဆိုပေမယ့် သူတို့မှာ လည်း ခွေးကြီးများ လိုပဲ ဒေါသစိတ်ရှိပြီး မလိုရင် ရန်မူတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော် တို့ ဝင်ဆာရဲတိုက်မှာ ရောက်နေကြပါတယ်။ အဲဒီ ညမှာ ဘုရင်မကြီးက

ညစာစားပွဲတစ်ခု တက်ဖို့အတွက် အပြင်သွားနေပါတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိတာကြောင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဖွင့်ပြီး ဘီဘီစီ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်မှ ဒါးလတ်စ်ဇာတ်လမ်းတွေ ကို ကြည့်နေပါတယ်။

အစီအစဉ်ပြီးသွားတော့ ခွေးတွေ ကို ညအိပ်ရာမဝင်ခင် နောက်ဆုံးလမ်းလျှောက်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ပါတယ်။ အပြင်ထွက်ရာမှ ဖြစ်လို့ ကုတ်ဝတ်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီကောင်တွေ က တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေး သွားပါလေရော။ ခွေးကိုကောင်အနက်က ဂျော်လီဆိုတဲ့ ခွေးမကလေးက အသေးဆုံး ဖြစ်ပြီး သားတော် မင်းသားများ ဖြစ်တဲ့ အင်ဒရူးနဲ့ အက်ဒဝပ်တို့ရဲ့ ခွေးမလေးလိုလည်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ ခွေးကလေးပါ။

ဒီတစ်ကောင်တည်းကို ကျန်တဲ့အကောင်တွေ က သည်းသည်းမည်းမည်း :
ဝိုင်းကိုက်ကြတာကြောင့် နန်းတော် တစ်ခုလုံး ခွေးသံများ နဲ့ ဆူညံကုန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်တော့ ဂျော်လီခမျာ ကော်ရစ်ဒါထောင့်တစ်နေရာမှာ သွေးအလူးလူးနဲ့ ရှိနေပါပြီ။ ဗိုက်မှာ လည်း စုတ်ပြတ်နေပြီ။ ခွေးတွေ ဆူညံသံကို အမှု ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ခရစ္စတိုဖာဘရေး က ကြားလိုက်တာကြောင့် ပြေးထွက်လာပါတယ်။

ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ကျန်တဲ့ခွေးတွေ ကို တံခါးပိတ်ပြီး ထိန်းသိမ်းဖို့ ကြိုးစားကြရာ ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် စလုံး ခွေးကိုက်ဒဏ်ရာများ ၊ အစွယ်နဲ့ ခြစ်မိတဲ့ ဒဏ်ရာများ အနံ့ပါပဲ။ ဂျော်လီကလေး သေမှာ သေချာသလောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ခေါင်းထဲကို နောက်ထပ်အတွေ့ :တစ်ခု ဝင်လာပါတယ်။ တကယ်လို့ ဒီခွေးလေးသာ သေသွားရင် ဘုရင်မကြီး အမျက်တော် ရမှာ သေချာတယ်ဆိုတဲ့ အတွေ့ :ပါပဲ။

တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်ကိုပင့်ပြီး ဂျော်လီကို ဆေးကုသစေသလို ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာများ လည်း ကုသမှု ခံယူရပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့အတွက်တော့ မေးခိုင်ကာကွယ်ဆေး ထိုးပေးပြီး ခွေးကိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာများ ကို ဆေးထည့်ပေးရုံပါပဲ။ ခွေးမကလေးကိုတော့ အရေး ပေါ်ခွဲစိတ်ကုသမှု လုပ်ကြရပါတယ်။ သူ အသက်ရှင်ခဲ့ပေမယ့် ဝမ်းဗိုက်မှာ တော့ အချက် ၂၀ တိတိ ချုပ်ခဲ့ရပါတယ်။

ညစာစားပွဲက ဘုရင်မကြီး ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ အ ဖြစ်အပျက်ကို

အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော် က သံတော် ဦး တင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော် တွေ
ကြောက်ထားသလို မဟုတ်ဘဲ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ ကြုံလိုက်ရပါတယ်။
သူ့ခွေးအတွက် ဒေါသ ဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့် နားလည်မှု ရှိစွာ နဲ့ သူ့ဒေါသကို
ထိန်းသိမ်းသွားခဲ့ပါတယ်။ အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ
တိုင်းရင်းဆေးနှစ် လုံး ယူဆောင်လာပါတယ်။ ‘ရှေ့.... ပေါလ် ဒီဆေးသောက်လိုက်၊
ဒဏ်ရာတွေ သက်သာသွားလိမ့်မယ်’ တဲ့။ တကယ်တော့ ဒီခွေးတွေ အကြောင်း ကျွန်တော်
ဂဗနဏ မသိခဲ့တာပါ။ သူတို့က မကြာခဏ အဲဒီ လို အချင်းချင်း ကိုက်တတ်ကြသတဲ့။
အစာကျွေးနေစဉ် တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် စောင်းနေကြပြီဆိုရင် ဘုရင်မကြီးက ‘ဟဲ့...
တိတ်ကြစမ်း၊ ဘယ်တော့မှ သင့်သင့်မြတ်မြတ် မရှိကြဘူး’ လို့ အော်လေ့ရှိပါတယ်။

တစ်ခါတလေ ခွေးတွေ ကို အစာကျွေးရင်း ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက်
စကားလက်ဆုံကျနေတုန်း ဒီကောင်တွေ ဖောက်လာပြီဆိုရင် စကားလမ်းကြောင်းက
ပြတ်ကရော။ ဘုရင်မကြီးက သူ့ခွေးတွေ နဲ့ မြင်းတွေ ကို အင်မတန် ချစ်ပါတယ်။
ဘယ်စံအိမ်မှာ ပဲ ပြောင်းရွှေ့စံနေသည် ဖြစ်စေ၊ ခွေးတွေ ကတော့ မ ဖြစ်မနေပါရတာ ပဲ။
စံအိမ်အတွင်းမှာ သူ သွားလေရာကို သူ့ခွေးတွေ က တကောက်ကောက် လိုက်တတ်စမြဲမို့
သူ့လာပြီဆိုတာ ခွေးတွေ အသံကြားရင် ကြိုတင်သိနိုင်ပါပြီ။ ဘုရင်မကြီးရဲ့ ခွေးတွေ က
သူ့ကြင်ယာတော် နဲ့တောင် နီးစပ်ခွင့်မပေးသလိုပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ဘုရင်မကြီးက
သူ့ခန်းမဆောင်ထဲမှာ ရေး မှတ်အလုပ်လုပ်နေရင် ခွေးတွေ က ခန်းမဆောင်ထဲကို ဝင်တဲ့
အပေါက်တိုင်းမှာ တစ်ကောင်စီ အိပ်နေတတ်ပါတယ်။ ကြင်ယာတော် မင်းသားကြီး
အခန်းထဲကိုဝင်မယ်ဆိုရင် သူတို့ကို ကျော်ခွပြီးမှ ဝင်ရတာ ဖြစ်လို့ ‘ဒီခွေးတွေ ကလည်းကွာ၊
ဘာ ဖြစ်လို့များ ဒီလောက်တောင် အများ ကြီး မွေးရတာ လဲ’ လို့ သူ့အသံ သြသြကြီးနဲ့
ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

သူ့ဘာပဲပြောပြော ဘုရင်မကြီး ကတော့ ခွေးတွေ ချစ်တဲ့စိတ်ကို
လျှော့လေ့မရှိပါဘူး။ ‘ဒါလင်ရယ်... ခွေးကလေးတွေ က ချစ်စရာလေးတွေ ပါ’ လို့
သူ့ကြင်ယာတော် ကို နှစ် သိမ့်တတ်ပါတယ်။ အပြင်လောကမှာ လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျှ

ဆိုသလို တံဆိပ်ခေါင်းစုသူများ ရှိကြပြီး ဘုရင်မကြီး ကတော့ ခွေးပုကလေးတွေ စုဆောင်းကျွေးမွေးရတာ ကို ဝါသနာထုံတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ဒီအကျင့်က သူမရဲ့ အဘိုး ဖြစ်သူ ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ဘုရင်က စခဲ့တာလို့ ဆိုနိုင်ပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ခွေးပုကလေးများ အများ ဆုံး ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူလို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ခွေးတွေ က လူစိမ်းတွေ ဆိုရင် ဆီးဟောင်ကြတော့တာပဲ။ သူတို့ ဘယ်လောက်ပဲ ဟောင်ဟောင် သူတို့သခင်မက 'ကဲ တော် ကြစမ်း... အားလုံးပါးစပ်ပိတ်' လို့ တစ်ခွန်းပြောလိုက်ရင် တစ်ကောင်မှ အသံမထွက်တော့ပါဘူး။ ခွေးများ ကအစ သူ့အမိန့်ကို နာခံကြပါတယ်။

ခွေးများ ကို တစ်ကြိမ် လမ်းလျှောက်ပေးရင် အနည်းဆုံး ၄၅ မိနစ် ကြာပါတယ်။ မိုးရွာသည် ဖြစ်စေ၊ နေပူသည် ဖြစ်စေ လမ်းလျှောက်ပေးရမည်။ ခွေးကိုးကောင်စလုံးရဲ့ လည်ပတ်များ မှာ ဘုရင်မရဲ့ ခွေး ဖြစ်ကြောင်း အမှတ်အသားအ ဖြစ် ရေး ထားတဲ့ သတ္တု ဝိုင်းကလေးတွေ ပါပါတယ်။ မတော် တဆ ပျောက်ရှုသွားရင် တွေ့တဲ့သူက ပြန်ပို့နိုင်အောင်ပါ။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော် အဲဒီ ခွေးကိုးကောင်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်ပြီး မိုးရေတွေ စိုရွာကာ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခွေးက ကိုးကောင်အစား ရှစ်ကောင်ပဲ ပါလာခဲ့ပါတယ်။

'ဟဲ့... ခွေးက ရှစ်ကောင်ပဲ ရှိပါကလား၊ ရှိမှန်း ပါမလာဘူး' လို့ ဘုရင်မကြီးက ထိတ်လန့်တကြား ဆိုပါတယ်။

'စိတ်မပူပါနဲ့ သခင်မ၊ ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ထွက်ပြီး ပြန်ရှာပါဦးမယ်' လို့ လျှောက်တင်လိုက်ပါတယ်။ အပြင်မှာ တော့ မိုးတွေ က သည်းကြီးမည်း ကြီး ရွာနေဆဲပါ။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ပျောက်နေတဲ့ ရဲဒိုးကို 'ဒီး' မြစ်ရဲ့ နံဘေးမှာ ပြန်တွေ့ရပါတယ်။ ဒီတော့မှပဲ ကျွန်တော် မှာ အသက်ဝဝ ရှူနိုင်ပါတော့တယ်။

ခွေးတွေ ထဲက တစ်ကောင်တည်းသော အထီး ဖြစ်တဲ့ ချစ်ပါက ကျွန်တော် နဲ့ ပိုပြီး ကျွမ်းဝင်လာတာကို ဘုရင်မကြီးက သတိထားမိပါတယ်။ သူ့အပါးမှာ ခစားရတဲ့ တစ်နှစ်

တာကာလအတွင်း : ချစ်ပါကို ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲမှာ သိပ်ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာလဲမိုရယ်လဲ၊ ဆာဒရင်ဟမ်၊ ဝင်ဆာရဲတိုက်များ မှာ သာ ကျွန်တော် နဲ့ အိပ်ခွင့်ပြုပြီး ဘာကင်ဟမ်နန်းတော် ရောက်ရင်တော့ ခွင့်မပြုပါဘူး။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဘာကင်ဟမ်မှာ ကျွန်တော် နေရတဲ့အခန်းက ဘုရင်မရဲ့ စက်ရာဆောင်နဲ့ ဝေးလို့ပါပဲ။ ချစ်ပါက ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ပြီးဆိုရင် ကျွန်တော် ကုတင်ခြေရင်းမှာ အမြဲအိပ်လေ့ ရှိပါတယ်။ နောက်ကိုးနှစ် အကြာမှာ တော့ သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရပါတယ်။

...

ဘုရင်မကြီးရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝ ကတော့ နာရီလက်တံများ လိုပဲ ပုံမှန်လှုပ်ရှားမှု သာ ရှိပါတယ်။ မနက် ၈ နာရီထိုးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပေးမယ့် ဝန်ထမ်းက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး တစ်အိုးပါတဲ့ ဗန်းကိုကိုင်ဆောင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်ရပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ သူ့ခွေးကိုးကောင်တို့ကလည်း အခန်းထဲကို တစ်ပါတည်း လိုက်ပါသွားကြတာပါ။ အဲဒီ ဝန်ထမ်းက အခန်းထဲကို သူရောက်ပြီးဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ခန်းရဲ့ ခန်းဆီးများ ကို ဆွဲဖွင့်ပေးရပါတယ်။

တော် ဝင်မိသားစုများ အတွက် ခန့်ထားတဲ့ နွားနို့သမားက ဝင်ဆာနန်းတော် ကြီးမှာ ဘယ်သူမှ မနိုးခင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နွားနို့များ လာပို့ရပါတယ်။ ဝင်ဆာဂရိတ်ပတ်ဒ်မှာ မွေးမြူထားတဲ့ ဂျာဆီနွားမတစ်အုပ်မှ ရရှိတဲ့ နွားနို့များ ကို တော် ဝင်မိသားစုများ အတွက် ရွှေနန်းတော် အမှတ်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ အဝကျယ် ပုလင်းများ မှာ ထည့်ပြီး လာပို့ရတာ ပါ။ ပုလင်းများ ရဲ့ ထိပ်ဝမှာ တော့ အစိမ်းနဲ့ ရွှေရောင် ပုလင်းဖုံးများ ခပ်နှိပ်ထားပြန်ပါတယ်။ ထိုနည်းတူစွာ ပဲ နွားနို့များ မှ ချက်လုပ်ထားတဲ့ မလိုင်များ ကိုလည်း သီးခြားပို့ပေးရပါတယ်။ မနက် ၉ နာရီအချိန်မှာ တော့ ဘုရင်မကြီးက ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ကာ ထမင်းစားခန်းအတွင်း : ဝင်ရောက်ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ဆောင်ထားတာ ကတော့ ရှေးဟောင်း ရောဘတ်စ်ရေဒီယို တစ်လုံးပါ။ ပုံမှန် ဘီဘီစီကို ဖွင့်ထားမြဲပါ။ သူ ဝင်မလာခင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း :မှာ ကျွန်တော် က နံနက်စာအတွက် အသီးအနှံများ နဲ့ ထမင်းစားပွဲကို ပြင်ဆင်ထားရပါတယ်။ ဒီထမင်းစားခန်းက မိသားစုအားလုံး

စုံစုံညီညီ စားသုံးတဲ့အခါမှာ အသုံးပြုဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ ဖြစ်ပေမယ့် များ သော အားဖြင့် ဘုရင်မကြီးက သူ တစ်ယောက် တည်းသာ ဒီနေရာမှာ စားလေ့ရှိပါတယ်။ လူလေးယောက် ထိုင်စားလောက်တဲ့ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းက နေရောင် ခြည် အပြည့်အဝရနိုင်တဲ့ ခန်းမကြီးရဲ့ အလယ်ခေါင်တည့်တည့်မှာ တည်ရှိပြီး ဒီအခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်များ က နေရောင် ခြည်ဝင်နိုင်အောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြတင်းပေါက်များ ကို ထားရှိပါတယ်။ နံရံပေါ်မှာ တော့ ရွှေဘောင်ကွပ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားပါတယ်။

နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း မြင်တွေ့ရဖန်များ လို့ ရိုးနေပြီ ဖြစ်တဲ့ မြင်ကွင်း ကတော့ နံရံတစ်ဖက်မှာ ကပ်ထားတဲ့ စားပွဲပေါ်က လျှပ်စစ်ရေခွေးကရား နံဘေးမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စောင့်နေတဲ့ ဘုရင်မကြီးရဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲ။ ရေခွေးဆူလာလို့ ကရားက အသံထွက်လာချိန်မှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ငွေခရားထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ကို နှပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ဗြိတိသျှသတင်းစာများ ကို အကြမ်းဖျင်း အပြေးအလွှား ကြည့်တတ်ပါတယ်။ စနစ်တကျ ဖိုင်နဲ့တွဲ ပေးထားတဲ့ သတင်းစာများ ကတော့ The Times, Daily Telegraph, The Daily Express, Daily Mail, Daily Mirror တို့ ဖြစ်ပြီး မြင်ပွဲသတင်းဖော်ပြတဲ့ သတင်းစာများ မှာ တော့ အဲဒီ သတင်း တည့်တည့်မြင့်နိုင်အောင် စာမျက်နှာကိုပါ ဖွင့်ပေးထားရပါတယ်။ ဘုရင်မကြီး စိတ်ကြိုက် မဂ္ဂဇင်းတွေ ကတော့ Parners and Queen, Tatler နဲ့ Horse and Hound မဂ္ဂဇင်းများ ပါပဲ။ ဘယ်တော့မှ မဖတ်တာ ကတော့ Sun နဲ့ Daily Star တို့ပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ သတင်းစာများ မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ တော် ဝင်မိသားစုများ ရဲ့ သတင်းကိုတော့ ပြန်ကြားရေး ရုံးက မနက်တိုင်း အကျဉ်းချုပ် ရေး သားပြီး သတင်းစာများ နံဘေးမှာ ချထားပေးရပါတယ်။

Daily Telegraph သတင်းစာမှာ ပါတဲ့ စာလုံးပဟေဠိကို ဘုရင်မကြီးက အထူးစိတ်ဝင်စားတဲ့အတွက် အဲဒီ စာမျက်နှာကိုလည်း အဆင်သင့် ဖတ်ရှုနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးရပါတယ်။ သတင်းစာမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ပဟေဠိနှစ် ခုစလုံးကို အပြီးဖြည့်တဲ့အကျင့် ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေ သတင်းစာ မဖတ်နိုင်တဲ့ အခါများ မှာ လည်း တာဝန်ရှိသူများ က အဲဒီ ပဟေဠိ စာမျက်နှာများ ကို သီးခြားစုစည်းထားရပါတယ်။ ပြည်ပခရီးစဉ်များ က ပြန်ရောက်လို့

အားလပ်ပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပဟေဠိကို ကိုင်တော့တာပါပဲ။

ပထမဆုံးဖတ်တဲ့ သတင်းစာက Sporting Life သတင်းစာပါ။ ဒီသတင်းစာမှာ နေ့စဉ်ပြိုင်မယ့် မြင်းပွဲသတင်း၊ မြင်းပြိုင်ပွဲနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အစည်းအဝေး သတင်းတွေ ကို ဖတ်ရှုတာပါ။ ဘုရင်မကြီးမှာ အိပ်ဆောင် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ရှိပါတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်မှာ မြင်းပွဲသတင်း အနိုင်အရှုံးတို့ကို ဘုရင်မကြီးရဲ့ မြင်းပြိုင်ပွဲမန်နေဂျာက နေ့စဉ် ဖြည့်စွက်ပေးထားရပါတယ်။ ဖြည့်စွက်ပေးရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ကတော့ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်မှာ သူမရဲ့ ဘယ်မြင်းတွေ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်အလက်တွေ ပါပဲ။ တာဝန်ချိန်ကလွဲရင် သူ စိတ်အဝင်စားဆုံးက မြင်းပြိုင်ပွဲပါ။ Sports of Kings စာစောင်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ မြင်းများ အကြောင်း၊ မြင်းထရီန်နာများ အကြောင်း၊ ဂျော်ကီများ အကြောင်း၊ မြင်းစောင်းများ အကြောင်း၊ နိုင်သွားတဲ့မြင်း၊ ရှုံးသွားတဲ့မြင်း စတဲ့ အကြောင်းအရာများ ဟာ သူမ စိတ်အဝင်စားဆုံး အကြောင်းအရာတွေ ပါ။

ဘုရင်မကြီးနဲ့ စကားလက်ဆုံကျချင်ရင် မြင်းပွဲအကြောင်းကသာ စပြောလိုက်။ ဒါဆိုရင် သေချာပေါက် စကားလက်ဆုံ ကျတော့မှာ ပဲ။ ဒါပေမယ့် တော် ရုံတန်ရုံ မြင်းပွဲအကြောင်း သိရုံလောက်နဲ့တော့ သွားမစမ်းလေနဲ့။ သူက အင်မတန် ကျွမ်းကျင်နေတဲ့သူ ဖြစ်တော့ ကိုယ့်ဘက်က တပ်ခေါက်သွားရနိုင်တယ်။ ကျွန်တော် က မြင်းများ နဲ့ ပတ်သက်လို့ မကျွမ်းကျင်တော့ သူ့ကို အဲဒီ လိုစကားမျိုး မစရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေမှာ တော့ သူ့မြင်းတွေ အကြောင်း နည်းနည်း ပါးပါး တီးမိခေါက်မိ ပြောမိတာတွေ ရှိပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ တော့ ‘ဘုရင်မကြီးခင်ဗျာ... ဒီနေ့ ဟိုင်းကလဲမြင်းကလေး ဝင်ပြိုင်မယ်လို့ သိရပါတယ်၊ နိုင်ခြေများ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ’ လို့ မေးမိပါတယ်။

ဒီတော့ ဘုရင်မကြီးက ‘ဒါ ကတော့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်အပေါ်မှာ မူတည်တယ်ကွယ်’ လို့ ဆိုပြီး သိပ္ပံနည်းကျတဲ့ ရှင်းလင်းချက်များ ဖြစ်တဲ့ မြင်းရဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်၊ သူ့ပြိုင်ဘက်တွေ သူ့အဆင့် စသဖြင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြလိုကတဲ့ မြင်းပွဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတတွေ တော် တော် များများ ကျွန်တော် ရလိုက်ပါတယ်။

ဘုရင်မကြီးထံမှ ဒီနေ့တော့ ဘယ်မြင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းတာ ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် မသိခဲ့၊ မရခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော် ကတော့ ကိုယ့်ဘုရင်မအပေါ်မှာ သစ္စာရှိစွာ နဲ့ သူ့မြင်းတွေ ဘက်ကချည်း လောင်းခဲ့တာပါ။

မနက် ၁၀ နာရီဆိုရင် အလုပ်ကစပါပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ ခလုတ်ပေါင်းများစွာ ပါတဲ့ စက်ခလုတ်ခုံတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ပထမဆုံး 'ကိုယ်ရေး အတွင်းရေးမှူး' လို့ စာကပ်ထားတဲ့ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး လေသံနဲ့ 'ခဏလောက် လာခဲ့ပါလားကွယ်' လို့ ခေါ်တော့တာပါပဲ။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကိုယ်ရေး အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်တဲ့ ဆာမာတင် ချာတရိစ် ရောက်လာတော့တာပါပဲ။ သူ ရောက်လာပြီဆိုရင် လက်ထဲမှာ စာတွေ ထည့်ထားတဲ့ လေးထောင့်ကျကျ တောင်းတစ်လုံး ကိုင်ဆောင်လာတော့တာပဲ။ တံခါးရွက်ကို အသာအယာ ခေါက်လိုက်ပြီး သူလင်လာကာ ဘုရင်မကြီးနဲ့ နှစ်ယောက် သား အလုပ်တွေ ရှုပ်ငှက်တော့တာပါပဲ။ တက်ရမယ့် ပွဲတွေ၊ လက်ခံတွေ ဆုံရမယ့် သူတွေ စသဖြင့် ဘုရင်မကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို သူက တာဝန်ယူ စီစဉ်ပေးရတာ ပါ။

တစ်နေ့လုံး စားပွဲမှာ တစ်ယောက် တည်း အလုပ်လုပ်တာဟာ ဘုရင်မကြီးအတွက် နေ့စဉ် ဝတ္တရားတစ်ခု ဖြစ်သလို နေ့လယ်စာ စားသုံးရာမှာ လည်း တစ်ယောက် တည်းသာ စားသုံးတတ်ပါတယ်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံဟာ ခေတ်မီတိုးတက်နေတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ပေမယ့် ဘုရင်မကြီး ကတော့ ဘယ်တော့မှ စပီကာဖုန်းကို မသုံးပါဘူး။ တစ်ယောက် ယောက် ကို ခေါ်ချင်ပြီဆိုရင် ဘဲလ်နိုပ်လိုက်တာပါပဲ။ သူ့ဝန်ထမ်းများ ရှိနေမယ့်နေရာကို ကြားအောင် စီစဉ်ထားပြီး ဘယ်နေရာက ခေါ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သိနိုင်အောင် စီစဉ်ထားပေးပါတယ်။ ဧည့်ခန်းက ခေါ်တာလား၊ အိပ်ခန်းက ခေါ်တာလား၊ ထမင်းစားခန်းက ခေါ်တာလား၊ ဧည့်ပရိသတ်များ လက်ခံတွေ ဆုံတဲ့အခန်းက ခေါ်တာလား၊ နားနေခန်းက ခေါ်တာလားဆိုတာကို ကျွန်တော် တို့ မင်းမှု ထမ်းများ ကလည်း ချက်ချင်း သိကြပါတယ်။

မနက် ၁၁ နာရီနဲ့ မွန်းလွဲ ၁ နာရီကြားက အချိန်ကိုတော့ ပုဂ္ဂလိက ပရိသတ်များ

အား လက်ခံတွေ့ဆုံချိန်လို့ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ဒီအချိန်ဟာ နေ့လယ်စာ မစားသုံးမီ တွေ့ဆုံဖို့ ချိန်းဆိုထားတဲ့ ဧည့်သည်များ ကို လက်ခံတွေ့ဆုံချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်ပသံတမန်များ သို့မဟုတ် ပါလီမန် အမတ်များ ကို တွေ့ဆုံဆွေးနွေးချိန်ဟာလည်း ဒီအချိန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သံတမန်များ ကို လက်ခံရာမှာ တော့ ၁၈ ရာစုနှစ် က တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဗိုဝ် Room မှာ လက်ခံတွေ့ဆုံတာပါ။ အဲဒီ လို လက်ခံတွေ့ဆုံမှု ကို Kissing Hands လက်နမ်းတဲ့ အခမ်းအနားလို့လည်း ခေါ်ဆိုကြပါတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ လာရောက်တွေ့ဆုံသူက ဘုရင်မကြီးရှေ့မှာ ခူးထောက်လိုက်ပြီး သူ့ညာဘက်လက်နဲ့ ဆန့်တန်းပေးထားတဲ့ ဘုရင်မကြီးရဲ့ ညာဘက်လက်ကို ကိုင်ယူကာ နမ်းရှုပ်ရတဲ့ အစဉ်အလာကြောင့် ပါ။

အဲဒီ လို တွေ့ဆုံပွဲများ မှာ ဘုရင်မကြီးက အမြဲတစေ မတ်တတ်ရပ်နေလေ့ ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေ သူမမတ်တတ်ရပ်ချိန်ဟာ နှစ် နာရီလောက်အထိ ကြာမြင့်ပါတယ်။ တွေ့ဆုံပွဲတွေ ကနေ ပြန်လာပြီဆိုရင်တော့ ဘုရင်မကြီးဟာ ‘ပေါလ်ရေ... သောက်စရာတစ်ခုခု အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား’ လို့ မေးတတ်စမြဲပါ။ ကျွန်တော် ကလည်း တာဝန်သိတဲ့ မင်းမှု ထမ်းပီသစွာ သူ မမေးခင်ကတည်းက သူ့အကြိုက် ဂျင်ကို သံပုရာသီးတစ်စိတ် ရေခဲနှစ် တုံးနဲ့ အဆင်သင့် လုပ်ထားပေးပြီးသားပါ။ နေ့လယ် တစ်နာရီတိတိမှာ တော့ နေ့လယ်စာ စားသုံးပါတယ်။ စားသုံးချိန်ကလည်း ပုံမှန်အားဖြင့် တစ်နာရီလောက် ကြာပါတယ်။

တခြား ထူးခြားတဲ့ အစီအစဉ်များ မရှိဘူးဆိုရင် နေ့လယ်စာ စားပြီးတာနဲ့ တစ်ပြု င်နက် ဘုရင်မကြီးက သူ့ခွေးများ ကိုခေါ်ပြီး ဥယျာဉ်အတွင်း မှာ လမ်းလျှောက်ထွက်တာ နှစ် နာရီလောက် ကြာပါတယ်။ အဲဒီ လို လမ်းလျှောက်တိုင်း ခေါင်းမှာ ပဝါစည်းထားပြီး ဝေ့စ်ကုတ်လည်း ဝတ်ဆင်ထားတတ်မြဲပါ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် ကို ရုပ်မြင်သံကြားမှ တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်နေတဲ့ မြင်းပြိုင်ပွဲသတင်းများ ကို သူ ပြန်ကြည့်နိုင်အောင် ကူးယူခိုင်းတတ်ပါသေးတယ်။ မြင်းပွဲသတင်းကို နားထောင်နေတဲ့အချိန် မြင်းပြိုင်ပွဲကို ရုပ်မြင်သံကြားကနေတစ်ဆင့် သူ ကြည့်နေပြီဆိုရင် ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက်

မပေးမိအောင် အထူးသတိထားကြရပါတယ်။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အနှောင့်အယှက် ပေးမိပြီဆိုရင် အဲဒါ အင်မတန် ရိုင်းပျာ့ အပြုအမူလို့ သတ်မှတ်ကြပါတယ်။ မြင်းပြိုင်နေတဲ့ သုံးမိနစ်လောက်ကို စောင့်လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်အရာမှ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်လို့ မယူဆကြပါဘူး။

ဘုရင်မကြီးက နေ့လယ်စာနဲ့ ညစာ စားချိန်မတိုင်မီအတွင်း : တခြားသရောစာ ဘာမှစားလေ့မရှိပါဘူး။ ညနေ ငါးနာရီတိတိအချိန်မှာ တော့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဆက်ရပါတယ်။ အဲဒီ အစဉ်အလာ ကတော့ သူ ဘယ်နေရာပဲ ရောက်ရောက် ပျက်လို့မရပါဘူး။ ဆော်ဒီအာရေး ဗျား နန်းတော် ထဲမှာ ပဲ ရောက်ရောက်၊ ဘရစ်တန်းနီးယား ဇိမ်ခံသင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ ပဲ ရှိရှိ၊ ဘာကင်ဟမ် နန်းတော် အတွင်း :မှာ ပဲ နေနေ၊ ညနေ ငါးနာရီဆိုရင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရမှ ကျေနပ်ပါတယ်။ သူ့စိတ်တိုင်းကျ လက်ဖက်ရည်ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးရတာ ပါ။ အားလိဂရေး အမှတ်တံဆိပ် လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ နှပ်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို နို့တစ်စက်နဲ့ စက်လောက် ထည့်ပြီး အချို့များ ဖယ်ရှားထားတဲ့ ဆင်းဒဝစ်နဲ့အတူ ဆက်သရတာ ပါ။ စားဖိုမှူး ရောဘတ်ပိုင်း အထူးဖုတ်ပေးတဲ့ အသီးအနှံများ နဲ့ မုန့်ကိုတော့ ဘယ်တော် ဝင် မိသားစုကမှ မစားသုံးကြပါဘူး။ ဘုရင်မကြီးကဆိုရင် အဲဒီ မုန့်ကို အပိုင်းပိုင်းဖဲပြီး သူ့ခွေးများ ကို ချကျွေးတာပါ။ အဲဒီ မုန့်တွေ ကျွေးပြီဆိုရင် သူ့ခွေးတွေ ကလည်း ကျေနပ်လွန်းလို့ ကော်ဇောပေါ်မှာ လိုမ့်တဲ့ကောင်က လိုမ့်၊ ဘုရင်မကြီးရဲ့ ခြေဖမိုးကို ခေါင်းနဲ့တိုက်တဲ့အကောင်းက တိုက်နဲ့ ပျော်နေကြတာပါပဲ။

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးချိန်၊ ညနေ ခြောက်နာရီမှာ နောက်ထပ် သောက်စရာ တစ်မျိုးမျိုးကို ဗန်းနဲ့ထည့်ပြီး ဆက်သွင်းရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ တော့ ဂျင်နဲ့အားဆေးကို သောက်တာပါ။ ညနေ ခြောက်နာရီကျော်ရင် နိုင်ငံတော် ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုခု ရှိချင်ရှိ၊ မရှိရင်တော့ ညနေပိုင်းအစီအစဉ် ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး။ ဘာမှမရှိတဲ့ ရက်များ မှာ ဘုရင်မကြီးနဲ့ ကြင်ယာတော် တို့ ညစားအတူတူ စားသုံးကြပါတယ်။ သူတို့စားသုံးနေချိန်မှာ ခွေးကိုးကောင်ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆော့ကစားနေမြဲပါပဲ။ အဲဒါက ပုံမှန်အားဖြင့် ည ၈ နာရီ ၁၅ လောက်မှာ ဖြစ်ပြီး သူတို့ညစာစားချိန် ရောက်လာတတ်တဲ့ ဧည့်သည် ကတော့

ဘုရင်မ မယ်တော် ကြီးပါ။ မယ်တော် ကြီးက ညစဉ်လိုလို ညစာ အတူလာစားသုံးပေမယ့် အမြဲတမ်း နောက်ကျတတ်ပါတယ်။ သူနောက်ကျတဲ့အတွက် ပုံမှန် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ညစာစားသုံးချိန်ဟာလည်း တစ်ခါတလေမှာ ည ၉ နာရီအထိ ရောက်သွားတတ်စမြဲပါ။ မယ်တော် ကြီးက ရောက်လာပြီဆိုရင် ‘အို... မယ်မယ် နောက်များ ကျနေသလား... မယ်မယ်ကို စောင့်နေကြတာလား’ စသဖြင့် စကားဆိုတတ်ပါတယ်။ မယ်တော် ကြီးရဲ့ လေသံက တစ်ဖက်သား ကြားသာရုံ ခပ်တိုးတိုးကလေးပါပဲ။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သွားမယ်ဆိုရင်လည်း နောက်ကျတတ်တာက မယ်တော် ကြီးပါပဲ။ တစ်ခါတုန်းက စန်ဒရင်ဟမ် စံအိမ်မှာ ဘုရားရှိခိုးသွားကြဖို့ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ အမျိုးသားတွေ ကဆိုရင် စံအိမ်အပြင်ဘက်ကိုတောင် ရောက်နေကြပြီ။ ဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ရံရွှေတော် များ နဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် ကတော့ စံအိမ်တံခါးဝမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ နံနက် ၁၁ နာရီအချိန်မှာ ဘုရားရှိခိုးဖို့ အချိန် စတင်တော့မှာ ပါ။ ၁၁ နာရီအချိန်ဝန်းကျင်ကို ရောက်လာပေမယ့် မယ်တော် ကြီးရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ကြရသေးပါဘူး။ စိတ်တိုလာပုံရတဲ့ ဘုရင်မကြီးဟာ သူ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လက်အိတ်အဖြူမှ လက်ချောင်းတစ်ချောင်းချင်းကို ဆွဲဖြုတ်နေပါပြီ။ ပါးစပ်ကလည်း မယ်တော် ဘုရားက လာဦးမှာ တဲ့လား။ တို့များ က အချိန်ဖြုန်းပြီး ထိုင်စောင့်နေကြတာများ လားလို့ ညည်းတွားနေပါပြီ။

၁၁ နာရီတိတိအချိန်မှာ တော့ စံအိမ်အပေါ်ထပ်မှ ပိုးဖဲများ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ဘုရင်မ မယ်တော် ကြီးရဲ့ လျှောက်လှမ်းလာသံကို ကြားလိုက်ကြရပါတယ်။ ခန်းမဆောင်ထဲ ရောက်လာချိန်မှာ သူ့သမီးတော် ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ‘မယ်မယ် နောက်ကျနေပြီလား၊ သမီးတော် တို့က မယ်မယ်ကို စောင့်နေကြတာ ကြာပြီလား’ လို့ ထုံးစံအတိုင်း မေးပြန်ပါတယ်။ ဘယ်သူကမှ ပြန်ဖြေသံ မကြားလိုက်ရဘဲ အားလုံးက ပြုံး ရုံသာ ပြုံး ပြလိုက်ကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော် မှာ ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ကားတံခါး သွားဖွင့်နေလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တာဝန်က ကားပေါ်ကို ဘုရင်မကြီး တက်ထိုင်ပြီး

နေသားတကျရှိပြီဆိုရင် ကားထဲကို ကျွန်တော် က နူးထောက်ဝင်ပြီး
ဘုရင်မခြေထောက်ပေါ်ကို သားမွေးကော်ဇောတစ်ခုနဲ့ အုပ်ပေးရပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော်
လုပ်ခဲ့ရတဲ့ တာဝန်များ ထဲက အစဉ်အလာတစ်ခုပါ။

အဲသလို နာရီလက်တံများ ကို ပုံသေကားကျနေစဉ်ဝတ္ထုများများ
ဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း : ကျွန်တော် နောက်တာဝန်တစ်ခု ကတော့ ဘုရင်မကြီး
ညစာစားသုံးနေစဉ်မှာ ထမင်းစားခန်းထဲက ရုပ်မြင်သံကြားစက် အပန်းဖြေခန်းထဲက
ရုပ်မြင်သံကြားစက်တို့ကို ဖွင့်ထားပြီး ဘီဘီစီရုပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်နေတဲ့
Marecambe and Wise လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ် ဖြစ်၊ ည ၉ နာရီ သတင်း
ဖြစ် ဖြစ် ဖွင့်ထားပေးရပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက နားနေခန်းထဲမှာ ဘုရင်မကို ရုပ်မြင်သံကြားစက် ဖွင့်ပေးပြီး
အပြင်ဘက်မှာ ကျွန်တော် ခပ်ပျင်းပျင်းနဲ့ ရပ်နေခဲ့ပါတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အခန်းထဲက
အော်သံနဲ့ ခွေးများ ဟောင်သံ ကြားလိုက်ရတာ ကြောင့် ကျွန်တော် နဲ့အတူ အခြားအမှု
ထမ်းတစ်ဦးတို့ တံခါးဖွင့်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ကြပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးက
ကျွန်တော် တို့ကို မြင်သွားတော့ ‘လာ လာ... ကြည့်ကြစမ်း’ လို့ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့
အသံနဲ့ ပြောရင်း ရုပ်မြင်သံကြား ဖန်သားပြင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း
‘အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ’ လို့ ရေရွတ်နေသေးရဲ့ ။ ဖန်သားပြင်မှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့
မြင်ကွင်း ကတော့ ဆာရာရေဗို အိုလံပစ်ပွဲတော် မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ကိုယ်စားပြု
သွားရောက်ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ တော် ဗီးလ်နဲ့ ဒီးနီတို့နှစ် ယောက် ရေခဲပြင်အကပြိုင်ပွဲမှာ
ရွှေတံဆိပ်ဆု ဆွတ်ခူးသွားတဲ့ မြင်ကွင်း ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီမြင်ကွင်းကြောင့် ဘုရင်မကြီး
စိတ်လှုပ်ရှားသွားခြင်းပါ။

ညစဉ်ညတိုင်း ညစာစားသုံးပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော် တစ်နေ့တာ တာဝန်များ
ပြီးဆုံးတော့မှာ ဖြစ်ပေမယ့် နောက်ထပ် အလုပ်နှစ် ခု ကျန်နေပါသေးတယ်။ ဖန်ခွက်နှစ်
ခွက်ကို ငွေဗန်းပေါ်မှာ တင်။ ရေသန့်ပုလင်း တစ်ပုလင်း၊ ဝီစကီပုလင်း တစ်ပုလင်းနဲ့
ကြင်ယာတော် အတွက် ဒလယ်လ်ဒိုင်းမွန်း ဘီယာတို့ကို တင်ဆောင်ကာ စက်ရာခန်းအတွင်း :

ပိုးပေးရခြင်းပါ။ နောက်တစ်ခုကတော့ ခွေးများကို နောက်ဆုံး အိပ်ရာမဝင်ခင် လမ်းလျှောက်ပေးရပါသေးတယ်။ လမ်းလျှောက်က ပြန်လာပြီ ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်တွေကို သူတို့အိပ်မယ့် အခန်းထဲ ပိုးပေးလိုက်ရုံပါပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ ဘုရင်မကြီးက စက်ရာဆောင်မဝင်သေးဘဲ ခွေးများကို လမ်းလျှောက်ပေးပြီး ပြန်ခေါ်လာတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားစမြည် လာပြောတတ်ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်အထိ ညနေခင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားဆဲ ဖြစ်တဲ့အပြင် စိန်လည်ဆွနဲ့ စိန်နားကပ်တို့ကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထားမြဲပါ။ သူ့ခွေးတွေကို ကိုယ်တိုင်ဂရုစိုက်ပြီး နေသားတကျရှိရဲ့ လားဆိုတာကိုလည်း ကြည့်တတ်ပါသေးတယ်။ အဲသလို ကြည့်ပြီးရင်တော့ ‘ငွတ်နိုက် ပေါလ်’ လို့ နှုတ်ဆက်ကာ စက်ရာခန်းအတွင်း ဝင်သွားပါပြီ။ ဒါက ကျွန်တော် နေ့စဉ် ဝတ္တရားများပါ။

စက်ရာခန်းထဲ ဝင်သွားပေမယ့် ဘုရင်မကြီးက အိပ်တာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့အလုပ်တစ်ခု ကျန်ပါသေးတယ်။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးသွင်းခြင်းပါ။ ဘယ်တော့မှ မင်တံမကိုင်ဘဲ ခံတဲနဲ့သာ ရေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း တော် ဝင်မိသားစုများရဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဗစ်တိုးရီးယား ဘုရင်မကြီးကအစ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အိပ်ရာဝင်ဖို့ မီးမှိတ်ခါနီး အချိန်အထိ တာဝန်များ ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ ဘုရင်မရယ်လို့ ကျွန်တော် မှတ်ယူမိပါတယ်။

၁၉၇၈ ခုနှစ် မေလမှာ အိမ်တော် ထိန်းဌာနသို့ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတစ်ဦး ထပ်မံဖြည့်တင်း ခန့်ထားလိုက်ပါတယ်။ သူမရဲ့ တာဝန်များကတော့ ကြင်ယာတော် မင်းသားကြီးရဲ့ ခြေအိတ်များကို ဂရုတစိုက် နေလှန်းပေးခြင်း၊ ရှင်အင်္ကျီများနဲ့ ဝတ်စုံများကို စနစ်တကျ ထားပေးခြင်း၊ အိပ်ရာခင်းများ လဲလှယ်ခြင်း၊ ဘုရင်မကြီးရဲ့ ခွေးများ အသုံးပြုတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါများကို လျှော်ဖွပ်ပေးခြင်းတို့ပါပဲ။ ပထမပိုင်းမှာတော့ အဲဒီ ကလေးမကို ကျွန်တော် သတိမပြုမိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိတဲ့အပြင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လုပ်ကိုင်တတ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် အထင်ကြီးလာမိပါတယ်။ သူမကတော့ ကျွန်တော်ကို သဘောမကျပါဘူး။

ဘုရင်မကြီးရဲ့ ခြေမြန်တော် ဘဝကနေ၊ အပါးမှာ အနီးကပ် ခစားရတဲ့

ကျွန်တော် ၁၀ကို ပြန်တွေ့ :ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမြောက်ပိုင်း
ရွာသိမ်ကလေးတစ်ခုကနေ ပြည့်ရှင်ဘုရင်မနဲ့ စကားလက်ဆုံ ပြောနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး အထိ
ရရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ကံကို ကျွန်တော် ယုံကြည်စိတ်ချမိလာတယ်။ ဘယ်အရာမဆို
ကျွန်တော် လုပ်ရင် ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း စိတ်ကြီးဝင်လာမိတဲ့အတွက် ဘာကင်ဟမ်
နန်းတော် ကြီးရဲ့ ကော်ရစ်ဒါများ မှာ လမ်းလျှောက်ရတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခြေတော်
နဲ့မြေကြီး ထိမိရဲ့ လားလို့တောင် တွေ့ မိခဲ့ပါတယ်။ မြောက်ပိုင်းသားတို့ရဲ့
ခပ်ဝဲဝဲလေသံလည်း ကျွန်တော် မှာ မရှိတော့ဘဲ ပကတိနန်းတွင် သားများ လို
ခန်းနားထည်ဝါတဲ့ စကားလုံးများ နဲ့ ပြောတတ်ဆိုတတ်နေပါပြီ။ ခြုံပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်
ဟာ တောသား တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ နန်းတွင် သား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့။

အခြေအနေပေးလို့ ဘယ်လိုပဲ အနေမြင့်သည် ဖြစ်စေကာမူ ဇာတိကိုတော့
ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး။ အသစ်ဝင်လာတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း ဝေလပြည်နယ်
မြောက်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ဟိုလတ်ရွာကလေးက ကျေးတောသူကလေး တစ်ယောက် ပါ။
သူမမိဘများ က လစ်ဗာပူးလ်မှာ နေထိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပြီး ကက်သလစ် ခရစ်ယာန်
ဘာသာဝင်များ လည်း ဖြစ်ကြပါတယ်။

သူမနဲ့ဆက်ဆံရာမှာ ကျွန်တော် က အမှာ :တစ်ခု ကျူး လွန်လိုက်မိပါတယ်။
အဲဒါ ကတော့ ခွေးကလေးများ အတွက် အသုံးပြုပြီးသား ဖြစ်တဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါများ ကို
သူမခြေရင်းမှာ ပစ်ချပြီး ‘မျက်နှာသုတ်ပဝါတွေ ’ လို့ အမိန့်သံပါပါ ပြော ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ပါပဲ။

သူမဘက်က အသံထွက်မလာပေမယ့် မျက်နှာအမူအရာ ကတော့ ကျွန်တော် ကို
လုံးဝမကျေနပ်ဘူးဆိုတာ ဖော်ပြနေပါတယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးက သူ့အဖော်တွေ ကို
‘စိန်နားကပ်ရောင် နဲ့ ပါးပြောင်နေတဲ့လူ’ လို့ ပြောပါသတဲ့။ သူမရဲ့ နာမည် က
မာရီယာကော့စ်ဂရုဗ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နောင်မှာ ကျွန်တော် ဇနီး ဖြစ်လာသူပါ။

၁၉၇၉ ခုနှစ် ရောက်တော့ မာရီယာက အကြီးတန်း အိမ်တော် ထိန်းအ ဖြစ်
ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း ခံရပြီး ဘယ်ဂျီယန် ခန်းမဆောင်ကို လုံးဝတာဝန်ယူရသူ ဖြစ်လာပါတယ်။
ဒီအခန်းက ဘာကင်ဟမ် နန်းတော် အတွင်း မှာ ရှိတဲ့ ဥယျာဉ်တော် ကိုလည်း

စီးမိုးကြည့်နိုင်တဲ့အခန်းပါ။ ဒါကြောင့် ပြည်ပနိုင်ငံများ မှ နိုင်ငံခေါင်းဆောင် ဧည့်သည်တော်များ လာရောက်တဲ့အခါ ဒီအခန်းမှာ ပဲ သိပ်လေ့ရှိပါတယ်။

မာရီယာ ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်းခံရတဲ့ လမှာ ပဲ ကျွန်တော် ကလည်း ဘုရင်မကြီး မြင်းခြောက်ကောင်က ရထားနဲ့ ထွက်တော် မူတဲ့အခါ နောက်တော် ပါးကနေ အနီးကပ် ခစားလိုက်ပါရတဲ့သူ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ လို ထွက်ရတဲ့အခါ အပြာရောင် ကတ္တီပါစနဲ့ ချပ်ထားတဲ့ ဦးထုပ်ကိုဆောင်းကာ ဝတ်စုံကလည်း ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်လိုက်ပါရတာ ပါ။ စီးတော် မူတဲ့ရထားက ၁၉၀၂ ခုနှစ် ကတည်းက တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ရွှေနန်းတော် သုံး ရထား ဖြစ်ပါတယ်။ ကြေးနီပြုလုပ်ထားတဲ့ မီးအိမ်ကြီးများ တပ်ဆင်ထားတာပါ။ ဓားရှည်ကိုလွယ်ပြီး ရထားရဲ့ နောက်ကနေ စီးနင်းလိုက်ပါလာရတဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ တာဝန်က ရထားတွဲ မှာ ပါလာတဲ့ အရှင်သခင်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ပါ။ ပြည့်ရှင်ဘုရင်မကြီးရဲ့ နောက်တော် ပါးမှာ လိုက်ပါခွင့်ရပြီး ဩဘာသံများ နဲ့ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေကြတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားများ ရဲ့ ရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားရတဲ့အခါ ကျွန်တော်မှာ သခင်ကို ကာကွယ်ရမယ့် တာဝန်ရှိတယ် ဆိုတာကိုတောင် မေ့သွားပြီး ကြက်သီးမွှေးညင်းများ ထကာ ပီတိ ဖြစ်ခဲ့မိပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ဘာကင်ဟမ် နန်းတော် ရဲ့ ဘယ်လ်ဂျီယန်အိပ်ဆောင်မှာ တည်းတဲ့ ရူမေးနီးယားနိုင်ငံ သမ္မတကြီး Nicolae Ceausescu နဲ့အတူ ထွက်တော် မူပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးက ပန်းနုရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ်ကလည်း ပန်းနုရောင် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားပါတယ်။ ရထားရဲ့ ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှာ ထိုင်ပြီး သူ့နောက်တည့်တည့်မှာ ကျွန်တော် လိုက်ပါလာရတာ ပါ။ ကျွန်တော် ညာဘက် သမ္မတရဲ့ နောက်ဘက်မှာ လိုက်ပါလာသူ ကတော့ ဘုရင်မကြီး အတွင်း သိအစင်းသိ ဖြစ်တဲ့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အန်ဒရူးပါကာဘိုးလ်စ်ပါ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်က လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ် လောက်ကတည်းက ကမ္ဘီလာဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး ဘုရင်မကြီးနဲ့ ကောင်းကောင်းရင်းနှီးပါတယ်။

ဘုရင်မကြီးမှာ နိုင်ငံတော် က ပေးအပ်ထားတဲ့ နန်းဆောင်များ ၊ ရဲတိုက်များ အပြင် သူ့ပုဂ္ဂလိကပိုင် အိမ်တော် များ လည်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီ အိမ်တော် များ ကတော့

ဧက ၂၀၀၀ ကျယ်ဝန်းတဲ့ နော်ဖော့ခ်အိမ်နဲ့ ဘာလ်မိုရယ်လ်စ်အိမ်တို့ပါပဲ။ တစ်ခါတော့ အိမ်တော် မှာ တော် ဝင်မိသားစုများ လည်း ဧည့်သည်များ နဲ့ ညစာစားသုံးပြီးကြပြီ ဖြစ်လို့ စက်ရာဆောင် အသီးသီးကို ဝင်သွားကြပါပြီ။ အိမ်တော် ထိန်း အမျိုးသမီးများ နဲ့ ကျွန်တော် တို့ အမျိုးသား အမှု ထမ်းများ သာ သိမ်းကြ ဆည်းကြ၊ ရှင်းကြ လင်းကြ လုပ်ကိုင်နေရင်း ကျန်နေကြဆဲပါ။ ဧည့်သည်ဘယ်လောက် သောက်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကမှလည်း မှတ်ထားတာ မဟုတ်တော့ ဂျင်ပုလင်းထဲက ဂျင်တချို့ကို ကျွန်တော် ကောက်ပြီး သောက်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အကြံအစည်တစ်ခုကြောင့် ရဲဆေးတင်လိုက်ခြင်းပါ။

လက်ခပ်သွက်သွက်နဲ့ သောက်ချလိုက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်စိကစားလိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးရဲ့ ပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထားရာ နေရာရဲ့ နံဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကနေ ကျွန်တော် နဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မျက်နှစ် ခုကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကို အမှတ်မထင် စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ဘုရင်မကြီးကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ ကျွန်တော် သောက်တာကို မြင်သွားတဲ့အတွက် သူ့စိတ်ထဲမှာ စိတ်ဆိုးကောင်း စိတ်ဆိုးသွားနိုင်ပေမယ့် သူ့ဝန်ထမ်းတွေ ပင်ပန်းလွန်းတဲ့အတွက် ဒီအတွက်ကို သူ ခွင့်လွှတ်ပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကို ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှုတ်မှဖွင့်ဟ အပြစ်မတင်ပေမယ့် သူ့မျက်ဝန်းတွေ ကတော့ ကျွန်တော် တို့ကို ပြာကျသွားစေလောက်အောင် စူးရှခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် တစ်သက်မှာ မေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ခါတုန်းကလည်း ကျွန်တော် နဲ့ ဘုရင်မကြီး ခြံအတွင်းမှာ ခွေးကလေးတွေ ကို သူ့ကိုယ်တိုင် အစာခွဲကျွေးနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အနားမှာ ရှိနေတုန်း အမှု ထမ်းတစ်ဦး ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လာတာ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ တော် တော် မူးနေပုံရပြီး ဒယီးဒယိုင်နဲ့ပါ။ ဒီလူတော့ အကျိုးနည်းပြီလို့ ကျွန်တော် အောက်မေ့လိုက်မိပါတယ်။ ဘုရင်မကြီး လက်ထဲမှာ လည်း ခွေးများ ကို ခွဲကျွေးဖို့အတွက် ခက်ရင်းတစ်လက်က အဆင်သင့် ရှိနေပါတယ်။

ယိမ်းထိုးဝင်လာတဲ့သူခမျာ ဘုရင်မကို မြင်လိုက်တော့ အမူးပြေသွားဟန်တူရဲ့ ။ ခပ်ယိုယိုကလေး တစ်ဖက်ကပ်ပြီး သူသွားရမယ့်လမ်းကို ဆက်လျှောက် သွားပါတယ်။

ဘုရင်မကြီးကလည်း သူ့ကို တစ်ချက်သာကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှ မ ဖြစ်သယောင် သူ့ခွေးများ ကိုသာ အစာခွံမြဲ ခွံနေခဲ့တာကို ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်။

ခွေးများ ကို အစာခွံကျွေးပြီးရင် အိမ်တော် ရဲ့ အပေါ်ထပ်ကို သူ တက်တော့မှာ ပါ။ အဝတ်အစားလဲပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ညစာစားဖို့ ဆင်းလာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ လို ဆင်းလာချိန်မှာ သူ့စက်ရာဆောင်က အိပ်ရာအခန်းအနားများ ကို အဆင်သင့် ပြင်ပေးဖို့အတွက် မာရီယာနဲ့ အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦးက တာဝန်ယူထားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ခမျာ ဘုရင်မရှေ့မှာ ပေါ်ပေါ်တင်တင် လုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရင်မ ဆင်းလာရင် သူတို့ကို မမြင်ရအောင် ထုံးစံအတိုင်း ဗီရိုကြီးများ ထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေကြရသေးတာပါ။

အဲဒီ ညက လှေကားပေါ်က ဆင်းလာချိန်မှာ တော် တော် ဒေါသထွက်တဲ့ပုံနဲ့ ‘တိရစ္ဆာန်ကောင် ... ငါ့ပုလင်းအသစ်ကို သောက်သွားတာကိုး...’ လို့ ရေရွတ်နေသံ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် က ကြားထဲကနေ ပျာပျာသလဲဝင်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ရပါတယ်။ သူ့ပုလင်းကို သောက်သွားတာ ဖြစ်ပေမယ့် ဘုရင်မက သူ့အမှု ထမ်းများ ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ အပြစ်ယူလေ့ မရှိပါဘူး။

တစ်ခါတုန်းကလည်း သူ တစ်ယောက် တည်း ညစာစားဖို့ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ပေးရပါတယ်။ စားဖိုမှူး က ငါးဟင်းနဲ့စားဖို့ ချက်ပေးထားတာပါ။ စားမယ်လို့ ဇွန်းခက်ရင်းတွေ ပြင်ဆင်ပြီးကာမှ စားချင်စိတ် မရှိတော့တဲ့ဟန်နဲ့ ‘‘ပေါလ်... ဒီငါးတွေ ငါ မကြိုက်ဘူးဆိုတာ အတန်တန် ပြောထားပါရက်နဲ့ ဘာကြောင့် ချက်သလဲ မသိဘူး’ လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် က စားဖိုဆောင်ကိုသွားပြီး ဒီငါးဟင် ပြန်ပို့လိုက်ရမလားလို့ မေးတော့ ‘ဒီဟင်းကို ပြန်ပို့လိုက်ရင် စားဖိုမှူး ကို အရေး ယူခံရလိမ့်မယ်၊ သူ့အပြစ်မရောက်အောင်လို့ မင်းက စားဖိုဆောင်ကို သွားပြီး အသီးအရွက်တွေ နဲ့ အသုပ်တစ်မျိုး လုပ်ပေးပါလို့ ခိုင်းလိုက်တော့’ လို့ ဖြေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ လောက်အထိ သူ့အမှု ထမ်းများ အပေါ်မှာ ညှာတာစိတ် ရှိသူပါ။

ဘုရင်မကြီးက သူ့အိမ်တော် ဝန်ထမ်းများ ဟာ စိတ်ပင်ပန်းမှု များ စွာ နဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရတယ် ဆိုတာကို နားလည်ပေးနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

ညီမတော် ဖြစ်တဲ့ မာဂရက် ကတော့ ဘုရင်မနဲ့ စိတ်ထားချင်း တခြားစီပါ။ အိမ်တော် အမှု ထမ်းများ ကို တစ်ချက်ကလေးမှ မျက်နှာသာ မပေးပါဘူး။ အမှာ :တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း အရေး ယူတတ်တာပါ။

မာဂရက်ရဲ့ အိမ်တော် မှာ ဆိုရင် အမှု ထမ်းများ ဟာ သူ ကြည့်တဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ကြည့်ခွင့်မရှိပါဘူး။ တစ်ခါတုန်းက တော် ဝင်မိသားစုများ ဘာလိမ့်ရယ်လိမ့်အိမ်မှာ ရှိနေကြစဉ် ကျွန်တော် လည်း ရှိနေပါတယ်။ ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့အားလုံး စက်ရာခန်း အသီးသီးကို ဝင်သွားကြပါပြီ။ ကျွန်တော် နဲ့ အတူရှိနေတဲ့ အမှု ထမ်းကလေး နှစ် ဦးတို့မှာ ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေကြမယ့်အစား ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်နေရင် အချိန်ကုန်လွယ်လိမ့်မယ်လို့ ခံယူခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီစက်ဖွင့်လိုက်တာကို ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ထင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ရုတ်တရက် လင့်ရီဘာကားသံ ကြားလိုက်ရတာ ကြောင့် ကျွန်တော် တို့ ရုတ်တရက် ထလိုက်ကြပြီး ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကိုပိတ်ကာ တာဝန်ကျရာ နေရာမှာ အသင့်အနေအထားနဲ့ နေလိုက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာတဲ့ မာဂရက်မင်းသမီးက သံသယရှိသွားတဲ့အတွက် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဆီကို လျှောက်သွားပြီး စက်နောက်ဘက်ကို သူ့လက်နဲ့ စမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ စက်ပူနေတာကို တွေ့သွားတဲ့အတွက် ‘နင်တို့ ရုပ်မြင်သံကြားစက် ဖွင့်ကြည့်နေကြတယ် မဟုတ်လား’ လို့ မေးတော့တာပါပဲ။ အခန်းထဲမှာ လည်း ကျွန်တော် တို့လေးယောက် သာ ရှိတဲ့အတွက် မငြင်းသာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မာဂရက်မင်းသမီးရဲ့ စူးရှတဲ့ မျက်လုံးဒဏ်ကို ကျွန်တော် တို့ ခံနေဆဲမှာ ပဲ သူ့အသံကြားတာကြောင့် ဘုရင်မကြီးက အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာလို့ ကျွန်တော် တို့ သက်သာရာ ရခဲ့ပါတယ်။

မာဂရက် မင်းသမီးက လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာ ကိုလည်း နှစ်သက် သူပါ။ တစ်ညနေခင်းမှာ လက်ဆွဲခြင်းတစ်လုံးနဲ့ သူကိုယ်တိုင် မီးလင်ဖို့အတွက် သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ လိုက်ကောက်နေတာ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် ပါဝိုင်းကူကောက်ပေးသင့်တယ်လို့ ယူဆတာကြောင့် ချောင်းသံပေးလိုက်ပြီး ‘ကျွန်တော်

ကူပါရစေလား မင်းသမီး' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ ကို ထိုင်ကောက်နေတဲ့ မင်းသမီးက ဖြည်းဖြည်းချင်း ရပ်လိုက်ပြီး 'ဟေ့ ဒီမယ်... တို့ငယ်ငယ်တုန်းက Girl Guide (အမျိုးသမီးကင်းထောက်) လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ကွယ့်၊ အဲဒါ မင်းသိလား' လို့ ဆိုပြီးတော့ သူ့ဘာသာသူ ထင်းခြောက်တွေ ကို ဆက်ကောက်နေခဲ့ပါတယ်။

မာဂရက်မင်းသမီးက တစ်ခါတလေမှာ တော့လည်း ကြင်နာစိတ် ရှိတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက သူ့ခြေမြန်တော် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ရော်ဂျာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တော် ဝင်မိသားစုများ မရှိကြတော့ဘဲ ကျွန်တော် တို့ အမှု ထမ်းများ ကသာ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းနေကြပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဓာတ်စက်က အသံတော် တော် ကျယ်ကျယ်နဲ့ ဓာတ်ပြားတစ်ခု ဖွင့်ထားပါတယ်။ ရော်ဂျာက ကျွန်တော် တို့ချည်းပဲ ရှိတော့တယ်အထင်နဲ့ သီးနှံကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆိုပြီး ဝင်လာတဲ့အပြင် လက်နှစ် ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ဟန်ပါပါ သရုပ်ဆောင်နေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် တို့အားလုံး မျက်လုံးပြူး ကုန်ကြပါတယ်။ မင်းသမီး ရှိနေသေးကြောင်း သူ့ကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြပေမယ့်လည်း တော် တော် နဲ့ သဘောမပေါက်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး မီးလင်းဖို့ရှေ့မှာ စီးကရက် ထိုင်သောက်နေတဲ့ မာဂရက်မင်းသမီးကို မြင်လိုက်တော့မှ သူ့အသံပြကြီး တိတ် သွားပါတော့တယ်။

အားလုံးရင်ထဲမှာ တော့ အပြစ်ပေးခံရတော့မှာ ပဲလို့ တွေးပြီး ငြိမ်သက်နေကြပါတယ်။ မာဂရက်မင်းသမီးက ဘာမှထွေထွေထူးထူး မပြောပါဘူး။ လက်ခုပ်ညှင်ညှင်သာသာ တီးလိုက်ပြီး 'အမှု ထမ်းတွေ ထဲမှာ လည်း အရည်အချင်းရှိတဲ့သူတွေ ရှိနေသေးတာကိုး' လို့ ပြောရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါတယ်။

...